

DOKTRINA PO KOJOJ RATUJU DETERMINISTI

Kakvu doktrinu koriste deterministi na bojnom polju? Je li ona posve nova? Prepoznaju li se njezina načela? Je li joj se moguće suprotstaviti? Odgovori na sva ta pitanja ostaju zamagljena, jer živimo u vremenima koja su prenatrpana danonoćnim priljevima svakojakih informacija. U košnici *tog izvan materijaliziranog*, ali i iskompleksiranog svijeta svi se vrtimo u krugu, a problemi ne da postaju manji, već bujaju čineći nas nezadovoljnim duhovnim bogaljima. To je kratak opis doktrine po kojoj deterministi jurišaju na čovjeka, osobu. Što je s državama i narodima? Njih po determinizmu jednostavno treba dokinuti, i oni moraju nestati. Na njih se juriša tako da se uništi jedinstvo subjektivne volje i općega dobra. Nastoji se da u državi ne vladaju pravo i pravednost, kako bi se dokinula sloboda pojedinca, a ne da bi on bio slobodan. Tako pravednost više nije opća krepost, a temelj svemu nije zakon. Posljedica toga je da zakon više ne predvodi razum, nego je obrnuto. Tu inverziju determinizma uočio je i Ante Starčević napisavši, da poštujući zakon i vladar se "posvećuje". Danas u biti svijetom upravlja um determinista, ma koliko god nam se činilo da je bezumlje moćno. Da bi lakše rušili nacionalne države deterministi u doslovnom smislu riječi primjenjuju doktrinu iz knjige i danas intrigantnog naslova "Proljeća i jeseni" autora Ly Bu Wea koja je u Kini napisana prije više od dvije i pol tisuće godina. U toj mudroj knjizi o psihologiji masa i politici opisani su mehanizmi vladanja vladara i ponašanja naroda, s istaknutim načelom po kojem je pokvaren onaj narod koji ima pokvarene vladare. Ti pokvareni vladari loš su uzor narodu te narod i državu vode u propast jer oni kroje običaje i ponašanje naroda. Primjenjujući ovo drevno načelo iz stare Kine suvremeni deterministi u svojoj doktrini ratovanja protiv nacionalnih država nastoje na

čelo tih država dovesti što nesposobniju vlast, a tome još i laicističku. Tada je devedeset posto posla obavljeno, a onih deset posto obaviti će ta laicistička vlast za vrijeme svog mandata.³⁴² U rušenju nacionalnih država dakle, nema spontanosti ni teorije zavjere, postoji samo plan. I po njemu deterministi sustavno ratuju i za njih vrijeme nije neki značajan čimbenik jer ga imaju dovoljno. Koliko je samo bio vidovit američki predsjednik George Washington rekavši kako sve što se događa u politici negdje je i zapisano. U svojem planskom boju protiv čovjeka i države deterministi, poglavito oni europski, probodoše i Hegelove uzvišene riječi: "Država je hram ljudske slobode!" Tako je sada, na početku 21. stoljeća, zahvaljujući doktrini determinista sloboda ostala za točena u njihovim leksikonima i enciklopedijama jer oni su ti koji pišu svjetsku povijest svojim virtualnim perima.

1. Inverzija pojmova ili kako proskribirati protivnika

Za lakše razumijevanje doktrine determinista potrebno je samo primijeniti jedno od njezinih temeljnih načela i sve gledati (čitati) inverzno, odnosno n^{-1} . Danas Europom pa i Hrvatskom kruži bauk desnice i "desničarenja". Fenomen, naime prelazi granice dnevno-političkih prepucavanja političkih neistomišljenika. Paradoks je u tome da sve što je "lijevo" odmah se proglašava progresivnim, a sve što je "desno" odmah je i rigidno. Tako, s jedne strane dolazi do izražaja stanje europske ljevice, koja nije kadra artikulirati vlastite teme kao što su solidarnost i pravednost a proskribira svaki identitet pa i vlastiti. To je klasični iskaz radikalnog i laicističkog liberalizma. S druge strane, rušeći instituciju države, obitelji i spolni identitet primjenjuje se stari poznati zakon jačega i moćnijeg.³⁴³

Što znači "ljeвица", a što "desnica" u političkom životu? Inverzija pojmova, bio bi najlakši, a možda i najtočniji odgovor. Ljevičari često upotrebljavaju izraz "desnica" ali ne kao atribuciju političkog stajališta, nego je to buzdovan, kojim se protivnik izbacuje iz di-

342 Što može učiniti jedna laicistička vlast svom narodu primjer je Hrvatske. "Samo je vlast iz 2000. mogla nametnuti raspravu u Hrvatskom saboru je li Domovinski rat bio opravdan ili nije! To je duboki povijesni i nacionalni pad po kojem se Hrvati nemaju pravo ni braniti. I katolička moralka tvrdi: tko se napadnut ne brani, sudjeluje u ubojstvu. Uspon s dna provalije. Ivan Pandžić, Hrvatsko slovo, 29. prosinca 2000.

343 Odluka Odbora za građanske slobode Europskog parlamenta uskratila je talijanskom političaru demokršćanskog usmjerenja Roccu Buttiglioneu, istaknutom katoliku, filozofu i osobnom prijatelju pape Ivana Pavla II imenovanje povjerenikom za pravosuđe, građanske slobode i sigurnost u Europskoj komisiji. Razlog uskrate (glasovanje je bilo, 27 protiv i 26 za) jer se kao uvjerni katolik nije odrekao svojih katoličkih uvjerenja, osobitito glede homoseksualnosti i obitelji. A to je za koaliciju socijalista, zelenih i liberala bilo neprihvatljivo. Slučaj Buttiglione, diskriminacija katolika. Glas Koncila 31. listopada 2004.

skusije – jer biti “desničar” je nešto sumnjivo, zločinačko, te čak i od fašizma nije daleko! U laicističkoj Europi počeo je neki čudan “antifašizam bez fašista”³⁴⁴ Hrvatska u tome nije izuzetak, naprotiv ona je perjanica tog novog lova na vještice. Po doktrinarnom načelu determinista ta kampanja služi u prvom redu jednom cilju: da bi se vlasti, one laicističke, i one koje to nisu, bavile sporrednim, rubnim problemima. Kad se vlast bavi (imaginarnim) problemima i virtualnim neprijateljima, ona više nema vremena – primjerice za promicanje nacionalnih interesa, ili njihovu zaštitu ako su ugroženi od globaliziranog divljeg kapitalizma.

Dok su takozvane desne stranke u prijelaznim zemljama³⁴⁵ ipak na neki, možda nespretn način, htjele obraniti barem dio nacionalnog bogatstva i nacionalne imovine protiv nasrtaja zapadnog kapitala – bivši komunisti u tim zemljama pokazali su se kao najradikalnije pristaše rasprodaje svih dobara od banaka, telekomunikacija, osiguravajućih društava, energetske sustava, poduzeća, hotela, do morske obale, otoka, šuma, poljoprivrednog zemljišta pa čak i izvora pitke vode. U čemu je kvaka? U planu determinista. Ako reciklirani komunisti uživaju takvu naklonost znači da je negdje bilo i planirano da oni dođu na vlast, kako bi ostvarili skrivene ciljeve kapitala, a ne da se borili za demokraciju u vlastitoj zemlji, koja im je do jučer bila strana. Budući da ih zdušno podržavaju i Zapadna Europa i Sjedinjene Američke Države, znači da ni u zapadnom svijetu više nisu na cijeni vrjednote, koje su se do jučer imale kršćansko obilježje. Tu slijedi logičan zaključak ne samo da je Europa nego su i Sjedinjene Američke Države u rukama determinista.³⁴⁶ Oni naprosto koriste američku moć usmjeravajući je ne samo preko krupnog

344 Orwell je tako često slušao riječ “fašist” da je pretpostavio ovo: ako Jones nazove Smitha rasistom, onda on time želi reći: “Mrzim Smitha!”. Ali, da je rekao: “Mrzim Smitha”, time bi priznao da gaji nekršćanski osjećaj mržnje. Nazvavši Smitha fašistom, ili ne mora objašnjavati zašto ga mrzi ili ga ne može argumentima pobiti. Primorao je Smitha da dokazuje kako nije prikriiveni obožavatelj Adolfa Hitlera. Huey Long bio je u pravu: “Kad fašizam dođe u Ameriku, doći će u ime antifašizma.” Smrt Zapada, Patrick J. Buchanan, Kaptol, Zagreb, 2003., str. 99.

345 Tranzicijske zemlje. Posve neprikladna, uvredljiva riječ za zemlju (državu) u kojoj suverenitet ostvaruju narod. Reći da je ona nešto što se prenosi, prevozi, zaista je neprikladno. Ona ima smisla ako se u tom “prevoženju” suverenitet izručuje svjetskoj determiniziranoj moći. Možda se zato i dodjelio takav pridjev.

346 Mnoge ustanove danas drže u rukama američku povijest djeluju prema načelima Ministarstva istine “velikog brata”, kroz “rupu u pamćenju” baci domoljubne priče o američkoj veličini i slavi, a onda napiši novu “objektivnu” povijest tako da istakneš njezine zločine i grijehove, ono što smo nekoć voljeli prikazivati u negativnom svjetlu, a one koje smo veličali prikaži kao nečasne, čak odvratne. Mnogi stari junaci nisu uspjeli preživjeti klaonice “nove povijesti”. Njezin krajnji cilj: uništi domoljublje, ubij ljubav prema domovini, demoraliziraj narod, dekonstruiraj (razori) Ameriku. Onda nas povijest više neće ujedinjavati ni nadahnjavati, nego će nas deprimirati i dijeliti na potomke žrtava i potomke zločinaca iz američke prošlosti.” Smrt Zapada, Patrick J. Buchanan, Kaptol, Zagreb, 2003., str. 162.

kapitala, multinacionalnih kompanija³⁴⁷, za ostvarivanje dobiti, nego i rušeći sve vrjednote kako u toj zemlji tako i diljem svijeta, a poglavito u "zapadnoj civilizaciji". U tome je taj kopernikanski okretaj koji pokazuje zašto se nakon pada komunizma, ostaci komunističkih struktura preobraćaju u gorljive jurišnike borbe za demokraciju. Oni su poluga preko koje se ruše nacionalne države, i ostaci vrjednota kršćanske zapadne civilizacije.

U biti velikom kapitalu desnica više nije potrebna, jer današnja je ljevica u međuvremenu na isti način postala ovisna o financijskim prilozima kao što su to prije bile građanske stranke. Na području gospodarstva došlo je do temeljnih promjena, koje su potpuno uzdrmale relaciju lijevo-desno. Ne radi se više o preraspodjeli među "bogatima" i "siromašnima" unutra jedne države, nego o gigantskoj planetarnoj preraspodjeli. Na kraju tog procesa – Europa je ta prva koja će biti na strani gubitnika, jer je prva samu sebe duhovno uništila odbacujući svoje kršćanske korijene.³⁴⁸ Nestat će i dosadašnje njezino blagostanje jer će jedini pobjednik biti međunarodni veliki kapital u rukama determinista. Nadalje, radna mjesta bit će premještena iz Europe u "jeftine" zemlje Euroazije. To će uzdrmati sve, i "male ljude" i srednji sloj. Naprosto Europljani su ugrožena vrsta.³⁴⁹

Zašto ljevica ne stupi u borbu protiv te politike velikog kapitala koja iskorištava jeftinu radnu snagu u azijskim zemljama i time vodi europski radnički sloj u propast? Ona nije sposobna to učiniti jer su laicističke lijeve vlade poslušne i svađalačke. Poslušne su prema kapitalu, a svađalačke prema narodu kojega zastupaju. Takva dualistička (raspolučena) politika više ne zastupa nacionalne interese, pa ni interese "malog čovjeka". Umjesto toga, ona se bavi sporednim, infantilnim pseudo-problemima – na primjer borbom protiv "rigidne desnice" ili kako to u Hrvatskoj znaju reći protiv ustašizacije. U završnoj dionici rata protiv vrjednota i raskršćenja kršćanskog svijeta deterministi dobro znaju napatuk starih Rimljana kako je najbolji gonič robova bivši rob. Da su bivši, ili možda čak i ne tako bivši sljedbenici Marxa, Lenjina, Staljina, Tita i Mao Ce Tunga danas najpodobniji "par-

347 Deterministima te naftnom i vojnom lobiju početkom devedesetih godina 20. stoljeća bio je potreban veći dobiveni rat uz svjetski spektakl, pa su zažmirili na prijatnje Sadama Huseina prema Kuvajtu, navukli ga u klopku, da bi ga zatim, glumeći svjetskog čuvara demokracije, nadmoćnom tehnikom dotukli, te postigli dva cilja, prvi nadzor nad naftom u Perzijskom zaljevu, a drugi zadržali "opravdanu potrebu" za novim sofisticiranijim naoružanjem kako bi zadržali primat u vojnoj proizvodnji.

348 O kojim se korjenima radi pokazuje konfesionalna karta Europe. Naime, Europa od Atlantika do Urala broji približno 520 milijuna ljudi. Od toga su po konfesionalnoj pripadnosti gotovo 50% katolici, 20% pravoslavci, oko 15% pripadnici reformiranih crkava i oko 15% bez religijske pripadnosti. Usp. Hans Maier *Politische Religionen*, Freiburg-Herder, 1995, str. 75-90.

349 London Times, 16. siječnja 2000.

neri" ideologije globalizma zaista nije ironična, niti neka, previše začuđujuća pojava.

Kao u dobrim "starim vremenima", i u današnjoj Hrvatskoj ponovno se vodi rasprava o takozvanim "desničarima". Realni promatrač i trezvni analitičar, naravno, ostat će zbunjen jer te tajanstvene "desnice", protiv koje takozvana lijeva opcija zove na uzbunu i vodi ljuti boj, naprosto nema. Ako se izuzme nekoliko redikuloznih budala (koji su najčešće instrument specijalnog rata) zapravo takva "desnica" je samo virtualna u interpretaciji determinističkih medija. Svi izborni rezultati u Hrvatskoj nakon 1990. bili su čak i za umjerenu "desnicu" skromni, zato današnji javni obračun s "desničarima" nije ništa drugo, nego obična borba protiv vjetrenjača. Ona i takva, posve iracionalna, potrebna je tzv. novoj ljevici da svoje sluganstvo deterministima opravda neprekidnom borbom protiv "povampirenih aveti prošlosti" (obrazac Ivan Fumić).³⁵⁰ Uz izgubljeni kompas i orijentaciju u obrani nacionalnih interesa njima je od diskreditirane i ruglu izvrgnute lijeve ideologije, zaista ostao još samo "antifašizam" i "borba protiv desnice", premda o nekom desnom ili fašističkom pokretu nema ni govora. Međutim, ljevica u tome ne posustaje. Svjesno ili nesvjesno se slijedi predložak posve jednak partijskoj liniji moskovskog centralnog komiteta, zacrtanoj 1943.: "Članovi i čelne organizacije moraju neprestano dovoditi u nezdgodan položaj, diskreditirati i degradirati naše kritičare. Kad opstrukcionisti postanu previše uporni, etiketirajte ih kao fašiste ili naciste ili antisemitiste.... Ta će ideja, nakon stalnog ponavljanja, u glavama slušatelja postati činjenica".³⁵¹

Zato je razumljivo zašto je bivši poljski disident Adam Michnik jedanput rekao da najviše strahuje od "antiboljševičkih boljševika" ili, što je gotovo isto, od "boljševičkih antiboljševika". Znano je da pojmovi "ljevica – desnica", vuku podrijetlo i ne slučajno, iz vremena Francuske revolucije.³⁵² Krajem 18. stoljeća u francuskom parlamentu pripadnici revolucije imali su svoja mjesta na lijevoj strani dvorane, dok su konzervativne i umjerene snage sjedile na desnoj strani – gledano iz perspektive predsjedništva parlamenta.

350 Tu je možda i geneza ovoga bijega u satanizam, hrvatski povijesni faustizam u načelo hrvatskih ljevičarskih Katona: Ceterum censeo Croatiam esse delendam! i "multikulti intelektualaca kojima je antihrvatstvo glavno zanimanje." Kristologija kamena, Nikola Mate Roščić, Hrvatska Provincija sv. Jeronima, Zagreb, str. 85.

351 Stephen Goode. "Radical Leftovers", Inside on the News, 22. studenoga 1999., str. 10.

352 U jednom njemačkom časopisu čitao sam ovih dana zanimljivu definiciju tih pojmova. Autor piše: Desno – to znači vezanost uz deset zapovijedi i prihvaćanje Božjeg poretka u pogledu, primjerice braka, obitelji naroda, običaja, zavičaja. Desno znači vjeru u domovinu, u kojoj nas je sudbina rodila. Desno – to je držanje prije svega pretpostavljenog prema podčinjenima, koje se orijentira prema Bibliji i Evanđelju, i obratno, dobrovoljnu službu podčinjenoga..." Za

Umjerenost i tradicija su grijesi koje ljevičarski deterministi i njihove revolucije ne opraštaju i ne zaboravljaju. Jedini koji opraštaju i zaboravljaju uvijek sjede na desnoj strani, a to je ona Kristova, ona na križu ili ona u ribarskom čamcu na Galilejskom jezeru.

2. Tko su deterministi i što im je plan?

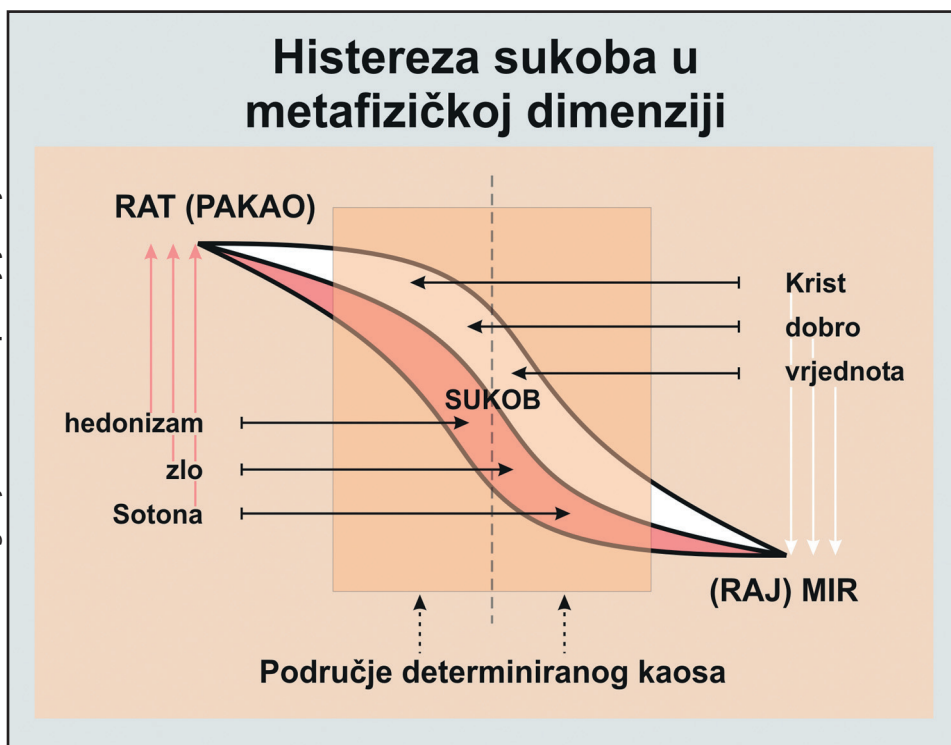
Što je povijest čovječanstva? Tko je piše? Je li ona odista učiteljica života? Zašto se povijest ponavlja iako je iskustvo pogibelji prošao svaki naraštaj? Povijest čovječanstva je povijest neprekidnosti sukoba, *dobra i zla* (slika 13.). Naizmjenično ili istodobno povijest je stanje bezumnih ratova i slavni pobjeda, rušenje starih idola i stvaranje novih, nestajanje čitavih naroda i država, da bi se uvijek iz ruševina starog rađalo nešto novo. Biljeg svojem vremenu, po dobru ili zlu ostavljali su vladari, a oni koji su dolazili nastavljali su isto ili slično, ponavljajući tako već ponovljeno. Ono što je ostajalo u svijesti čovjeka i čitavih naroda bilo je – ništa ne naučismo od povijesti. U svemu tome nije najtragičnije političko ludilo i (ili) slijepilo pojedinih samozvanih "genija" na vlasti, već to što su ti "geniji", ili oni koji su iza njih stajali, uspjeli čitave narode uvjeriti u svoju mesijansku ulogu, nepogrješivost pa čak i božansku providnost.

Tragičnost devetnaestog a poglavito dvadesetog stoljeća je u tome što su zamijenjeni vladarski atributi, pa su se umjesto vladara "po milosti Božjoj" s novim determiniziranim ideologijama pojavili "graditelji" svjetskog poretka tipa Staljin, Hitler, Mussolini. Graditeljima "novog svjetskog poretka" na početku 21. stoljeća za razliku od onih iz dvadesetog, čak se ni ime ne zna. Gdje oni stoluju ili naprosto tko su oni? Protiv koga, čime, kako i zašto oni ratuju?

Natpis na srednjovjekovnim portalima Sveučilišta u Cordobi, Granadi, Toledu, i Sevilli gdje stoji zapisano da, "Svijet počiva na četiri stvari – učenosti mudraca, pravednosti vladara, molitvi pravednika i junaštvu hrabrih"³⁵³ ukazuje kakva bi vlast trebala biti.

ljevicu – njemački autor je dao slijedeću definiciju: "Lijevo znači da čovjek želi što manje obveza i vezanosti, da želi biti oslobođen okova vjere i religije, da zastupa skeptičan stav prema tradicionalnim porecima, da je pristaša kozmopolitizma, da se u konkretnom slučaju osjeća u prvom redu kao građanin svijeta i tek zatim kao pripadnik jedne nacije." Tko pomno pročita te riječi, u njima će prepoznati dobar dio današnje unutarhrvatske rasprave, u kojoj se "državotvorne", nacionalne i vjerske snage sukobljavaju s kozmopolitskim, donekle unitarističkim, anacionalnim globalističkim (i kriptokomunističkim ili socijalističkim) snagama. Ishod te konfrontacije još nije jasan. Otpor američkom globalizmu, Carl Gustaf Ströhm, Hrvatsko slovo, 19. listopada 2001.

³⁵³ Davno su već grčki mudroslovi progovorili o stožernim vrlinama i vrjednotama na koje se treba osloniti zdanje dobro uređenog polisa (države). Platon i Aristotel govorili su o četiri stožerne vrline koje bi trebale biti ugrađene u temelje Države. To su pravednost i jakost, umjetnost i razboritost.

Slika 13. Histereza sukoba u metafizičkom području.

Bilo koja vlast (ili vladanje) ako se ne temelji na redosljedju ovih vrjednota, gotovo po pravilu završava u povijesnim ponorima. Ima li danas mudrih ljudi čija je učenost presudna za razvoj svijeta? Ili je svijet u rukama skrivenih determinista, onih koji upravljaju krizama, održavaju ili nameću mir? Ako stožere koji zatvaraju krug moći u današnjem svijetu čine: (1) oružana sila (2) stupanj razvoja gospodarstva (3) znanost i konačno (4) kultura, onda je lako uočiti da mnoge vlade tzv. suverenih država ne upravljaju ovim polugama koje čine stabilnost. Ova četiri stožera mogu se slikovito prikazati nogama stolca, na koji se može sjesti ne samo ako su sve četiri noge stabilne i čvrste, nego ako su i podjednake dužine. Značajne razlike u tom smislu onemogućavaju korištenje stolca, pa ni zaštita nacionalnih interesa i stabilnost države nije moguća bez vojske, znanosti, gospodarstva i kulture.

Deterministi su davno shvatili, a od Francuske revolucije svakako, da je četiri stožera koja tvore krug moći, moguće oblikovati prema vlastitim ljudskim shvaćanjima i željama ako se četiri vrjednute: učenost, pravednost, molitva i junaštvo proskribiraju i (ili) učine virtualno beznačajnima. Po determinizmu sve što postoji podvrgnuto je zakonu, uzročnosti, određenosti, predodređenosti i unaprijed može biti zadano. Zato je *plan* i *planiranje*, ne

bilo kakvo, nego dugoročno, glavna djelatnost determinista. Oni pomoću plana određuju ili zadaju granice kaosa (nereda) kako bi on bio nadziran i upravljiv. Rezultat je uvijek isti, a to je, da nakon svakog determiniranog kaosa strada neka od vrjednota, pa "Kraljevstvo Božje" djelomično ili u cjelini biva zamijenjeno onim što se u raznim inačicama zove "novi svjetski poredak" ili "novo doba", a od šezdesetih godina 20. stoljeća "doba vodenjaka". Revolucije nisu ništa drugo nego eufemizam determiniranog kaosa, dakle, one su *plan* pomoću kojih deterministi pokušavaju ostvariti "svoje kraljevstvo na zemlji". Uvijek unutar determiniranog kaosa je sukob zla protiv dobra, a kako je on zamisao i djelo europskih determinista i u svojim dvjema dosadašnjim dionicama odvijao se na europskom kršćanskom ozemlju to je u biti sukob Antikrista protiv Krista.

Prvi znani i uspješni determinirani kaos nastao je u Francuskoj 1789.³⁵⁴ Za deterministe je najprikladniji i najpoželjniji oblik državne uprave – republikanski poredak, koji otvara put slobodnom djelovanju u kojem nema hijerarhije vrjednota. Relativizam, empirizam, i pragmatizam, bitna su obilježja mišljenja determinista, u njemu nema mjesta za vječne i neprolazne istine i vrjednute. Odatle prvo što je moralo stradati bili su vladari "po milosti Božjoj", pa i na giljotini, kako bi se vertikalni državni ustroj zamijenio onim horizontalnim. Ova inverzija (n^{-1}) koja je prvi put primijenjena u Francuskoj revoluciji kasnije će postati glavno načelo doktrine determinista. Horizontalni ustroj vlasti inauguriran od strane determinista Francuske revolucije temelji se na prividu slobode. Iako je *liberté* omiljena uzrečica³⁵⁵, sloboda se ignorira već samom činjenicom da u takvom ustroju vlasti nema slobode pojedinca, zato što postoji samo sloboda za mase, koja svojom brojnošću pritiska manjinu. U tom prevratničkom djelovanju redosljed gubitka slobode je induktivan. Prvo strada pojedinačna sloboda i sloboda manjine a nakon toga i sloboda većine. Ako se zaista želi dobiti i (ili) očuvati sloboda osobe kako to tvrde deterministi onda se sloboda ne traži za mase, kojom se uništavaju vrjednute jer tada čovjek postaje dio stada koje ne

354 Tadašnje europske sile nisu bile u početku uznemirene Francuskom revolucijom. One su je čak blagonaklono primile, videći u njoj slabljenje Francuske. Tu će svoju zabludu jedna po jedna platiti kasnije u dvadesetom stoljeću.

355 Francuska je Revolucija (1789.) u opticaj stavila već poznati slogan "sloboda, jednakost, bratstvo" – "liberté, égalité, fraternité". Sva tri ova pojma preuzeta su iz kršćanske, svetopisamske pojmovne riznice, imaju svoje vjersko i humanističko značenje. U prevratničkom obratu ti su pojmovi raskršćanjeni, sekularizirani, izopačeni. (primijenjeno je načelo inverzije $n-1$ op. a.) Kroz više od dva stoljeća u ime i pod geslom tog "tropleta ideologa revolucije" dogodio se bezbroj stravičnih zala, krvavih revolucija. Sloboda se pretvorila u stravične totalitarne režime, jednakost svih ljudi u nepravde i podjele, a bratstvo i solidarnost u ropstvo i poniženje. Nova religija globalizma, Nikola Mate Roščić, Hrvatska Provincija sv. Jeronima, Zagreb, 2003. str. 117.

čuva dobri pastir, nego on postaje bezlični objekt upravljača determiniranim kaosom. Kako je cilj prevrata uništenje vrjednote, koja nije materijalna, zamjena za nju nalazi se u preodgoju ljudi za ovisnost o materijalnim dobrima, čime se dodatno ubijaju moralna načela.

Determinizirani francuski prevrat iz 1789. odista je veliki sudbonosni preokret za kršćanski identitet Europe, kako će se to dvjestoipetnaest godina kasnije i pokazati. To je povijesna katarza, kako piše Nikola Mate Roščić,³⁵⁶ koja stoji kao kamen međaš na iskonu novog doba, novih odnosa, novih vrijednosti. Temeljne vrjednote "starog režima" ("ancien régime") simbolično, ali zbiljski, krvavo, završavaju pod giljotinom. S njima se satire i gazi "stara bestidnica" – Crkva/vjera (*Ancien infâme – Ecraséz l'infâme*). Nakon toga Europom se počinje širiti duhovna pustinja oličena u sekularizmu, liberalizmu i ateizmu.³⁵⁷

Svaki determinizirani prevrat pa i francuski s kraja 18. stoljeća ima svoje ideologe i (ili) glasnogovornike. Iako je kršćanstvo do tada, bilo podijeljeno raskolom (1053.) i oslabljeno reformacijom, a iz Europe se krenulo u osvajanje svijeta, velika opasnost došla je iznutra, kako za crkvenu vlast u Rimu, tako i za kršćanstvo u cjelini i, ono što je možda najbitnije, za kulturni i politički poredak što ga je ono začelo i odnjegovalo. Na filozofsko-spisateljskim obmanama trojice determinista Voltairea, Diderota i Rousseaua i njihovim krilaticama poput "Zbrišite tu sramotu!" – *Ecraséz l'infâme*, tj. crkvu, ili izrekama: "Čovječanstvo neće biti slobodno sve dok i posljednji kralj ne bude zadavljen crijevima posljednjeg svećenika", odnosno: "Čovjek je rođen slobodan, no posvuda je u okovima". Francuska je ustala i krenula za svojim piskaralima.³⁵⁸ Autor ove knjige i njegov naraštaj, ali i oni prije i oni poslije, učit će iz filozofije o njima kao o najvećim misliocima što ih je povijest zapamtila. Nažalost! Monarhija je srušena, ispravnije je čitati – Kralj je zatučen! Luj XVI, Marija Antoaneta i aristokrati završili su na giljotini.³⁵⁹ A propaganda determinista i onda kao i danas čini svoje – nedjelo nastoji opravdati lažima. Kako je moćno u ušima prevratnika a i ostatka kršćanske Europe odjekivala determinizirana laž: "Ako narod nema kruha dajte mu kolača". A kako su tek stravično izgledala stratišta i stravična giljotinska naprava, izum revolucije bezboštva kojom su za glavu skraćivani ne samo nositelji vlasti nego i kipovi Majke Božje zaštitnice kršćanske Europe. Crkva je razvlaštena i opljačkana. Razum je odnio pobjedu

356 Nova religija globalizma, isto.

357 S Francuskom je revolucijom "nastao pokret koji je zanjekao kršćanske istine, moralne vrijednosti humanizma i povijesne dostignuća europske kulture." Razumijevanje Europe, Christopher Dawson, Verbum, Split, 2002.

358 Smrt Zapada, Patrick J. Buchanan, Kaptol, Zagreb, 2003, str. 281.

359 Konvent je izglasao smrtnu osudu Luju XVI koji je pogubljen 21. siječnja 1793.

Opća enciklopedija, (3), Leksikografski zavod, Zagreb, 1977. str. 35.

nad vjerom i doveo do rujanskog pokolja³⁶⁰, terora, Robespierrea i njegove diktature, do Bonapartea i njegovog carstva te do rata u Europi, što je potrajalo četvrt stoljeća i nakon kojeg se katolička Francuska nije nikada opravila i postigla svoje nekadašnje jedinstvo i slogu. Na barikadama su umirala francuska djeca, Gavroshe je samo simbol. Koliko će tek kasnije na barikadama revolucije globalizma umrijeti djece. Nakon metka s francuskih barikada, skala streljiva u revoluciji determinista s početka 21. stoljeća proširena je iglom, čašom i automobilom. Smrt vlastite djece je snaga determinista. Zar to nije djelo Antikrista?³⁶¹

3. Revolucije i ostvarenje plana determinista

Od prevratničke 1848. mnoge zemlje Europe, jedne prije, druge poslije, pod revolucionarnim pritiskom buržoazije, postaju ustavne monarhije ili parlamentarne republike. To su oblici horizontalne vlasti koji odgovaraju kapitalističkom načinu proizvodnje i osiguravaju političku vlast buržoazije. Ta vlast će se tijekom dvadesetog stoljeća, a poglavito na njegovom kraju preobraziti u monopolsku nekontroliranu vladavinu multinacionalnih kompanija. Istodobno, svojim ciljevima deterministi buržoaskih revolucija podvrgavali su duhovni i kulturni život društva, razvijajući različite forme ideologije od materijalističkih shvaćanja filozofa Helvétiusa i Holbacha, već spomenutog antiklerikalnog stava Voltaira, empirizma engleskih filozofa, Lockea i njegovog političkog liberalizma, ideje o narodnoj suverenosti Rousseaua do teorije o podjeli vlasti Montesquieua.

Nastavljajući "revolucionarnu nit" Francuske revolucije, i buržoaske (19. stoljeće) i socijalističke revolucije (20. stoljeće) nastavile su opijati "široke narodne mase" idejom jednakosti. Ta jednakost nije Božja, ona, da smo svi njegova djeca, nego je to jednakost po mjeri determinista, jednakost amorfne mase. Uistinu, ako ljudi

360 Odbor javnog nadzora komune izdaje zapovijed da se ubiju svi svećenici i druge sumnjive osobe. Došlo je tako 2.-4. rujna 1792. do pokolja u zatvorima. Ubijeni su bez razlike obični i politički zatvorenici, njih oko 1100-1400. Pokolji su se prenijeli i u unutrašnjost Francuske. Vojna enciklopedija (3), Beograd, 1972. str. 85.

361 Antikrist se može shvatiti i kao protusnaga Duhu Svetom, jer duh hoće otkriti što je skriveno, a Antikrist prah hoće zatrti i to što se već očitovalo. Antikrist je opozicija ljubavi, ne žrtva na Golgoti, nego egocentrizam, ne osjetljivo i ranjivo, vedro i otvoreno djetinje povjerenje, nego neosjetljivo, oklopljeno, zatvoreno, neraspoloženo nepovjerenje, ne otvaranje nego zatvaranje, ne jedinstvo nego rastvoreno raspršivanje, povrh toga skrivanje stvari, izgradnja varljivog sustava skrivanja, konačno skrivanje i tog skrivanja, da se ono nikako ne bi moglo otkriti. Antikristovo skrivanje je beskonačni proces, koji Duh Sveti umije uravnotežiti samo beskonačnim prosvjetljavanjem. Utjecaj Antikrista je najveći tamo gdje je u opreci s ljubavi, gdje umije stvoriti privid da nemoćno treba odbaciti a moć zadobiti. Nitko, Béla Hamvas, Status, magazin za (političku) kulturu i društvena pitanja, broj 2., Mostar, 2004. str. 11.- 21.

nisu stvoreni jednaki u pogledu nadarenosti, sposobnosti i vrlina, jedini način postizanja jednakosti jest tiranija (nasilje). Ideja determinizma o jednakosti nije ništa drugo nego ideološka, utopijska besmislica koja na poslijetku uvijek biva pogubna. Ali u svom namumu deterministi ne odustaju, onu istrošenu jakobinsku krilaticu lako zamjenjuju drugom i na početku 20. stoljeća u opticaju je nova. Zakorakom u treće tisućljeće novi sloganski troplet – humanizam, tolerancija, dijalog³⁶² – nalazi se na usnama svih onih koji uporno prodaju novu ideologijsku maglu.

Na poprištu ljske misli svaka ideja ima pravo na javnost, ali ni jedna nema isključivo pravo na to da joj ljudi vjeruju. Istinski i pravedni napredak nacije i društva uvijek je bio u sposobnosti razdvajanja dobra od zla, žita od kukolja, pri čemu se ovaj drugi odbacuje. Samo nedemokratsko društvo može izabrati za premjera osobu koja nema niti jedan dan realnog radnog staža, ili svoje najhrabrije branitelje, koji su dragovoljno riskirali svoj vlastiti život za domovinu isporučiti sudištu boga Moloha. Koliko je samo lord Acton bio u pravu rekavši: "kad god demokracija umre, ubila ju je jednakost!"³⁶³

Ruski je prevrat 1917. isključivo djelo determinista. Njih je vodila opsesivna ideja rušenja dva velika kršćanska carstva: Ruskog i Austro-ugarskog. Vođa revolucije Vladimir Iljič Lenjin-Uljanov prvo je prošao izobrazbu na Zapadu gdje je dobio poduku o rušenju vertikalnog oblika vlasti u horizontalni, a onda su zapadna bankarsko-financijska središta sufinancirala revolucionarna zbivanja u Rusiji. Boljševička revolucija obistinila je očekivanja Dostojevskog i Solovjeva koji su naviještali dolazak vlasti koja će odbaciti Boga. Komunistička se vladavina u metafizičkom smislu odista pokazala kao potpuno ostvarenje carstva tame. Programirano se ubijalo kršćanstvo, a ljudima nametao marksizam, učenje najpoznatijeg ideologa determinizma.³⁶⁴ Mržnja na Boga toliko

362 Moglo bi se reći da ovaj "trojac" zamjenjuje već istrošeno i kompromitirano "jakobinsko geslo – *liberté, égalité, fraternité*". Te nove tri riječi i gesla po sebi, u svom iskonskom i neopterećenom značenju, progovaraju o idealnom i obasjanom usponu i doseg u ljudske uljudbe. I opet, sva tri pojma izviru iz sadržajne baštine Kristove poruke. Bogočovjek-Čovjekobog Isus Krist po svojem učovječenju i čovještvu zacijelo je kruna čovječnosti i humaniteta. Po prihvaćanju Križa i Smrti "radi nas ljudi i radi našeg spasenja" nedostižni je uzor tolerancije. Svojim Evanđeljem i porukom mira i ljubavi, svim ljudima i svim narodima, predvodnik je spasenjskog dijaloga. Nikola Mate Roščić, isto, str. 118.

363 Ovakva jednakost kakvu propovijeda revolucija, može se naći u završnim rezultatima "stranačke izborne skupštine" u Alici u zemlji čudesa (*Alice's Adventures in Wonderland*) Nakon što su svi sudionici pola sata trčali ukруг, upitali su: "A tko je pobijedio?" A Dodo je rekao: "Svi su pobijedili i svi će dobiti nagradu". Patrick J. Buchanan, isto str. 72.-73.

364 Lenjin je između ostalog napisao: "Moramo se boriti protiv religije. Dolje s religijom! Živio ateizam! Širenje ateizma je naš glavni zadatak. Komunisti ukida vječne istine. On ukida svaku moralnost". Usp. Ralph Epperson, *Nevidljiva ruka*, Cipetić, 2002., str. 425.

je motivirala jurišnike determinizma da je rušenje crkava i ubijanje duhovnika nadmašilo jakobinska vremena.³⁶⁵

Tko je i kako pripremio teren za duhovni pogrom jednog uistinu kršćanskog naroda? Duhovno stanje među ruskim intelektualcima koncem 19. i početkom 20. stoljeća bilo je kaotično. Kako opisuje Berdjev tada je u ruskoj inteligenciji nekritično i pomodarsko bilo zaklinjanje u socijalnu pravdu i opće dobro, a ljubav za istinu bila je istisnuta i potpuno se razrušilo zanimanje za nju. Snažni utjecaj determinista osjećao se i na carskom dvoru.³⁶⁶ Prema naumu zapadnih determinista već 1905. razrađen je plan razaranja carske Rusije i uništavanje dinastije Romanovih.³⁶⁷ Prije tog čina uspostavljenja je mreža i horizontalna povezanost determinista unutar Rusije s onima u Zapadnoj Europi i Americi.³⁶⁸ Jedni i drugi razvijaju silnu aktivnost.³⁶⁹ To je dalo rezultate pa su praktično svi liberalno-demokratski političari, kao i veliki dio buržoaske inteligencije u Rusiji bili "zaraženi" virusom naprednosti. Postojala je prava moda (utrka) u tim društvenim krugovima da se šire ideje determinizma, čime se stjecao izvjestan pečat slobodoumlja i priskrbljivao epitet čovjeka otvorenih širokih obzora.

Kad je dostignuta "kritična masa" simpatizera, a njih je bilo i u najužem krugu carevih savjetodavaca i suradnika, po napatku sa Zapada deterministi kreću u mobiliziranje ruskog društva za rat. U cilju provođenja ovog naloga stvoreni su "Sveruski savez zemstva" i "Sveruski savez gradova", dvije organizacije koje su uspjele mobilizirati rusko javno mnijenje. U svojoj daljnjoj konsekvenciji,

365 Broj žrtva crvenog terora u samo dva jesenska mjeseca 1918. iznosio je 10 do 15 tisuća, do sredine 1919. broj žrtva iznosio je 50 000, a do 1923. 760 000.

Prema službenim sovjetskim podacima komunisti su u Rusiji razrušili 14 000 crkava, a od početka revolucije do početka 1936. godine "likvidirali" su 42 800 duhovnih osoba. Arnold Cronberg, Welpolitik vom Sinai im 20. Jahrhundert. Verlag Hohe Warte, Franz v. Bebenburg. Pähl. 1991. str. 138.

366 Sam car je rado upoznavao spiritiste, katkad i nazočio spiritističkim seansama.

367 Plan su proveli boljševici u nekoliko etapa: pripremanje revolucije 1903.-1905., godine revolucije 1905.-1907., godine reakcije 1907.-1910., godine poleta 1910.-1914., period Prvog svjetskog rata, februarska i oktobarske revolucija 1917. Opća Enciklopedija (1), Leksikografski zavod, Zagreb, 1977. str. 601.

368 Na II. kongresu Ruske socijaldemokratske radničke partije (RSDRP) 1903. u Londonu donijeta je odluka da je osnovni zadatak ujedinjenje marksističkih kružoka i samostalnih socijaldemokratskih grupa u Rusiji u čvrstu partijsku organizaciju, na programskim i taktičkim principima koje je, u općim linijama, formulirao list Iskra (1900.-1903.) a potanko izložio Lenjin u svojoj knjzi Što da se radi? Opća Enciklopedija (1), isto, str. 600.

369 Rusiju je 1900.-1903. potresala ekonomska kriza, praćena masovnom nezaposlenošću, pogoršavanjem uvjeta života, razaranjem mnogih sitnih i srednjih industrijskih poduzeća, ali i snažnom koncentracijom kapitala, koja se ogledala u jačanju krupnih poduzeća i banaka, ruskih i inozemnih. Rastući monopoliistički kapitalizam preplitao se s mnogobrojnim ostacima kmetstva. Sazrijevanje revolucionarne situacije ubrzao je i rusko-japanski rat (1904.-1905.) Porazi u njemu uvjerljivo su potvrđivali istinu o trulosti carizma i pridonijeli opadanju njegovog prestiža. Vojna enciklopedija (8), Beograd 1974., str. 266.-267.

djelatnost determinista je dovela do februarske revolucije, a potom i oktobarske... Objašnjenje, što je veliki dio dvorskih krugova, aristokracije, ruske diplomacije, generaliteta, visoke birokracije, pa čak i samih članova dinastije Romanovih – odmah prišlo Privremenoj vladi, leži u činjenici da su sve te vodeće osobe usvojile učenje determinizma.

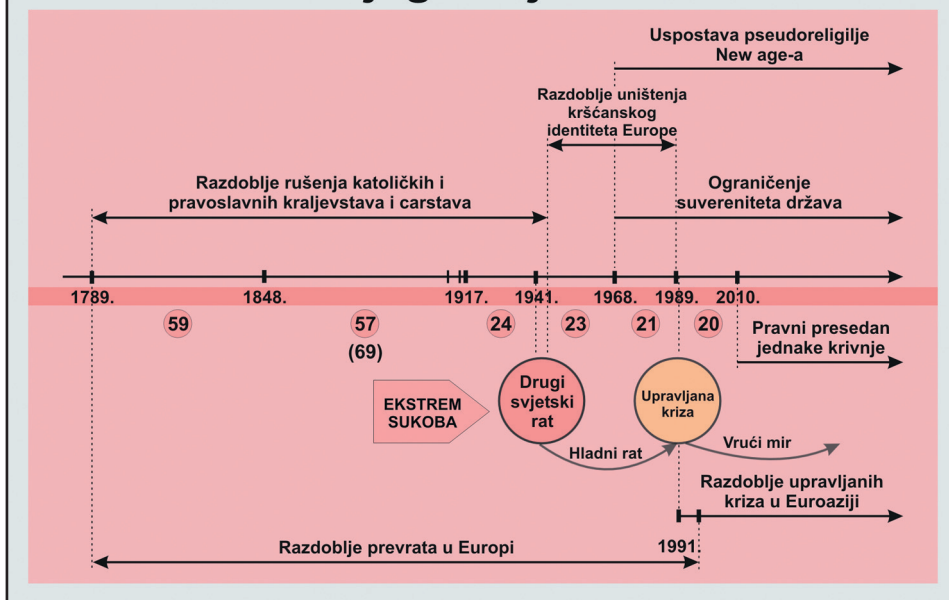
Planski pridonoseći opadanju prestiža carizma, determinizam je omogućio i prodor ateizma sa Zapada, kojemu se snažno suprotstavljalo samo u nekim pravoslavnim duhovnim središtima, posebno manastirima.³⁷⁰ Ta duhovna moć nije sama mogla zaustaviti rušilačku snagu boljševičkog determinizma i zapadni svijet je ušao u jedno od najmračnijih razdoblja svoje povijesti. Boljševička revolucija, koja je započela napadom na Zimski dvorac 1917., umrla je tek padom Berlinskog zida 1989. San njezinih istinskih pobornika bio je stvoriti novog socijalističkog čovjeka – čovjeka bez Boga. Komunizam je bio obmana koja je jednom morala pasti. Kad se moćno zdanje, sagrađeno na temeljima laži, srušilo, narodi istočne Europe i Rusija poskidali su Staljinove i Lenjinove kipove i zajedno s Marxovim i Engelsovim knjigama determinizma bacili u ropotarnicu povijesti zatvarajući tako drugu dionicu strategijskog plana determinista – razdoblje uništenja kršćanskog identiteta Europe.(slika 14.)

4. Frankfurtska škola izvorište suvremenog determinizma

U onome u čemu je Lenjinova revolucija doživjela neuspjeh, revolucija što je šezdesetih godina 20. stoljeća izbila na sveučilištima doživjela je uspjeh. Ta revolucija po zamisli determinista imala je za cilj uspostaviti novu pseudo religiju poslije nazvanu *New Age*. Od tada, pa do 2000. neprihvatljiva kultura (u biti anti-kultura) iz šezdesetih postala je dominantom kulturom zapadne civilizacije. Što su rezultati te četvrte revolucije stosedamdesetidevet godina nakon one jakobinske? Njezine nositelje, program, doktrinu djelovanja i učinke u uznemirujućoj knjizi *Smrt zapada* dao je Patrick J. Buchanan.

³⁷⁰ Pravoslavna je crkva u Rusiji do 1917., bila vrlo moćan i utjecajan faktor, njezinu hijerarhiju sačinjavali su: 3 mitropolita, 13 arhiepiskopa i preko 100 episkopa a njezin kler (svećenstvo i monaštvo) sastojalo se od 56 000 svećenika, 22 000 đakona sa preko 55 000 crvenih općina i 100 000 crkava. Bilo je 1 130 manastira s preko 100 000 kaluđera i kaluđerica. Dalje, imala je četiri duhovne akademije, 52 bogoslovije i mnogo tisuća parohijskih škola. Njezin imovina bila je: 1 800 000 hektara zemlje sa pokretninama u vrijednosti od preko 40 000 000 rubalja, a njezin kapital bio je veći od 1 000 000 000 rubalja. Osim toga, u riznicama pojedinih crkava i velikih manastira čuvale su se crkvene dragocjenosti i stvari basnoslovne vrijednosti, a da se ne govori o velikim bibliotekama sa dragocjenim knjigama u rukopisima koji potječu iz najstarijih vremena, ponikli u manastirima – izvorima stare ruske kulture, nauke i književnosti“. Beloemigracija u Jugoslaviji 1818-1941. Knjiga II, Beograd, siječanj, 1955. str. 69.

Tijek plana determinista za rušenje “Božjeg kraljevstva”

Slika 14. Vremenski slijed prevrata u svrhu uspostavljanja “ljudskog kraljevstva”.

Ne niječući Hitlerove zločine, Buchanan čitatelja suočava sa Staljinom, Lenjinom, Marksom, svim oblicima marksizma, naglašavajući da zlo ne samo što nije nestalo, nego ono još nije u ovom vremenu ni definirano. Fašizam je odavno razotkriven i osuđen. Komunizam je mrtav, ali je obogaljenost sve prisutnija. Žal za marksizmom, pa i komunizmom s humanim licem, kako se to nazivalo, ostalo je duboko ukorijenjen. Informatizacija i robotizacija nisu izmijenili bit represije, samo joj je suvremenost multiplicirala ubojitost unatoč drukčijem “bezazlenom obliku”. Krajnji cilj četvrte revolucije determinista je: uništiti domoljublje, ubiti ljubav prema domovini, demoralizirati, razoriti, izvrnuti vrjednote ruglu.³⁷¹ Povijest nakon tog neravnopravnog boja više ne ujedinjuje, ne nadahnjuje, nego sve nas deprimira i dijeli na potomke žrtava i potomke zločinaca iz prošlosti, koji se samo mrže. Ta for-

371 Kulturna revolucija što je preplavila američka sveučilišta bila je prava revolucija. U razdoblju od tridesetak godina milijuni ljudi su odbacili judeo-kršćanski moralni poredak protiv kojeg je ona bila uperena. Naša kulturna elita prihvatila je mržnju prema staroj Americi. Ti evanđelisti revolucije zavladaše našim institucijama koje stvaraju javno mišljenje i oblikuju društvene vrijednosti – filmom, televizijom, kazalištem, tiskom, glazbom – i preko njih to svoje evanđelje proširili diljem svijeta i stekli desetke milijuna svojih obraćenika. Danas imamo dvije Amerike koje se međusobno natječu – onu majke Angelice (časna sestra

mula je univerzalna i jednako se odnosi i na Ameriku i na Europu, a o zemljama "trećeg svijeta" da se i ne govori. Hrvatska je u toj destruktiji iako malen u mnogočemu značajan kamenčić.

Gdje je izvor tog zla, pita se autor? Vrlo uvjerljivo i s pravom nalazi ga u Frankfurtskoj školi koja je desetljećima obavlja preodgoj mladeži. Nastala je 1923. kada je agent (determinist) Kominterne György Lukács, osnovao filozofski krug oko instituta marksizma na Frankfurtskom sveučilištu.³⁷² Njegova knjiga *Povijest i klasna svijest* donijela mu je slavu marksističkog teoretičara koji nadvisuje i samog Marxa. "Revolucionarno razaranje društva smatrao sam jedinim rješenjem" rekao je Lukács, i dodao: "Prevrat vrijednosti u cijelom svijetu ne može se dogoditi ako revolucionari ne unište stare vrijednosti i ne stvore nove." Lukács je svoje "demonške" ideje, kako ih je sam nazvao, upregnuo u, kako je kasnije rekao, "kulturni terorizam". Otuda novovjekim deterministima teorija o ugrozi svijeta terorizmom!

Kasnije mu se pridružuju Theodor Adorno, Wilhelm Reich, Fromm... a bježeći pred Hitlerom u Ameriku prenose novu razarajuću ideologiju determinizma. U Sjedinjenim Američkim Državama u njihov "unutarnji krug" odabranih ulaze Antonio Gramsci, Max Horkheimer, Herbert Marcuse, i svaki od njih je imao svoju zadaću, koja se pedesetak godina kasnije očituje u nekoliko osnovnih postavki: pad nataliteta u zapadnoj civilizaciji, masovno (nekontrolirano) useljavanje pripadnika naroda drukčije boje kože, vjere i kulture, što mijenja osobine Zapada, prevlast protuzapadnih kultura, te raspad država i bijeg vladajućih elita u "svjetsku vladu", čija pojava označava kraj država-nacija.

Svaki od sudionika Frankfurtske škole stvarao je svoj dio cjelovitog modela. Jedan od glavnih ideologa determinizma Antonio Gramsci³⁷³, smatrao je da će se uspjeh postići infiltracijom u zapadne institucije, a sve pod krinkom marksističke revolucije

Mary Angelica, utemeljiteljica i, više od 45 godina, voditeljica televizijske mreže EWTN, Eternal Word Television Network, Televizijska mreža vječna riječ, Zbog prometne nesreće u mladosti, više od 40 godina bila je gotovo paralizirana, hodala na štakama i nosila poseban remen za oštećenu kralježnicu i bolovala od astme. Godine 1998., dok je molila krunicu, posve ozdravila.) i nedjeljne mise i onu Ally McBeal i Seksa i grada. A poruka što je dominantna kultura danonočno odašilje grohotnim se smijehom ruga staroj kulturi po kojoj dobar život za ženu znači imati supruga i kuću punu djece. Patrick J. Buchanan, isto, str. 41.- 42.

372 Lukács i drugi članovi njemačke komunističke partije osnovali su 1923. na Frankfurtskom sveučilištu Institut za marksizam, po uzoru na Marx-Lenjinov Institut u Moskvi. Razmislili su i odlučili se za manje izazovan naziv instituta i nazvali ga Institut za društvena istraživanja. Ubrzo će taj institut postati poznat jednostavno kao Frankfurtska škola. Patrick J. Buchanan, isto, str. 89.

373 Antonio Gramsci, talijanski revolucionar, r. 23. siječnja 1891. u Alesu (Cagliari) u. 27. travnja 1937. u Rimu. Vođa talijanskog radničkog pokreta i osnivač Talijanske komunističke partije. Za njega je "hegemonija proleterijata" ekvivalent za "diktaturu proleterijata". Svoja temeljna teorijska promišljanja izložio je u Zatvorskim bilježnicama (Quaderni del carcere). Opća enciklopedija (3), isto, str. 244.

nazvane kulturnom. U njegovim *"Bilježnicama iz zatvora"* nalazi se glavno načelo doktrine determinizma – *inverzija* (n^{-1}). Ono u Gramscijevoj interpretaciji glasi – umjesto da se najprije osnuje vlast, a onda nameće kulturna revolucija, marksisti na Zapadu moraju prvo promijeniti kulturu, a onda će im vlast pasti u ruke kao zrela kruška. Da bi se to ostvarilo smatrao je Gramsci potreban je dugotrajni pohod na institucije – umjetnost, film, kazalište, škole, fakultete, seminare, novine, časopise.³⁷⁴ Elektronske medije, kao što je razumljivo, nije navodio oni će doći kasnije na red, to će učiniti deterministi s kraja dvadesetog i početka dvadesetprvog stoljeća. Ako bi netko ukazao i (ili) se suprotstavio takvom djelovanju, njega odmah (a to je već Lenjin u svojim knjigama naznačio) treba etiketirati kao fašistu, nacistu, antisemitistu, umno poremećenu osobu, homofoba, ksenofoba... Drugi kamenčić u mozaiku pohoda na institucije bio je plan Herberta Marcusea³⁷⁵ o zaposlenosti u etabliranim institucijama. Onima koji su vas primili i zbrinuli, najbolje je odgovoriti mržnjom, poučavao je taj determinist. Doktrinarno načelo inverzije za Marcusea je bio temelj djelovanja u razaranju društvenih vrijednota. Naime, on je polazio od teze da političke snage moraju djelovati tako da uvijek niječu postojeće stanje. Tako je i Hegelovu dijalektiku, u smislu njezina marksističkog obrata, smatrao izvanrednim oružjem, jer se pomoću nje uvijek može ostvariti postupak kritične negacije neposredno danog (n^{-1}). Politička sredstva revolucije za uništenje kulture veoma su raznolika. Za Theodora Adorna³⁷⁶ je to i obitelj koja je leglo fašizma, jer joj je izvorište u tradicionalnoj kulturi.³⁷⁷

Iz teorijske ostavštine "frankfurtskih determinista" desetljećima poslije, uz ostalo, u revolucionarnoj 1968. nastao je – *Marš kroz institucije*. I danas u Hrvatskoj i diljem zapadnog svijeta ono

374 Gramscijeva ideja o načinu provedbe revolucije u zapadnom društvu pokazala se točnom. Lenjinov je režim sedamdeset godina drmao svijetom, ali je njegova revolucija na kraju doživjela neuspjeh, a režim propao. Lenjinova i Staljinova Komunistička partija ostala je ono što je i bila od samog početka – zavjera političkih zločinaca, koji su iskoristili marksističke ideje i retoriku kako bi preokrenuli svoje zbiljske nakane – apsolutnu vlast. Lenjinov je režim umro omražen i nitko za njim nije plakao. No, gramscijevska revolucija se nastavlja i do danas stalno pridobiva nove obraćenike. Patrick J. Buchanan, isto, str. 83.-87.

375 Herbert Marcuse, jedan od najistaknutijih pripadnika Frankfurtske škole. Ideologiju je smatrao sastavnim dijelom samog procesa proizvodnje, a tehnološku racionalnost zbiljom totalitarne moći. Djela: Um i revolucija; Eros i civilizacija; Čovjek jedne dimenzije; Kultura i društvo; Kritička teorija društva i dr. Opća enciklopedija (5), isto, str. 318.

376 Theodor Wiesengrund Adorno, jedan od glavnih predstavnika Frankfurtske škole. U emigraciji u SAD 1934.-1949. Od 1953. direktor Instituta za socijalna istraživanja u Frankfurtu na Majni. Djela: Kierkegaard; Filozofija nove glazbe; O metakritici teorije spoznaje i dr. Opća enciklopedija (1), isto, str. 22.

377 "Propagandni napad na obitelj, koji on zastupa, pridonio je krahu obitelji... Danas milijuni američkih žena osjećaju feminističku odbojnost prema braku i majčinstvu. Budući da su prihvatile Marcuseovo 'Načelo zadovoljstva' – svoje dužnosti u seksualnoj revoluciji – udaju su ostavile po strani. Kontracepcija,

čime se šezdesetasmaši ponose, među ostalim je bacanje kamenja na institucije. Mukotrpano i uz velike žrtve u obrani od agresije izgrađene institucije Hrvatske države, postati će od siječnja 2000. prve žrtve novih (starih) determinista u njihovom poimanju demokracije. Pod udar račanovsko-mesićevskog juriša na institucije stradat će redom: obavještajne službe, policija, vojska, školstvo, sveučilišta, kazališta, društvo književnika, radio, televizija, i naposljetku pod udar dolazi i Katolička crkva. Za razliku od šezdesetosme danas su bacači kamenja u tim istim institucijama, često na visokim funkcijama. Hrvatska je posebnost i u tome što je utjecaj Frankfurtske škole bio najjači među praksisovcima, svojevrsnim disidentima od Komunističke partije Jugoslavije. Njihov tobožnji otklon od Staljina i Lenjina, bila je samo inverzija varljivih lažnih oblika njihova učenja, ali s istim utemeljenjem i željom za istim ishodom. Takve oblike inverzne preobrazbe je već predvidio Gramsci. Zanimljivo je da se nitko od praksisovaca, koji su bili u sukobu s tadašnjim ortodoksnim komunistima u Hrvatskoj, nije nijednom zauzeo za hrvatsku inteligenciju u zatvorima, iako su proklamirali ideje oslobođanja svih.

Danas u Hrvatskoj i na Zapadu na djelu je kulturna hegemonija determinista. Možda je to i uputa svima za promišljanje. Nije naodmet podsjetiti da je Hitler govorio kako su mu puno draži u redovima nacionalsocijalizma pokajani komunisti nego trajne pristaše. Ako se želi sasjeci jedan narod, moraju se sasjeci njegovi korijeni, misao je Buchanana. Što reći o Hrvatskoj, u kojoj svakih nekoliko desetljeća najinteligentniji bivaju sasječeni, a najčešće su i mladi – od križnih putova, Bleiburga, Jasenovca, pa i u mirnijim vremenima poput onih 1971. kojima i danas "sude" svjedoci optužbe ili onima iz 2001. koje sude u Haagu ili Rijeci svejedno. Jednostavnije rečeno: kulturna hegemonija obojana bojama determinizma u Hrvatskoj je danas jača od bilo koje druge hegemonije.

Kulturna revolucija kao i svi prevrati determinista dio su plana kojim nastoje dokinuti vrjednote³⁷⁸ kako bi se uspostavila hegemonija pseudoreligije. Pri tome koriste svoje najomiljenije načelo inverzije (n^{-1}), pa osim njihove "vjere" nijedna druga nema

sterilizacija, pobačaj i eutanazija, četiri su jahača 'kulture smrti'. Pilula i kondom postali su srp i čekić kulturne revolucije... novo gradivo kulturne revolucije sastoji se u tome kako bi se umove djece odvojilo od umova roditelja i otrgnulo djecu od njihova naslijeđa." Smrt Zapada, Patrick J. Buchanan, Kaptol, Zagreb, 2003, str. 96.

378 Kao jedno od novih oružja kulturnog sukoba, Frankfurtska škola je razvila "kritičnu teoriju". Samo ime zvuči dobroćudno, no praksa joj nije ni izdaleka dobroćudna. Jedan njezin znanstvenik opisao ju je kao "u biti destruktivnu kritiku svih glavnih elementa zapadne kulture, uključujući kršćanstvo, kapitalizam, vlast, obitelj, patrijarhat, hijerarhiju, moral, tradiciju, seksualne ograde, odanost, domoljublje, nacionalizam, nasljedstvo, etnocentrizam, konvencije i konzervatizam". Patrick J. Buchanan, isto, str. 89.

jednake uvjete.³⁷⁹ Na toj podlozi, svijet se suočava s novom religijskom paradigmom. Pod providnim plaštem tolerancije, dijaloške otvorenosti i humanizma, nude se neki novi pogledi i neke nove vrjednote. Nakon što se škole očiste od Biblije, vjerskih knjiga, kršćanskih simbola i slika, Deset zapovjedi i vjerskih blagdana, bit će pretvorene u središta te nove religije sekularizma. Nije novi sekularizam neka bezvezna vjera. Na političkoj razini iskaza, ta nova vjera proskribira domoljublje, jer prevelika ljubav prema domovini, kako to navješćuje katekizam determinizma često izaziva nepovjerenje, a time i rat. A kako je povijest država, povijest ratova nova vjera u ime humanizma, tolerancije i dijaloga kani države dokrajčiti, kako bi se po njima osigurao vječni mir. Ovdje nije u pitanju ni mir ni humanizam ni tolerancija ni dijalog ovdje je u pitanju apsolutna hegemonija, jer se država rastavlja na "proste faktore", na čovjeka jedinku koji više nema uporišta ni u obitelji, ni u državi ni u vjeri. O kakvoj se obmani radi primjer je Europska zajednica i njezin stav prema vjeri i Crkvi.

Sekularizirana Europa u svom ustroju po mjeri determinista slijedi trag potpunog laicizma. Laicistička Europa nije ništa drugo nego pristalo ime za jakobinsku, marksističku, liberalističku, postmarksističku, antiklerikalnu, antikiršćansku i ateističku Europu. Uzalud su Vatikan i Sveti Otac, te biskupi svih europskih zemlja prosjačili "za vizu i dozvolu trajnog boravka" Boga u europskom Ustavu. Deterministi milosrđe kao krepost ne poznaju, zato su tako nemilosrdni i sarkastični. Njima ustav i ne treba jer oni stvaraju naddržavu, bez pravde, naroda i Boga. Cijela igra oko europskog ustava je u tome da se pomoću njega legalizira progon Krista iz Europe. Njegovo usvajanje u Rimu nadomak Petrove stolice više je nego jasna poruka i za sve one koje o deterministima i determinizmu malo ili ništa znaju. Da sve bude jasno do kraja, Europski ustav je zakonski dokument (certifikat) presude kršćanskoj Europi.³⁸⁰ To je njegova prva svrha. Sva nastojanja da

379 "Kult pod nazivom Novi svijet ima svoj stožer u Haifi. S našeg zvonika lijepo možemo vidjeti njihov hram...," "... oni zastupaju univerzalnu toleranciju..." "Da. Međutim, oni kažu da je Rimokatolička crkva jedini preostali bastion netolerancije u svijetu." "I zato je oni ne žele tolerirati." M. O' Brien, Posljednja vremena, str. 51. Ovu misao Nikola Mate Roščić pojašnjava: Tu se misli na hram behaizma u Haifi, a to je također jedna od religija Novog doba. Po njihovu učenju "Božja objava nije zaključena, već se neprestano zbiva po određenim ciklusima. Svaki ciklus ima po jednog objavitelja (Adam, Noa, Abraham, Mojsije, Buda, Isus, Muhamed) Prorok je sadašnjeg ciklusa Bahà U' lllah, sinteza dosadašnjih objava." Nikola Mate Roščić, isto, str. 135-136.

380 Na sastanku 15 predsjednika EZ-a u Nici 2000. kada se raspravljalo o prijedlogu "Povelje o temeljnim pravima Europske unije", Francuska je predlagala da se iz Preambule tog dokumenta, gdje se spominje "humanistička i religijska baština europskih naroda", ta sintagma zamjeni riječima "l' héritage spirituel et moral". Time se htjelo izbjeći riječ "religija", jer ona znači institucionalnu religiju... izraz "duhovna baština" uključuje mnogo toga, pa čak i europski ateizam, sekularizam i liberalizam. Nikola Mate Roščić, isto str. 129.

se sačuvaju "kršćanske vrijednosti u Europskoj zajednici" s izgovorom jer na suprotnoj strani su "nevidljive sile" koje u duhu determinizma, teže redefiniranoj "panreligioznosti". Što je s Hrvatskom? Zašto je ona kao jedina europska "katolička" država nakon novih uključenja u Europsku zajednicu ostala izvan i u nedefiniranom statusu iščekivanja. To nije, niti može biti slučajnost! Iza toga netko i nešto stoji. Ustvrdit će se.³⁸¹ Je li u pitanju slučajnost ili zavjera? Ni jedno ni drugo, već plan. Hrvatsko stanje i udes je u tome što se ona kao jedina "katolička" zemlja nalazi na ulazu u "strategijsku crnu rupu" (područje Euroazije, od jugoistoka Europe, preko Kavkaza, Kazahstana do Filipina) gdje će se u 21. stoljeću odvijati niz sukoba radi nove raspodjele svjetske moći. I ne samo to, nego će se tu voditi bitka sekulariziranog Zapada protiv svih vjera. To što je "katolička" Hrvatska na početku, a Filipini na kraju "strategijske crne rupe" pokazuje da će ta bitka "posljednjih vremena" biti planetarna.

Još se uvijek mnogi Europljani, a poglavito kršćani nadaju kako će prevladavati uvjerenje i svijest o tome da je "Europa ipak nešto više od zbroja nacija i država europskog kontinenta i nešto daleko više od jedne podvrste suvremene međunarodne zajednice".³⁸² Nada ili plan? Tko će pobijediti? Ujedinjena Europa kao ekonomski imperij, "talionica naroda i kultura", koja vodi brigu samo o boljim materijalnim uvjetima života, ona koju neki mislioci i analitičari vide kao sofisticiranu totalitarnu tamnicu duha i stratište dostojanstva osobe³⁸³ ili Europa koja je kroz moga stoljeća bila naprosto "zemlja kršćanstva", štoviše ona se poistovjećivala s kršćanstvom?³⁸⁴ Za sada je u trenutnoj prednosti plan determinista, naprosto zato što je na djelu posljednjih dvjestoipetnaest godina³⁸⁵, ali to je samo jedna desetina od Kristove Europe i zato bitka još nije riješena.

381 Nikola Mate Roščić, isto, str. 133.

382 Razumijevanje Europe, Christopher Dawson, Split – Verbum, 2002., str. 34.

383 Petar Balta, u Predgovoru hrvatskom izdanju za knjigu Christopera Dawsona, Razumijevanje Europe, str. 5.

384 Nikola Mate Roščić, isto, str. 127.

385 Sve što se dogodilo u povijesnom hodu i vrtlogu nemilih zbivanja u Europi, od vremena Jana Husa, protestantske reforme Martina Luthera, Calvina, Zwinglija, pa preko prosvjetiteljstva, Francuske revolucije, Bismarckova Kulturkampf, do fašizma, nacizma i komunizma u 20. stoljeću, vodilo je Europu u proces raskršćanjenja, sekularizacije i sekularizma, laicizacije i laicizma. Sve do toga da se danas više ne govori o kršćanstvu kao sastavnici europskog identiteta. Nikola Mate Roščić, isto, str. 127.

5. Ustroj i funkcioniranje skupine (društva) determinista

Tko su deterministi i kako provode plan vidljivo je iz knjige "Anglo-američki Establishment"³⁸⁶ gdje su opisani ciljeve jedne intelektualne grupe, koja je ciljala na očuvanje Britanskog imperija posredstvom njegova preuređenja u federaciju, koje bi potom prerاسlo u jednu svjetsku federaciju država. Razotkrivanje (razobličenje) jedne skupine determinista uvijek je u poteškoći što se to čini izvana³⁸⁷, od *outsidera*, pa su neke grješke uvijek moguće, ali one nisu toliko bitne za razumijevanje cjeline stvari.

Tko se nalazi unutar skupine determinista a tko izvana? Carroll Quigley³⁸⁸ je tu poteškoću riješio, podijelivši skupinu u dva koncentrična kruga: unutarnji krug (svojevrсно srce) prisnih drugova, koji neupitno znaju da su članovi grupe, "posvećeni" zajedničkoj svrsi i na vanjski krug veće brojnosti (svojevrсно mrežu), na koji unutarnji krug utječe osobnim nagovorima, podjelom pokroviteljstva i društvenim pritiskom (*slika 15.*). Ovakva podjela skupine omogućavala je da većina članova vanjskog kruga često nije bila ni svjesna da su (iz)korišteni od unutarnjeg dijela skupine (društva). Neki su sigurno i znali, ali običaj je determinista (a kod Engleza svakako) – biti diskretan i ne postavljati pitanja.³⁸⁹

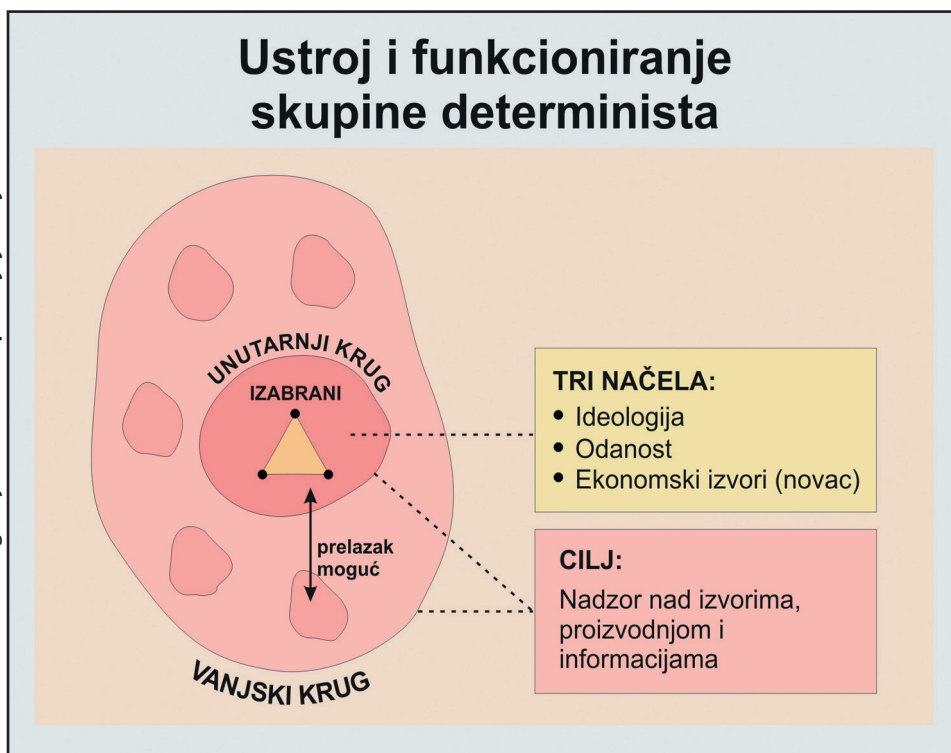
Pokušaj opisa ili raščlambe ovakve jedne skupine determinista zahtijeva smirenost bez hvale ili proklinjanja. Njihov način organiziranja i okupljanja uvijek pobuđuju sumnju da njihove metode djelovanja nisu utemeljene na dobrim namjerama i(-ili) visokim idealima. Takav zaključak leži u činjenici njihovog pomanjkanja perspektive u kritičnim trenucima, njihove zlouporabe u korištenju inteligencije i zdravog razuma, njihovog nastojanja da padaju natrag u standardizirane (unaprijed zadane) društvene i verbalne klišeje u krizama, njihova nastojanja da moć i utjecaj stave u ruke onih, koji su radije izabrani putem prijateljstva (poznanstva) nego li putem zasluga, njihove zaboravljivosti

386 Anglo-američki Establishment, Od Rhodesa do Clivedena, Carroll Quigley, 1981. Emissary Publications, N.Y., SAD, prijevod Emil Čič, hrvatsko izdanje Split, 2003.

387 Naravno, nekome tko je izvana svega nije moguće pisati o tajnoj grupi, a da ne upadne u pogrješke. U tome što slijedi svakako ima i pogrješaka. Nastojao sam ih držati na minimumu, držeći svoju interpretaciju na minimumu i prepuštajući činjenicama da govore za sebe. Carroll Quigley, isto, str. 23.

388 Carroll Quigley (1910.-1977.) bio je osobito poštovan profesor na School of Foreign Service pri Georgetown University. Bio je predavač na Princetonu i Harvardu; savjetnik Ministarstva obrane SAD (Department of Defence), pri Odboru Bijele kuće za aeronautiku i korištenje svemira, te savjetnik u ratnoj mornarici SAD. Njegova ostala glavna djela uključuju "Evoluciju civilizacije" i "Tragediju i nadu – Povijest svijeta u naše vrijeme". – Emissary Publications.

389 Sposobnost Engleza ove klase ostati neiskazanim, izuzev možda u nekrolozima, zagonetna je i ponešto iritantna za nekog tko gleda izvana (outsider). Carroll Quigley, isto, str. 23.

Slika 15. Struktura determinizirane skupine i načela po kojima djeluje.

u odnosu na posljedice postupaka, njihovog omalovažavanja stajališta osoba (političara i inteligencije) iz drugih zemalja ili osoba drugih klasa iz vlastite zemlje. Te neoborive činjenice dovele su svijet Zapada na početku 21. stoljeća vrlo blizu propasti, a ostatak, veliku većinu gurnuli u sukobe tako da se zaista može ustvrditi – cijeli svijet je bojno polje.

Ovako organizirane i vođene determinizirane skupine sposobne su svoje postojanje vrlo uspješno skrivati, i mnogi njezini članovi, zadovoljavaju se time da radije posjeduju realnu moć, nego li njezinu vanjsku pojavnost, ostajući tako nepoznati čak i najpućenijim proučavateljima povijesti. To je iznenađujuće, ako se zna da je glavna metoda, kojom se skupina (društvo) služi je – propaganda.

Dugi period održanja i sprječavanje unutarnjih sukoba determinizirana skupina postiže kroz profinjene veze prijateljstva, osobnih druženja i zajedničkih ideala. Njezina nedefiniranost u vanjskim obrisima, pogotovo kod skupina na početku 21. stoljeća, je prednost. Budući da nije moguće točno reći tko je član, a tko nije, jer zaista, ne postoji oštra crta razgraničenja između onih koji su članovi i onih koji to nisu, i da se "članstvo" ostvaruje u varirajućim stupnjevima, a stupnjevi važnosti mijenjaju se u

raznim vremenima, zato prelazak iz unutarnjeg u vanjski krug i obrnuto nije slučajna pojava, nego, smišljena namjera.

Da bi sve funkcioniralo gotovo bez grješke, unutarnji krug skupine poželjno je da ne bude prevelik, s trojicom ili četvoricom – uzor je rimski trijumvirat.³⁹⁰ Operativnost i čvrstina skupine (društva) temelji se na tri načela: prvi, ideologija i osobna odanost, drugi, politički utjecaj i treći, ekonomski izvori. Kohezivni čimbenici skupine, također su u znaku broja tri: (a) uvjerenje da povijest *Novoga carstva* (nove imperije) predstavlja razvoj velike moralne ideje – ideje slobode – i da se jedinstvo *Carstva* može sačuvati putem prožimanja tih ideja; (b) uvjerenje da glavna pažnja svakog pojedinca treba biti vezana uz smisao dužnosti i obveze da se služi toj novoj ideji³⁹¹; i (c) osjećaj nužnosti da se vrši (obavlja) rad društvenog služenja (posebno odgojni rad) za očuvanje i ostvarivanje te nove ideje.³⁹²

Stvaranje nove imperije globalnih razmjera ovovjeku deterministi su zamisli kao složaj rimskog i britanskog imperija. To podrazumijeva širenje demokracije zapadnog tipa ostatku svijeta, usavršavanje sustava pružanja pomoći i edukacije kako bi se ostvario neokolonijalni sustav nadzora nad prirodnim izvorima, proizvodnjom, informacijama i znanjem. U političkom smislu takav globalni imperij temeljio bi se na inauguraciji podložničkog zastupništva u nad-parlamentu, koji bi formalno sjedinjavao razjedinjene (različite) regije svijeta. Krajnji cilj ovakvog ustroja je, koncentracija moći koja bi bila tako velika da bi ratove između regija tobože učinila nemogućim. U konačnici takav imperij mogao bi se prikazati (promovirati) kao najbolji mogući interes čovječanstva.

Determinizirana skupina (društvo) uvijek funkcionira kao “jedno moćno tijelo ljudi” koje je “izvan postojećih političkih strana...”³⁹³ i radi za ciljeve imperija u svrhu očuvanja jedinstva. Dva obilježja karakteristična su za djelotvornost skupine: jedno je, da je to udruženje polureligiozno, i kvazipolitičko i zasnovano na

390 Građanski rat u Rimu tražio je nova rješenja, a prilike još nisu sazrele za ukidanje ustanova republikanskog poretka. U toj situaciji dolazi do Prvog trijumvirata (60 godina p.k.) sklopljenoga među Cezara, Krasa i Pompeja. Osvajanjem Galije koja postaje polazna točka za širenje Rimskog imperija prema srednjoj Europi... Oktavijan sklapa s Markom Antonijem i Markom Emilijem Lepidom Drugi trijumvirat (43 godine p.k.) i u ratu protiv Cezarovih ubojica zadaje definitivn udarac staroj rimskoj republici. Opća enciklopedija (7), isto, str. 125.

391 Ustroj tajnih skupina (društava) prema gledanju jednog od najznačajnijih determinista Cecila Rhodesa trebaju se oblikovati pozivanjem na isusovce, rekavši “... Pri razmatranju sugeriranih pitanja uzmi konstituciju isusovaca, ako je možeš dobiti, i umjesto “Rimokatolička crkva” stavi “Englesko Carstvo...” Carroll Quigley, isto str. 70.

392 “Čovjek ne može imati sve. Siromašan sam čovjek i moram izabrati između javne korisnosti i osobne sreće. Izabirem ono prvo, ili radije, izabirem da se za to borim.” Carroll Quigley, isto, str. 37.

393 Carroll Quigley, isto str. 73.

Slika 16. Simbolika u determinizmu ima važnu ulogu. Tri događaja: britanska podmornica koja je u ratu za Malvine (1982.) torpedirala argentinsku krstaricu "Belgrano", srpski "mimohod" ulicama razrušenog Vukovara (1991.) i američki tenk u Bagdadu (2003.) a koji su vremenski i prostorno udaljeni jedan od drugog, s istovjetnom zastavom na stijegu protagonista, pokazuju da izvorište za sva tri sukoba (rata) treba tražiti u globalnom planu determinista.

principima ustroja poput Družbe Isusove³⁹⁴, i drugo, da instrumentarij djelovanja ima cezarijski oblik s disperziranim (širokim) pojedinačnim nastupom prema onima na koje se djeluje.

Pored znakovlja (slika 16.), prisege i formalne inicijacije, kriterij za članstvo u determiniziranoj skupini "udruzi izabраниh" je znanje i spremnost da se surađuje u smjeru zajedničkih ciljeva

³⁹⁴ Družba je Isusova prema svom podrijetlu i ustroju poglavito misionarski red. Njezina je svrha, kako je to već rečeno u prvoj buli o odbrenju 1540., širenje vjere. Profesi polažu posebni zavjet poslušnosti Vrhovnom svećeniku da će bez čekanja i ispričavanja ići u bilo koji dio svijeta, kamo ih on htjedne poslati, "među Turke ili kojegud druge nevjernike, pa i u one krajeve koji se nazivaju Indija, ili među heretike, raskolnike ili pak među vjernike kršćane" (Bula od 1540.) Raspoloživost da pođu bilo kamo, među "vjernike i nevjernike", postavlja

zajedno s ostalim inicijantima ("vanjski suradnici").³⁹⁵ Skupini pored članova oba kruga koji su spremni surađivati i inicijanta koji znaju da pripadaju skupini, tzv. "društvo pomagača" u početku najčešće, ne zna da pripada skupini ili da za nju radi. Međutim, kasnije, budući da rade u kooperaciji s drugim članovima skupine oni postaju svjesni da su njezini članovi. Povećanjem brojnosti pomagača krug izabраниh vremenom postaje manje važan, (umiranje članova, veliki broj projekata u kojima ne sudjeluju)³⁹⁶ dovodi do takvog stanja da praktično determinirana skupina biva predstavljena kroz "društvo pomagača". Unutar "društva pomagača" tijekom vremena dolazi do horizontalne "gradacije" u kojoj uvjetno rečeno oni izabraniji članovi participiraju u brojnim aktivnostima u raznim područjima, dok se oni na periferiji bave manjim brojem i manje značajnim područjima. Unutarnji krug izabраниh ne prestaje postojati a popuna novim članovima vrši se iz "društva pomagača". Ovakav ustroj omogućava da se vrlo teško može prosuditi tko jest a tko nije član društva kao cjeline, a čak je i teže prosuditi je li pojedinici član inicijant ili pomagač.

Konačne ciljeve koje postavi determinizirana skupina moguće je postići složajem financijske moći (novca) i propagande, tvrdog (upornog) rada i osobnih veza. Dakle, cilj se ostvaruje preko tajnog političkog i ekonomskog utjecaja iza scene i preko nadzora medija, odgoja i kulture. To je značajno zato što deterministi povijest predstavljaju inverzno (n^{-1}), kao milenijsku dugu borbu između načela autokracije i načela zajednice naroda, između sila tmine i sila svjetla, između teokracije i osobne slobode.³⁹⁷ U ovakvoj dualnoj podjeli ne treba posebno naglašavati da deterministi isključivo sebe vide kao svjetlo. Zato razlučna crta između njih i "ostatka svijeta" je u njihovom gledanju na zakon. "Sile svjetla" promatraju zakon kao čovjekov svjesni čin koji je promjenljiv (može se mijenjati), i iznad je ljudi, dok "sile mraka" zakon motre kao božanski i vječan, podređen suverenu. Po deterministima prvi je pogled dopuštao različitost, rast i slobodu, dok je drugi proizveo monotoniju, okoštaloš i ropstvo.³⁹⁸ Ovakav

se kao cilj i program onome koji želi stupiti u Družbu. Cândido de Dalmases, Sveti Ignacije Loyolski, Život i djelo, Filozofsko-teološki institut Družbe Isusove, Zagreb, 1989. str. 171.

395 Društva determinista nisu dječja igra, ili stupidna udruga poput Ku Klux Klana, i ono nema nikakvih tajnih odora, tajnih znakova rukama ili tajnih lozinka. Ono ne treba bilo što od toga, jer oni imaju plan, program i doktrinu od kojih ne odustaju.

396 Radije se želi raditi iza scene nego li u javnom životu, a rad u tajnosti je tako važan i toliko utjecajan da bi bilo koji javni položaj značio redukciju njegove moći. Carroll Quigley, isto, str. 82.

397 Ovaj pogled na svijet, utemeljen je na djelima Zimmerna, E.A. Freemana, lorda Brycea i A. V. Diceyja. Carroll Quigley, isto, str. 224.

398 Borba između dva načela vodila se tisućama godina, od Perzijskih ratova, Punskih ratova, Napoleonovih ratova, Prvog i Drugog svjetskog rata pa sve do Afganistana i Iraka na početku 21. stoljeća.

inverzni pristup zakonu pa i vrjednotama služio je determiniziranoj politici kao britanskoj, na primjer, da svagda mogu pravdati svoju stečenu moć imperijalne sile.³⁹⁹ Zato su britanski političari i povjesničari britansko pokoravanje naroda i rušenje njihovih civilizacija i kultura prikazivali kao prijenos slobode i svijetla protiv sila teokracije i mraka u Aziji, Africi, ali čak i u katoličkoj Središnjoj Europi. Za anglosaksonske deterministe ni države poput Francuske i Njemačke nisu iskoristile englesku ideju "nadmoći zakona", pa im se "dogodio" i Prvi i Drugi svjetski rat. One države i narodi koji nisu htjeli ili nisu razumjeli o kakvom se "svjetlu" radi morali su iskusiti (proći) nasilni proces uvjeravanja. Uvjereni u superiornost i ispravnost svojih ideja, ne pružajući nikakve mogućnosti drugima za osporavanje. Engleska determinizirana misija "širenja napretka" u Aziji, Africi središnjoj i jugoistočnoj Europi (dvije Jugoslavije) provodila se silom, jer "... je funkcija sile da moralnim idejama dađe vremena da puste korijen..."⁴⁰⁰ Prema tome, mnogi su narodi diljem svijeta u 19. i 20. stoljeću bili izloženi nasilju i terorističkim metodama determinista i bili prisiljavani prihvaćati zapadnu civilizaciju. Taj se postupak pravdao da je vlast determinista bolja od bilo koje narodne vlasti. U blagoslovu "sila svjetla" koje se trebao razliti nad manje sretne narode svijeta nije uključivalo demokraciju. Za deterministe, demokracija nije neko neizmjereno dobro, ili čak dobro, i kao takva treba biti upravljana od najboljih (najmoćnijih) ili, kako oni to znaju reći od onih koji "imaju neki intelektualni kapacitet da prosuđuju opći interes a, što nije manje važno, i neki moralni kapacitet da ju tretiraju kao vlastito vlasništvo".⁴⁰¹

Prezir determinista prema demokraciji, iako svoje imperijalno nastupanje vode pod geslom uspostave demokracije, leži u kontrastu između visoko deklariranih ideala i skupne tiranije koju provode. Svjesni su činjenice da prije ili kasnije imperiji moći upadaju u teškoće zbog nemogućnosti rješenja dvojbe. Ona nastaje u kasnijim fazama kad održanje imperija zahtijeva pojačanu tiraniju a to vodi u propast kao i odustajanje od nje. Izlaz iz ove neminovnosti deterministi traže u stvaranju šireg okvira okupljanja (integriranja) i stvaranju neke pseudopolitičke zajednice veće od nacionalne države tj. nad-države, nad-vlade, a ova potonja nikome ne bi bila odgovorna (ni Bogu ni narodu) osim sebi samoj. Oni budućnost svijeta, dakle, vide bez države, zato njihova misao: "Svijet je u smrtnim mukama, u mukama koje prethodi ostvarenju smrti. Čitava naša rasa prerasla je nacional-

399 Britanija je stajala kao braniteljica svega onoga što je bilo civilizirano u suvremenom svijetu, upravo tako kao što je Atena stajala u korist istih vrijednosti u starom svijetu. Carroll Quigley, isto, str. 225.

400 Carroll Quigley, isto, str. 225.

401 Gledanje Lionela Curtisa.

nu državu i, jednako sigurno kao što dan slijedi nakon noći, ili noć dan, prijeći će u zajednicu naroda ili carstvo roblja. A pitanje ove agonije počiva na nama⁴⁰² djeluje zastrašujuće.

Europska zajednica uže, ili globalizam šire, danas nije ništa drugo, nego ostvarenje plana determinista koje je počelo jakobinskim vremenima, i koje u sebi sadrži dva načela, prilagodbu standardima i "vladavinu slobode pod zakonom", a ne što bi bilo pravednije, ispravnije i svrhovitije angažman i suradnju nezavisnih slobodnih država i naroda. To novo "kraljevstvo", ali bez Boga, počiva na tri ideje: (1) stvaranje zajedničke ideologije⁴⁰³ (pseudoreligije) i istovjetnog svjetonazora kod svih naroda koji postanu dio te Zajednice, ili Imperija; (2) stvaranje instrumenata i prakse suradnje između raznih regionalnih komuna, s ciljem da one nisu u stanju vršiti neku paralelnu politiku neovisnu od vrhunaravne (središnje) moći;⁴⁰⁴ i (3) stvaranje federacije na iskustvima prijašnjih imperija a na bazi municipalnog ustroja.⁴⁰⁵ Ovim trima idejama vodiljama u sublimaciji postiže se, kako smatraju deterministi, apsolutna vlast koja se očituje u – "vladavini ljudima bez njih samih".

Europska zajednica je klasični primjer tog novog ideologijskog imperija. Naime, u Europi se eksperimentalno, od početka devedesetih godina 20. stoljeća, provjerava "regionalna suradnja" u projektu tzv. "Zapadnog Balkana". U njemu suverene države nakon determiniranog kaosa i stabilizacije gube svoj suverenitet i svode se samo na komune – municipalnu samoupravu. Ovdje europski deterministi opet primjenjuju inverziju (n^{-1}) u odnosu na Staru Grčku, koja je propala iz nesposobnosti da stvori neku vrstu političke zajednice veće od grada-države. Globalizirani novi europski imperij tvoriti će neka vrsta municipija koji su prije bili nacionalne države.

402 Carroll Quigley, isto, str. 230.

403 Uvijek se insistira na tome da temeljno jedinstvo sustava mora počivati na zajedničkoj ideologiji.

404 Prva globalistička ideologija suvremenog tipa može se smatrati eksperiment engleskih determinista u Indiji. Naime, oni su u federalnom ustroju Indije ugradili evoluciju tj. prenošenje vlasti na niže razine. Model se sastojao od tri postupka: prvi stvaranje federacije Britanske Indije i Indijskih Država, korištenjem provincija one prve kao federalnih jedinica s onom drugom; drugi, modificiranje središnje vlade stvaranjem legislativnog sabora kao federalne organizacije, ali tako da se središte ostavi nepromijenjeno; treće, dovršenje dijarhije u provincijama čineći Indijce odgovornim samo za sve provincijske aktivnosti. Ovakvo rješenje delegirane samoupravne vlasti neodoljivo podsjeća na socijalističko samoupravljanje i regionalističku ideologiju s kraja 20. stoljeća. Zaključak: Rukopis determinista se ne mijenja tijekom povijesti.

405 Iako pojam označava značenje u kojem grad ima samostalnu gradsku upravu, a municipalna prava bar u hrvatskoj povijesti podrazumjevaju samoupravu, autonomiju zemlje, u pojmovniku determinista treba ga iščitavati kao prisilnu predaju prava vlasništva nad zemljom (pitka voda, šume, more, otoci, obradive površine, infrastruktura, energetika i dr...) nepoznatim vlasnicima.

Što se tiče Hrvatske i Hrvata njezina (njihova) povijest, ona 19. i 20. stoljeća svakako, je hrvanje s determinizmom i deterministima. Oni su planirali i određivali sudbinu Hrvatske i nakon 1848. i nakon 1918. i nakon. 1945. a i sada na početku 21. stoljeća. Nastanak obje Jugoslavije planirali su deterministi Milnerove grupe⁴⁰⁶ i njezini suradnici kao što su bili Arthur Johan Evans (1851.-1941., pisac prosrpskih/protuhrvatskih "ilirskih pisma" iz 1877. i podupiratelj četnika u Bosni i Hercegovini još u 19. st.) i Robert William Seton-Watson (1879.-1951.), podupiratelj jugoslavenskih komunista u razdoblju 1941.-1945.⁴⁰⁷ Ne samo da su europski deterministi Jugoslaviju držali područjem u koje Njemačka ne smije ući, već su nakon Drugog svjetskog rata odredili i njezine granice na moru.⁴⁰⁸ Dakle, pod snažnim uplivom determinista, poglavito engleskih, nastale su obje Jugoslavije u obje svoje krvave varijante, pa i ona treća Miloševićeva. Njima je svakako važno da Hrvatska bude pod izravnim njihovim nadzorom, jer je ona stratejska točka na sjevernom dijelu prvih vrata Euroazije. Za europske i britanske deterministe i dalje ostaje idealno (poželjno) rješenje ujedinjenje Hrvata sa Srbima u tzv. balkanski blok, ali izvan Europske unije. Taj blok u najboljem slučaju kao dio Europske unije može biti u obliku pridruženog člana. Novo "zajedništvo" u zapadnobalkanskoj asocijaciji u budućnosti europski deterministi mogu ostvariti samo ako Bosna i Hercegovina ostanu pod njihovim nadzorom, istim ili sličnim kao što je sad pod nadzorom visokog povjerenika, jer se preko Bosne i Hercegovine Hrvatska uvijek može ucjenjivati i ometati njezini nacionalni interesi sa stalnom prijetnjom prekida komunikacija između Hrvata u Hrvatskoj i Hrvata u Bosni i Hercegovini. Bilo kako bilo, europski deterministi posredno i neposredno nastavit će svoj plan ujedinjenja jugoistoka Europe kao "regionalne komune" kao mali kamenčić u mozaiku "novog svjetskog poretka".

6. Teorija zavjere ili ostvarivanje plana

Predodžbe o urotničkom utjecaju (teorija zavjere) na svjetska događanja deterministima uvijek služe za diskreditaciju, proglašavajući to ekstremizmom političkog sljepila. Inteligencija i akademska elita u cjelini odbacuju takva gledanja obrazlažući to pomanjkanjem znanstvene prezentacije i analize činjenica za

406 Usp. Anglo-američki establishment, Carroll Quigley, isto.

407 Iz Predgovora knjige Anglo-američki establishment, Emil Čić, Naklada, 2003. Split, str. 14.

408 Posljednji važan čin Milnerove grupe bilo je isrcrtavanje talijansko-jugoslavenske granice 1946. Britanski delegat za graničnu komisiju bio je Britanca CH. Waldock, Chicheleov profesor i nastavnik na All Souls, kojem (tada) pomaže R. J. Stopford. Emil Čić, isto, str. 14.

razliku od plebsa koji instinktom u prosudbi događaja prihvaćaju takve "konspirativne teorije". Ovi prvi skloni lagodi, nezamjeranju, čuvajući mjesto u sinekuri ne podupiru "teoriju zavjere" da ne bi sebe olako učinili podložnim ignoranciji, a zapravo, živeći u pretpostavci da bi uvijek bili ignorirani, nedostaje im smjelosti.⁴⁰⁹ Ovi pak drugi imaju smjelost ali nisu opasnost za "otkrivanje zavjere" jer ih etiketa zavjeričarstva samo dodatno uvjerava u njihov čin hrabrosti, a to je njima dostatno.

Suočenje s determinizmom nije lako, ne zbog pomanjkanja hrabrosti, nego zbog činjenice da je on igrao i da igra najvažniju ulogu u pisanju inverzne povijesti zapadne civilizacije. Kako steći uvid u suvremena globalizacijska kretanja, što se u 21. stoljeću odigravaju pod vodstvom determinista onako kao što su planirana barem dva stoljeća unazad, a ima naznaka i dokaza da je to plan što se ostvaruje još od vremena reformacije i prvih uspjeha širenja britanskog imperija? Ako se stvari koje su se dogodile ne nazovu pravim imenom, lutanjima povijesnom zbiljom neće biti kraja.

Ostvarivanje "novog svjetski poretka", u vidu "svjetske federacije", za prvi korak imalo je savez između Velike Britanije i njezinih kolonija, drugi je dominacija Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije, a potom preko američko-britanske moći njihova prevlast proširuje se na čitav svijet.⁴¹⁰ Nakon svih presudnih događaja u 20. stoljeću (jedna od faza plana determinista) Anglo-Amerikanci su uvijek iznova naglašavali svoje "specijalne veze" i savezništvo. U vrijeme hladnog rata (sučeljavanja s komunizmom) te veze u okviru NATO saveza i nisu bile pretjerano primjetne (mada ipak očite), ali nakon neizbježnog sukoba interesa na prostoru Euroazije s Europom i ostalim svjetskim silama (Rusija, Kina), početkom 21. stoljeća anglo-američko savezništvo, dolazi u prvi plan i do punog izražaja (Afganistan, Irak). Kao što je

409 Rijetki su intelektualci koji se ne ustručavaju reći da zavjere ima. Jedan od njih Ralph Epperson, u uvodu knjige *Nevidljiva ruka – Povijest zavjere*, piše: "Ova knjiga stoji na stanovištu da Zavjera postoji, da je ogromnih razmjera duboko ukorijenjena i izuzetno moćna. Ona djeluje da bi se postigla apsolutna i brutalna vladavina nad cijelim čovječanstvom, a za ostvarivanje svojih ciljeva služi se ratovima, depresijama, inflacijom i revolucijama. Nepromjenjivi cilj Zavjere bio je i ostao uništenje svih religija, svih postojećih vlasti i svih tradicionalnih ljudskih institucija i izgrađivanje Novog svjetskog poretka na stvorenim ruševinama. Mogli bismo nizati bezbroj imena i programa koji su za cilj imali uništenje religije, napose Katoličke crkve. Posebno pak od poznatog pokliča jakobinaca protiv Crkve u vrijeme Francuske revolucije 'Zgazite bestidnicu' (Ecraséz l'infâme!), prije više od dvjesto godina, pa preko svih ateističkih ideologija i bezbožnih režima, koji su to i tvarno pokušali učiniti, do Bertranda Russella, autentičnog misionara i apostola tobože humanističkog ateizma, koji je jednom napisao; 'Sve religije svijeta u isto su vrijeme pogrešne i štetne'. Nikola Mate Roščić, isto, str. 44.-45.

410 Clarence Streit je razradio prijedlog i plan kako bi se to trebalo ostvariti, pružajući tako još pisanih dokaza za tezu povjesnika Ralpa Eppersona da se svjetska povijest ne odvija slučajno već – prema tajnome planu. Emil Čić, isto, str. 6.

vidljivo u Drugom poglavlju, *ad hoc* koalicije na čelu s Sjedinjenim Američkim Državama, s odlično izvedenim propagandnim povodima, tipa Pearl Harbour, ali bez pravih dokaza o krivcima, napada se Afganistan, a nedugo nakon toga, poslije razmirica Sjedinjenih Američkih država i Vatikana, te dijelom europskih država i ostatkom svijeta, uslijedio je napad na Irak. Ostale geostrateške točke kao i izvorišta energenata, na "putu svile" na red će doći u godinama koje slijede.

Što je prethodilo onome što će tek uslijediti na pozornici svjetskih zbivanja? Ako se prihvati postavka da je sve što se dogodilo bilo isplanirano unaprijed i s ciljem dugoročnog stvaranja svjetskog imperija u novom liku, onda stablo ima i korijen i grane i lišće. Prije nego što su se deterministi upustili u osvajanje svijeta morali su se obračunati s najopasnijim protivnicima u samom europskom dvorištu. Najprije su likvidirati najmoćniju konkurenciju što su je početkom 20. stoljeća činili carska Rusija i carska Njemačka. Rusija je počela ispunjavati sve uvjete da osvoji svijet⁴¹¹, a naročito ukoliko bi se ujedinila s Njemačkom. Da se to ne dogodi, u Rusiji su deterministi posijali revoluciju.⁴¹² Jedna bolesna ideologija poput boljševizma bila je pravi način da se blokiraju stvaralačke snage Rusije i uništi njezin kršćanski identitet. Za isključivanje Njemačke iz igre trebalo je učiniti dvije stvari: prvo dovesti je u stanje bezuvjetne kapitulacije (temeljito je poraziti) i drugo, spriječiti njezino širenje ili spajanje s Rusijom. Deterministi su zaključili da je za to najbolje rješenje veliki europski rat. Nakon što je Njemačka poražena, a u Rusiji instaliran komunizam, deterministi su u zgodan čas, nakon učvršćenja boljševičke revolucije, na vlast u Njemačkoj doveli i učvrstili Hitlera.⁴¹³ Nakon što su se urušile snage glavnih konkurenata, anglo-britanski deterministi mogli su krenuti u ostatak svijeta.

Drugi svjetski rat posljedica je Versailleskog ugovora koji je namjerno bio sastavljen upravo tako da se izazovu nove tenzije i buduće sukobe. Dakle, da oslabe Europu i pojačaju svoju moć anglo-američki deterministi s jedne strane podupirali su komunističku revoluciju, a s druge strane u Njemačkoj na vlast digli Hitlera. Novi europski rat bio je neizbježan, za njegovo svjetsko obilježje pobrinut će se Sjedinjene Američke Države prenoseći rat na oceanska prostranstva.

411 Počeo se ispunjavati "testament" Petra Velikog o europskoj dominaciji Rusije ostavljen njegovim nasljednicima – prodor na "topla mora".

412 Engleski Lord Milner u boljševičku je revoluciju uložio preko 21 milijun rubalja (Carroll Quigley, isto, str. 79.-80.), dok je američki bogataš Jacob Schieff u travnju 1917. u američkim novinama dao izjavu kako je revolucija uspjela zahvaljujući njegovu novcu. Ovo upućuje na koordiniranost anglo-američkih veza već u prvom kvartalu 20. stoljeća.

413 Dio te priče ispričao je William Engdahl u knjizi "Stoljeće rata", a drugi dio je Carroll Quigley u knjizi "Anglo-Američki establishment".

Anglo-Amerikanci su jedini u biti bili spremni za taj rat i oni će postati "osloboditeljima" Europe. Europa je morala biti poražena zbog impregniranosti fašističkom i nacističkom ideologijama, a koje su instalirane po planu determinista. Ne samo to, nego će Sjedinjene Američke Države, ovladavši oceanima, postati svjetska supervesila, a deterministima će u rukama ostati moćno oružje kojima će hipotekom zločina idućih desetljeća tući po glavi sve one koji pokušavaju ukazati na nepravdu novog svjetskog poretka.

Tko je i kako izazvao Drugi svjetski rat bojažljivo ali sigurno na svjetlo dana nakon više desetljeća iznose pojedini analitičari i povjesničari, razotkrivajući posredno tako i plan determinista.⁴¹⁴ U svojoj knjizi "Anglo-američki Establishment" Carroll Quigley dokazuje da je jedna skupina determinista okupljena oko lorda Alfreda Milnerova isplanirala Drugi svjetski rat davno prije Hitlera. Uvjerljivo je dokazao da je Hitler toliko vjerovao Englezima da se uopće nije pripremio za rat, a ponajmanje za svjetski. Taj zaključak Quigley izvodi iz intenziteta i razine proizvodnje oružja u kritičnim godinama (1933.-1939.) u Njemačkoj koja je bila niska, mirnodopska i neusporedivo manja od one britanske, koja je iz godine u godinu ubrzano – u vrijeme kada su Englezi uljuljkivali Hitlera u iluzijama o savezništvu Njemačke i Velike Britanije. A Hitler im je imao i zbog čega vjerovati. Kada je prekršio *Locarno sporazume* i ponovo militarizirao Reinland u ožujku 1936., reakcije od strane Velike Britanije nije bilo, tako da je ovaj sporazum ostao mrtvo slovo na papiru.⁴¹⁵

Taj događaj iz ožujka 1936., kojim je Hitler vratio njemačke oružane snage u oblast rijeke Rajne, je ključni događaj u možda čitavoj povijesti mirovnih sporazuma u Europi. Da je područje zapadno od Rajne i pojas u širini od pedeset kilometara na istočnoj obali rijeke bio trajno demilitariziran, kako je bilo propisano Versailleskim ugovorom i Locarno paktom, Hitler se nikada

414 William Engdahl u knjizi "Stoljeće rata", djelomice, a autori James i Suzane Pool u knjizi "Tko je financirao Hitlera – uzdignuće na vlast od 1919. do 1933." (ISBN 903-876-3256), opisuje na koji način je Velika Britanija financirala i podupirala Hitlera.

415 Milnerova je grupa Versailleski ugovor smatrala prestrogim, i privremenim, te je predmet gotovo trenutačne revizije. Kada je The Round Table u lipnju 1919. preispitivao ugovor, napisano je slijedeće: "kažnjavanje Njemačke je ispravno, jer nitko ne može povjerovati u bilo kakvu naglu promjenu u srcu te zemlje, no, ugovor je prestrog. Duh predmirovnog sporazuma je prekršen. I detalj po detalj, Njemačka je tretirana nepravdom, premda je u sporazumu kao cjelini opsežno ostvarena pravda. Posebno su reparacije preteške, a njemački susjedi također bi trebali biti prisiljeni na razoružanje, kako je Wilson obećao četvrtom točkom. Nikakav zahtjev da se Willima II. proglasi ratnim zločincem ne bi trebalo postavljati. Ako on predstavlja prijetnju trebalo bi ga poslati na otok, bez suđenja, poput Napoleona. Naša politika treba biti velikodušna, jer se naš rat vodio s njemačkom vlašću a ne s njemačkim narodom". Carroll Quigley, isto, str. 381.- 382.

ne bi usudio pokrenuti svoje oružane snage protiv Austrije, Čehoslovačke i Poljske. On se ne bi usudio zbog "nepovoljnog operativnog rasporeda", jer preko zapadne Njemačke, koja ne bi bila utvrđena i koja bi bila ispražnjena od njemačkih vojnika, Francuska bi lako mogla prodrijeti u industrijsko područje Ruhra i toliko osakatiti Njemačku da bi teško mogla voditi i obrambeni a kamoli osvajački rat svjetskih razmjera. U provođenju operacije militarizacije Reinlanda (od ožujka 1936.) Hitler nije ulazio u ni u kakav rizik, jer su ga Britanska vlada i Milnerovi deterministi prije toga uvjerali da bi prešutno prihvatili njegove poteze. Ovo je učinjeno javno i privatno, uglavnom u Donjem Domu i u člancima *The Timesa*. Hitlerov čin, britanskim deterministima omogućio je da jednim udarcem ubiju dvije muhe jer će se u istočnoj Europi Njemačka i Rusija suprotstaviti jedna drugoj⁴¹⁶ (uspješan recept iz Prvog svjetskog rata). Kako bi se proveo plan dopuštanja Njemačkoj da se pokrene istočno prema Rusiji, bilo je potrebno učiniti tri stvari: likvidirati sve zemlje koje su stajale između Njemačke i Rusije; spriječiti Francusku pri stvaranju savezništva s tim zemljama; obmanuti engleski narod tako da to prihvati kao nužno i kao odista jedino rješenje međunarodnog problema.⁴¹⁷ Istodobno Britanci su Hitlerovoj Njemačkoj nudili čak i vrste savezničke pomoći i ustupke. Dakle, Hitler je imao uvjerljive razloge povjerovati im.

Na Hitlerov potez reagirala je Francuska tako što je pokušala napraviti protutežu njemačkom naoružavanju, uključivši Sovjetski Savez u njezin sustav istočnog savezništva u svibnju 1935.

416 Na taj način oni su osjećali da bi dva neprijatelja jedan drugoga doveli u pat poziciju, ili da se Njemačka mogla zadovoljiti s naftom Rumunjske i žitom Ukrajine. Nikada nikom na odgovornom položaju nije palo na pamet da bi Njemačka i Rusija mogle napraviti, pa makar i privremeni sporazum protiv Zapada. A još manje im je palo na pamet da bi Rusija mogla poraziti Njemačku i tako boljševizmu otvoriti Srednju Europu. Carroll Quigley, isto, str. 423.

417 Likvidacija zemalja između Njemačke i Rusije mogla je započeti čim je Reinland bio fortificiran, bez straha njemačke strane da bi Francuska mogla biti kadra napasti ju sa zapada, dok je ona preokupirana na istoku. Glavni zadatak je bio da taj proždirući proces nije napravljen brže nego li je javno mnijenje u Britaniji spremno prihvatiti ga, te da proces nije rezultirao bilo kakvim prolo-mom nasilja, koje britanski narod ne bi bio voljan prihvatiti. K toj dvostruko- j svrsi britanska vlada je uložila napor da kod Nijemaca ograniče korištenje sile i da smanje moguće žrtve, tako da se oni ne bi morali oprijeti tom procesu i, prema tome, nepromišljeno prouzročiti proširenje rata. Zemlje koje su označene za likvidaciju uključivale su Austriju, Čehoslovačku i Poljsku, ali nisu uključivale Grčku i Tursku, jer plan engleskih determinista nije imao namjeru da Njemačkoj dopusti silazak ma mediteransku "crtu života". Zaista, smisao plana Hoare-Laval iz 1935. kojom je oštećen sustav kolektivne sigurnosti, jer se Italiji nastojalo dati najveći dio Etiopije, sastojao se u namjeri da se Italiju pacificira na strani Engleske s ciljem blokiranja bilo kakvog pokreta Njemačke prema jugu, i to radije nego li blokiranja prema istoku. Plan je propao, jer je Mussolini odlučio da od Engleske više može izvući prijetnjama od Njemačke, nego li suradnjom na strani Engleske. Carroll Quigley, isto, str. 435.

Britanija na ovaj francuski potez vuče svoj protupotez, napravivši 18. lipnja 1935. anglo-njemački *“mornarički sporazum”*. Taj sporazum, dopustio je Njemačkoj gradnju do 35% veličine britanske mornarice (i do 100% u podmornicama !?). To je bio nož u leđa Francuskoj, jer je sada Njemačka mogla imati mornaricu, koja je u važnim vrstama brodovlja, bila značajno veća od one Francuske u Sjevernom moru (veliki brodovi i podmornice), i jer je Francuska ugovorom u tim kategorijama bila vezana na samo 33% u odnosu na Veliku Britaniju. Osim toga, Francuska je morala zaštititi svoje interese i na svojim mediteranskim obalama jer je imala neprijateljski raspoloženu talijansku mornaricu. Gledajući sa stajališta operacijskog umijeća sporazum je francusku atlantsku obalu izložio (ne)milosti njemačke mornarice, tako da je Francuska, za zaštitu tog područja, postala potpuno ovisna od britanske flote. Očito, ta britanska zaštita ne bi bila pružena bez velikih ustupaka od strane Francuske, a cijena bi bila odbacivanje njezina istočna savezništva. I kao da to nije bilo dosta, Velika Britanija je u kolovozu 1936. započela je s farsičnim sporazumom o neinterveniranju u Španjolskoj, i na preostalu francusku granicu instalirala još jednog potencijalnog neprijatelja.⁴¹⁸

Sve ove igre i protuigre pokazuju da se Drugi svjetski rat dogodio po želji anglo-američkih determinista i da je *“događanje Hitlera”* njihov plan. Da je to tako, vidljivo je kao što dokazuje Quigley, jer Njemačka se u stvari nije pripremala za taj rat. Hitler je za glavne neprijatelje držao Francuze, boljševizam i Židove. Engleze je sasvim previdio, jer su ga podupirali, osim toga nije mu se žurilo u napad na sovjetsku Rusiju, ili Francusku, a kamo li napad na Veliku Britaniju.

Iz izvješća (listopad 1947.) pod naslovom *“Inozemna logistička organizacija i metode”* američkog generala bojnika C.F. Robinsona, koje je izrađeno na temelju zaplijenjenih njemačkih dokumenta, i priloženo Tajništvu rata, vidljivo je stvarno stanje Njemačke u oči rata. Njemačka se doduše ponovno naoružala, ali ne i ubrzano kako inače čini zemlja koja se sprema za osvajački rat. Izvješće pokazuje da su sve prihvaćene procjene i ocjene i medijsko napuhivanje opasnosti o ponovnom njemačkom naoružavanju u razdoblju 1933.-1939. bilo jedno veliko pretjerivanje. Ovaj uspješni obrazac *“moguće opasnosti”* bit će ponovljen šezdesetčetiri godine kasnije u pripremi napada na Irak. Od 1936. pa do izbijanja rata, njemačka proizvodnja zrakoplova nije se intenzivirala, već je imala prosjek od 425 letjelica mjesečno. Ovo je još čudnije ako se zna da je Drugi svjetski rat afirmirao treću dimenziju rata i vojno umijeće *“obogatio”* za pojam *“prevlasti u zračnom prostoru”*. Njemačka proizvodnja tenkova bila je niska

418 Usp. Anglo-američki establishment, poglavlje 12., isto.

čak i u 1939. a bila je manja od britanske.⁴¹⁹ Da je britanska vlada to željela, Njemačka bi se istodobno suočila s Francuskom, Britanijom i Rusijom, kao što se je suočila s Čehoslovačkom.

Možda je vrijedno pažnje to, što u izvješću stoji da je, u vrijeme Hitlerova režima, do kraja rujna 1939. njemačka mornarica dobila samo 53 podmornice. Nikakva mobilizacija za rat nije poduzeta i nikakve zalihe nisu pravljene. Kada je rat započeo, u rujnu 1939, Njemačka je imala streljiva dovoljno za 6 tjedana, a zrakoplovstvo bombi dovoljno za 3 mjeseca, računavši prema iznosu potrošnje koje je imala u napadu na Poljsku.⁴²⁰ Kako je Hanson Baldwin istakao, "najmanje sve do 1940. njemačka proizvodnja nije značajno nadmašila britansku".⁴²¹ Ako se tome doda podatak da su britanski vojni zrakoplovi bili bolje kvalitete, onda je odnos snaga još nepovoljniji za Njemačku.

Iako je Chamberlainova vlada znala te činjenice ili ih je trebala znati (rječnik Haaškog sudišta) nije trebala britanske državljanke i ostatak svijeta zapljuskivati neistinitim pričama o njemačkom oružju. Oni su to činili i dalje unatoč tome što su te priče neistinite.⁴²² Priče su bile potrebne kako bi se došlo do Münchenskog sporazuma kojim je Njemačka uvučena u zamku i gurnuta u rat koji nije željela. Hitler i njegovi nacisti nisu planirali ući u Sudete, tada, ali Britanci su im sve to ponudili na pladnju. Namjera britanskih determinista bila je da Njemačka postane sve agresivnija upravo u času kada nije dovoljno dobro opremljena za rat. Anglo-američkim deterministima rat je trebao, rat u pravi čas kao i pobjeda, koja je kao i u slučaju Iraka, temeljena

419 U prvih deset mjeseci 1939. Njemačka je proizvodila samo 50 tenkova mjesečno; u zadnjih 4 mjeseca 1939., u ratno vrijeme, Njemačka je proizvodila 247 tenkova i samopokretnih strojica, u usporedbi s britanskom proizvodnjom od 314 tenkova u istom razdoblju. U vrijeme Münchenske krize Njemačka je imala 35 pješačkih i 4 motorizirane divizije, i niti jedna od njih nije u cijelosti bila popunjena osobljem niti opremljena. A to nije bilo više od onoga što je imala sama Čehoslovačka. Štoviše, Češka vojska bila je bolje trenirana, imala je bolju opremu, bolje utvrde. Nijemci su u ožujku 1939. zaplijenili 469 superiornih čeških tenkova. Istodobno zaplijenili su 1500 aviona (od kojih je 500 bilo visoke borbene spremnosti) 43 000 strojica i preko milijun pušaka. Carroll Quigley, isto str. 457.

420 U to vrijeme zračne snage sastojale su se od 1000 bombardera i 1050 borbenih zrakoplova. Nasuprot tomu, britanski program zračnih snaga iz svibnja 1938. planirao je opskrbiti Britaniju s prvoklasnom silom od 2370 zrakoplova; taj je program povećan 1939. Pod njim, Britanija je proizvela gotovo 3 000 vojnih zrakoplova 1938. i oko 8 000 1939. Njemački broj zrakoplova proizvedenih u te dvije godine iznosi 5 235 i 8 295 i to se odnosi na sve zrakoplove uključujući i civilne. Carroll Quigley, isto str. 458.

421 Carroll Quigley, isto str. 458.

422 Na primjer, Winston Churchill, u svojim ratnim memoarima ponavlja staru priču o njemačkom ponovnom naoružanju, premda je to pisao dvije godine ili više nakon što su zaplijenjeni arhivi Reichswera. Zbog toga ga je kritizirao Hanson Baldwin u *The New York Timesu* od 9. svibnja 1948. Carroll Quigley, isto str. 459.

na obmanama i pričama o njemačkoj oružanoj premoći, agresiji i potrebi demokratizacije, i sve to nakon što su upravo Britanci bili ti koji su doveli Hitlera na vlast⁴²³, kao što je američka politika to učinila sa Sadamom Huseinom četrdesetak godina kasnije. U takvim okolnostima Njemačka je "puštena" da osvoji gotovo cijelu Europu – češkim oružjem i germanskim fanatizmom, ali zbog loše strategije i još neprikladnije opremljenosti pobjeda im nije dugo potrajala.

7. Zašto demokracija postaje oružje u rukama determinista?

Demokracija, u najširem smislu riječi, kao oblik vladavine uključuje dva dijela: vladavinu većine i manjinska prava. Kako je deterministima demokracija smo oružje i oni u nju nemaju odviše povjerenja, do vladavine većine nije im baš stalo, pa sve napore usredotočuju na manjinska prava, ne kod sebe nego kod drugih. Rezultat tog napora je učiniti manjinu ratobornom, a u isto vrijeme većini osporiti njihovu vlastitu iskrenost i dobre namjere prema manjinama. Primjer krize koja je prethodila agresiji na Hrvatsku: Srpska manjina se u cijelosti poticala na opstrukcionizam prema hrvatskoj državi, dok se u isto vrijeme u hrvatskim strankama stvarala određena sumnjičavost prema srpskoj manjini. Politika determinista se usmjerila na ohrabrivanje ekstremista, a obeshrabrila je umjerene unutar srpske manjine. Kad je ta asimetrija dosegla vrhunac u potrebi "zaštite ugroženog srpskog naroda" sukob je bio neizbježan. Ovaj u biti stereotipni obrazac proizvodnje rata (Sudeti su jedan od primjera) deterministi će koristiti *post bellum* u pokušaju dokazivanju građanskog rata i hrvatske krivnje za tobožnje "etničko čišćenje".

Ovdje se vidi, kao što povijest pokazuje, da deterministi uvijek žrtvuju načelo radi korisnosti. Grijech je još veći, jer oni uporno tvrde da je njihovo djelovanje vođeno isključivo načelima, iako drugi, ugroženi, u ta njihova načela ne vjeruju. Kako može hrvatski narod u Bosni i Hercegovini vjerovati u načela demokracije koju mu donosi nitko drugi nego Paddy Ashdown onaj isti koji je sam nacrtao podjelu Bosne i Hercegovine na salveti.

Deterministi u ostvarivanju svoga plana, općenito govoreći, stvaraju sliku same situacije prema predodžbi koju unaprijed zamislile. Kao što je već rečeno, oni su teoriju povijesti razvili kao borbu između sila zla i sila pravednosti. Ovu drugu silu u raznim vremenima oni su definirali kao "vladavinu zakona", kao "podčinjavanje svakog pojedinca dobru svih", kao "demokraciju", itd. Na temelju toga, ratne ciljeve identificiraju s ratnim sloganom

423 Usp. "Stoljeće rata", William Engdahl, i "Anglo-američki Establishment" Carroll Quigley.

pa uzrečice "svijet siguran za demokraciju, "rat za dovršenje ratova", "rat za borbu protiv terorizma" "rat za slobodu ugnjetavnog naroda" nisu ništa drugo nego značenje onoga što su oni shvaćali pod pojmom "vladavine zakona". To je pretpostavka da se odabrani neprijatelji ili oni koji će to postati podjele u dvije skupine: manja je skupina "autokrata, diktatora" jednom riječju loših momaka, a drugu veću, čine "dobri i neslobodni", kojima je demokracija uskraćena. Uklanjanjem prve skupine s položaja moći i utjecaja, problem bi trebao biti riješen. Međutim to nije tako. Prevođenje druge skupine iz "carstva despotizma" k "civilizaciji slobode" ne ide lako i tu tek nastaju poteškoće. Nemoguće je razlikovati "dobre" i "loše" na temelju bilo kakvog objektivnog kriterija, a poglavito ne na kriteriju unaprijed zadane postavke. Mnogo puta se pokazalo⁴²⁴, kao i godinu dana kasnije (2004.), u slučaju Iraka, da bi "lošim" momcima poput Sadama Huseina trebalo proglasiti barem polovicu Iračana. U Hrvatskoj inačici taj stereotip determinista iskazuje se suđenjem za "udruživanje u zločinački pothvat" skupini hrvatskih branitelja (generalala) da bi se u konačnici hrvatski narod i njegova obrana od agresije prikazali zločinačkim.

Donošenje demokracije i slobode u determiniziranoj inverziji (n^{-1}) nije ništa drugo nego pokušaj se da početni stadij individualne krivnje (loši momci) preoblikuje u kolektivnu, kako bi se cijelom narod(ima)u nametnula hipoteka zločina.

Ugrubo, ovaj pristup determinista o inverziji krivnje proizlazi iz odnosa sile i društvenog života. Njima su dobro poznati kršćanski stavovi da sila ne može prevladati nad moralnim pitanjima, da sila kvari one koji je koriste, i da su stvaran temelj društvenog i političkog života običaji i tradicija. Da bi ostvarili svoje ciljeve i "umirili savjest", deterministi napadaj tvrdom silom vrše samo izuzetno (revolucije, veliki ratovi) pa im tako ostaje veliki prostor i praktično neograničeno vrijeme za stalne napadaje mekom silom (zakon, standardi, mediji). Nametnuta krivnja, pomoću inverzije, deterministima postaje supstitucija za stalni rat, koji se i u ovom slučaju iskazuje kao – *rat bez rata i mir bez mira*.

Za vođenje ovakvog inverznog rata bilo je nužno napustiti klasičnu strategijsku igru trokuta. Prema ovom starom strategij-

424 Nakon Prvog svjetskog rata detremalisti opravdanje za njega nisu mogli naći samo u "despotskoj vladavini" pa je krivnja prebačena i na njemački narod. Kako su to objašnjavali? U prosincu 1918. Curtis u The Round Tableu o tom predmetu piše: "Nikakva klasa, već sama nacija je bila upetljana u grijeh (kurziv a.). Bilo je socijalista koji su obilježivali obraze nad Brest-Litovskom mirovnim ugovorom. Svi osim malih ostataka, oni koji su naveliko bili u zatvoru ili egzilu, prihvaćali su ili pravdali vjeru u despotizam, toliko dugo koliko im je on povećavao vladavinu nad svijetom. Njemački se narod slagao s time, da bude rob u vlastitoj kući kao s cijenom koju treba platiti za porobljavanje ljudske vrste". Carroll Quigley, isto, str. 374.- 375.

skom obrascu igra se sastoji u tome da trebala podupirati drugu najjaču silu na određenom prostoru (kontinentu), tako da se ona moćnija spriječi u postizanju premoći.⁴²⁵ Zamjena je nađena u načelu kolektivne sigurnosti. Deterministi su nakon Drugog svjetskog rata smatrali da je najbolja opcija, koja će dugoročno gledano omogućiti ostvarivanje prevlasti, ako svijet bude podijeljen u saveze unutar kojih je svaka od velikih oružanih sila, ili jedna grupa njih, jasno nadmoćna, unutar koje se druge sile zbog toga neće pokušati miješati. Ovakva bipolarna podjela dovela je do "hladnog mira" u kojem su pobjednici postali oni koji su za vrijeme njegovog trajanja ratovali i to pretežito "mekom silom", pa njihov usklik "pobijedila je sloboda i demokracija" zvuči ironično.

Područja mira i demokracije u globaliziranom svijetu nisu područja istinskog mira nego područja koja su pod nadzorom determinista. Oni ih prividno drže mirnim, isto tako kao što se događaju krize i ratovi tamo gdje još nije uspostavljena njihova supremacija. To sve ukazuje da bi u jednom trenutku u 21. stoljeću cijeli svijet mogao postati bojno polje. Stanje u kojem *rat nije rat a mir nije mir* ne može vječno trajati unatoč svim planovima determinista. Velika iskušenja tek nas čekaju.

8. Protiv koga ratuju deterministi?

Jednostavno rečeno deterministi ratuju protiv vrjednota. I to određenih. Na udaru su čovjek, obitelj, država i vjera. Vrijeme junaštva, heroizma, hrabrosti i domoljublja kako to vide deterministi je prošlo. Nije uzvišeni čin žrtva za nekoga ili nešto, osim ako to nije "žrtva" za sebe samoga, za svoju ugodu. Sada je vrijeme samoljublja i samoljubljivaca. Samoljubljivac je sam sebi junak, sam sebi božanstvo. Deterministi ne vraćaju svijet u daleke prošlosti niti u vremena mnogoboštva, oni ga vraćaju u potpuno ništavilo.⁴²⁶ I u vremenima prije Krista ne samo da se znalo što je junaštvo, nego se junački čin izuzetno cijenio. Za stare Grke

425 Primjer takve igre je razdoblje od 1920. do 1938. kad je Velika Britanija uspjela: "Zadržati ravnotežu snaga u Europi izgrađujući Njemačku protiv Francuske i Rusije; povećati britansku težinu u toj ravnoteži moći stavivši se u isti red s njezinim dominionima i Sjedinjenim Državama; odbaciti bilo kakve obveze (načito bilo kakve obveze putem Lige naroda, i bilo kakve obveze da se pomogne Francuskoj) izvan onih što su postojale 1919. Sačuvati britansku slobodu djelovanja; natjerati Njemačku prema istoku, protiv Rusije, ako jedna od njih ili obje sile postanu ugroza miru u zapadnoj Europi." Carroll Quigley str. 384.

426 "Narodi su danas obveze nemirni i prestrašeni. Jedni krvare u međusobnom klanju, drugi stenju pod teškim režimima čije su forme nepoznate našoj civilizaciji i bacaju nas unatrag u već zaboravljena vremena. Je li to moralna epidemija koja se iznenada raširila po siromašnom čovječanstvu? Ili je to sudbonosno i kobno stvaranje novoga poretka? Bilo što bilo, današnja su vremena velika i zato treba odbaciti tjeskobu koja nas tišti. Moramo biti ponosni da živimo usred tako velikih previranja" Tako je 1939. godine pisao kardinal Verdier. Nikola Mate Roščić, isto, str. 5.

junački život nije bio samo Heraklova povlastica. Oni su nazivali i držali herojima ratnike, kraljeve, umjetnike, filozofe, liječnike. Heroj je onaj, kako reče Seneka, kojeg se ne može pobijediti; u najboljem slučaju tek ubiti.⁴²⁷ Kojem uspije da bar u velikom trenutku svojeg života bude jači od sudbine. Koji ostvaruje veličinu, bez obzira na to hoće li u tome propasti ili neće.⁴²⁸

Samoljubljiivac je čovjek koji je proizvod determinizama i za njega naravnost nije krajnja granica. Naravnost za samoljubljiivca nema punovažnost, smjernice nužnosti, za njega nisu ništa. Gura se i prodaje i to naravno k onima od kojih nešto očekuje, da bi naplatio svoju poslušnost. Heroja i samoljubljiivca povezuje ponos; isto tako to je ono što ih razdvaja. Herojski ponos kulminira u žrtvi za druge, za obitelj za domovinu i za vjeru, što znači da na kraju plaća i samim sobom. To je uzvišen čin. Zbog toga je heroj plemenit.⁴²⁹ Jer žrtvovanje znači, znati da postoji nešto što je više (vrjednije) od samog života. Junački je život zaokruženo djelo.⁴³⁰ Samoljubljiivca se ne može ubiti, možda tek zgaziti. Žrtva samoljubljiivcu ne pada napamet. Mala je korist od nje, ustvrdit će samoljubljiivac. Zato je samoljubljiivac bez razine i bez suprotnosti, ne osvrće se i ne obazire ima li koga tko bi mu prigovorio za ono što čini. Takav se čovjek najviše približio bezbitnosti. Determinizam takve ljude proizvodi kao na traci je oni će postati "kolateralna šteta" u njegovom konačnom pohodu na vjeru. Samoljubljiivce ne treba osuđivati, beznačajno je, čovjeka može samo ražalostiti činjenica da se ljudski život na takvo što može svesti.

Pretvorivši čovjeka samoljubljiivca u čovjeka bezbitnosti, deterministi su na "slobodnom tržištu" svijetu, a Hrvatska nije izuzetak, ponudili nove proroke, vračeve, iscjelitelje, ezoteriju,

427 Kako je jednakost njezino središnje načelo, kulturna revolucija (deterministi op. a.) uči da pravi junaci povijesti nisu pobjednici, vojnici ni državnici, koji su izgradili zapadne države i nacije i stvorili velika carstva, nego oni ljudi koji su promovirali više ciljeve – jednakost među narodima. Tako je okončanje segregacije na američkom Jugu ili aparthejda u Južnoj Americi veći uspjeh od pobjede nad komunizmom, a istinski junaci dvadesetog stoljeća su Mandela i Gandhi. Patrick J. Buchanan, isto, str. 69.-70.

428 Nitko, Béla Hamvas, Status, magazin za (političku) kulturu i društvena pitanja, broj 2., Mostar, 2004.

429 Béla Hamvas, isto.

430 Obračun s juncima i junaštvom nije posebnost onih malobrojnih država nego je i supersila. Kako to izgleda u Sjedinjenim Američkim Državama? "No, Amerikanci više nemaju jednako mišljenje glede vrijednosti, povijesti i junaka. Ono što jedna polovica Amerikanaca smatra slavnom američkom prošalošću, druga polovica to smatra sramotom i zlom. Kolumbo, Washington, Jefferson, Jackson, Lincoln i Lee – listom junake stare Amerike – danas se odreda napada. Riječi koje su prije bile simbol Amerike, jednakost i sloboda, danas za različite Amerikance imaju različito značenje. Glede naših 'velikih nacionalnih dokumenata', odluke Vrhovnog suda, koji tumači naš Ustav, nisu nas ujedinile. Već nas četrdeset godina gorko dijele, kada je riječ o molitvi u školama, integraciji, zajedničkim autobusima, spaljivanju zastava, pobačaju, pornografiji i Deset Božjih zapovijedi. Patrick J. Buchanan, isto, str.156.

kultove, sekte i nove religije. U vremenu izuzetnog tehničkog i tehnologijskog dosega racionalnog i znanstvenog pristupa životu, paradoksalno, ali istinito, cvjetaju svi mogući oblici parareligijskih pojava.⁴³¹ Determinizam u 21. stoljeću globalizira sve i praznovjerje i krivovjerje, stvarajući lažnu "novu duhovnost".⁴³² Razlika između današnje laicističke Europe i one kršćanske iz vremena sv. Augustina nije samo u stoljećima koje ih dijeli, nego u poimanju života i bitka. Dok je sv. Augustin kršćanski život tumačio kao prihvaćanje sudbine (nošenje križa) ovaj stav današnoj Europi postao je isključiv – ona križ odbacuje u doslovnom smislu riječi.⁴³³ Na početku 21. stoljeću stanje je takvo da sve što nije egzistencija proglašava se kao zatucanost i primitivizam. Tko ne stoji u prostoru vlastite slobode, gubi svoju egzistencijalnu zbilju. Nema opasnijeg ropstva, nego biti zarobljen u slobodi. Zato je nacizam, fašizam, socijalizam, komunizam, liberalizam i globalizam očajnički improvizirani pokušaj determinista⁴³⁴, da od čovjeka učine tek broj u masi istovjetnosti. Čovjek više nije čak ni jedan drugom vuk, on je jedan drugom klon. U tom prividu da se živi zajedno i da se "dijele iste vrijednosti", ne vrjednote, čovjek se izgubio. No, prije toga trebalo je razoriti obitelj, obezvrijediti odgoj i školu, dehumanizirati šport, uništiti identitet, jezike, kulturu, u konačnici i vjeru otaca. To je bit globalizma.

431 Ovo je vrijeme vračara i gatara, uroka i egzorcizama, horoskopa, ezoterije, sotanizma i brojnih sličnih pojava. Otkriće istočnjačkih religijskih učenja, obnavljanje već zaboravljenih srednjevjekovnih alkemija, kabbale, tajanstvenih družbi koji obećavaju svojim adeptima nove spoznaje, nove životne energije, uvođenje u mistične i ezoterične sfere duhovnog iskustva i spoznaje. Nikola Mate Roščić, isto, str. 46.

432 Također valja se prisjetiti i brojnih ideologija koje su upravo k tomu smjerale, u želji i nastojanju da postanu univerzalni predložak za stvaranje novog svjetskog poretka i mira: racionalizam, iluminizam, liberalizam, evolucionizam, nacizam, fašizam, komunizam... A gdje su završili i što su postigli? Nikola Mate Roščić, isto, str. 49.

433 Evo, što o nošenju križa misli hrvatski blaženik Ivan Merz: "Život bez križa, udoban, morao bi za mene biti sramotan." Ivan Merz, Misli, Postular za beatifikaciju Iвана Merza, Vlačka 93., Zagreb, 2001. str. 43.

434 Ne možemo, i ne smijemo zaboraviti da je u povijesti uvijek bilo svjetonazora, politika, ideologija, i pokreta, koji su smjerali tome da budu svesvjetski, univerzalni. Helenska je kultura daleko nadilazila geografske i političke granice Grčke. Humanizam i renesansa zahvatili su cijelu Europu. Prosvjetiteljstvo nije zastalo na granicama anglosaksonske kneževine, i anglikansko-protestantskih vjerskih i političkih okruženja. Francuska revolucija postala je majkom svih krvavih revolucija u brojnim zemljama tijekom 200 godina. Komunizam je od početka za svoju himnu imao "Internacionalu" i htio je obuhvatiti cijeli svijet. Nacizam je nemilosrdno htio stvoriti novi i jedinstveni svijet, napose Novu Europu, na rasnom, arijevsom identitetu. Mussolini je usred Rima, na Fori Imperiali pokraj Koloseuma, u mramornim pločama dao zorno predočiti zemljovide (ne bez primisli i poruke!) s granicama drevnog rimskog imperija. Sve su to pokušaji nacističke, fašističke i komunističke globalizacije i globalizma u 20. stoljeću, koji su u strašnim svjetskim ratovima i krvavim revolucijama progutali više od dvjesto milijuna nevinih života. Nikola Mate Roščić, isto, str. 17.-18.

On stvara najovisnijeg i najposlušnijeg čovjeka u povijesti. Put prema totalnoj državi je otvoren a čija je baza racionalistička znanost. Nad-država nastaje iz totalnog progona Boga. Da bi čovjek živio u birokratskom aparatu i pomoću birokratskog aparata uguran je u megapolise, i otkinut od zemlje i ognjišta. Sveden je na male životne užitke, a u globalizmu i ne postoji ništa drugo nego užitak. Čovjek tako sebe sama čini neprimjetnim. Ništa za sebe nema i ne može zadržati jer mu to uništava potrošački mentalitet. Ono što je zaista njegovo je vraćanje banci kredita. Vremena koja nisu ni rat ni mir, su vremena u kojima se ne može načiniti razlika između istine i laži. To je ono što deterministima služi za ostvarivanje totalne nad-države.⁴³⁵ Nema više granice između dobra i zla, kao i one među državama. Suverenitet je postao pojam iz duboke povijesti. Samo pogon i virtualnost postoji. Igra mora teći dalje. U virtualnom svijetu kojeg su stvorili deterministi zajedno su istina i laž, kao mir i rat, i među njima nema razlike. Istinom, koja to nije, naziva se samo ono što u datom trenutku osigurava kretanje procesa prema nad-državi. Zato Haaški sud ima tako dug mandat i vijek trajanja, gotovo dvadeset godina. Koje li pravde, ili bolje reći koja je to istina, da joj treba dvadeset godina da u današnjem informacijskom dobu ugleda svjetlo dana. Onaj tko istinu stvarno izgovori, ili se obrani od zla, biva zatvoren, poput hrvatskih generala. Za svoju laž se optužuju i sude drugi. Paradigma je "Tuđmanova podjela Bosne". Pitanja o istini ne postoje i ne smiju se postavljati, jer slijede kvalifikacije ili diskvalifikacije. Zašto je tako? Zato jer je laž tehnika afirmacije. Na laži, kažu deterministi, može se doći čak i do "pravde". Haag je primjer za tu tezu.

Ratujući protiv vrjednota deterministi su uvjereni da će postići apsolutnu vladavinu nad cijelim čovječanstvom ne shvaćajući da je njihova nad-država građena na laži, kao i one prije sagrađene na ateističkim ideologijama i bezbožnim režimima, koje su to isto pokušale učiniti, jedna je velika obmana.⁴³⁶

Dobro pobjeđuje samo ponekad, a zlo uvijek. Čovjekova je želja biti na strani pobjednika. Brojniji su ljudi s lošim nego s dobrim osobinama. Bolji se rezultati u upravljanju postižu silom

435 Svjetska vlada, u kojoj sve države i svi narodi imaju jednaka prava odlučivati o čovjekovoj sudbini je apsurd. Zrakoplovom upravlja pilot a ne putnici. Roditelji ne daju maloj djeci pravo da odlučuju o obiteljskim stvarima. Ovo nije poziv na bahatost, nego na moralnu sigurnost i samopuzdanje onih kojima je povjeren istina. Patrick J. Buchanan, isto, str. 264.

436 Društveni sustavi velikih razmjera koji tvrdoglavo prijanaju u takve zablude osuđuju se na propast, koja tijekom vremena mora neminovno doći. Taj samonaneseni usud može se protezati stoljećima, kao u starom Rimu, ili nekoliko desetljeća kao u komunizmu. Katkad se dogodi brzo ili u jednom pokoljenju kao u slučaju fašizma i nacizma. Kako je klonirani princ poludio!, Novi vodič za zbunjene, Lyndon H. Larouche, jr. Executive Intelligence Review, 21. rujna 2001., str. 62-64.

i zastrašivanjem, nego uvjeravanjem i raspravama. Čovjek je egoist, samoljublji i veoma su rijetki oni koji ne bi žrtvovali opće dobro radi osobnih probitaka. To su polazišta koje deterministi ma služi za ratovanje protiv vrjednota.

U političkoj borbi za vlast sva su sredstva dopuštena. Po deterministima politička sloboda je ideja, a ne činjenica. Vlast i države se ruše ako se oslabe iznutra. Ta zadaća postaje lakša ako vlast popusti u svojoj snazi i izgubi čvrstinu. Liberalizam je podesno sredstvo za to, naime, apsolutna ideja slobode je neostvariva, jer se njom nitko ne zna umjereno služiti. Jedna država se ne uništava vanjskom agresijom, nego unutarnjom konfuzijom, neredom, determiniranim kaosom. Uspjeh je zagarantiran ako javno mnijenje (masa, svjetina) prihvati apstraktan pojam prava sublimiran u značenju – dajte meni što ja želim ili inverziju toga – opljačkali su nas, dok smo mi stvarali, ratovali (hrvatski slučaj). Deterministi plan djelovanja u rušenju država grade na nestalnosti i prevrtljivosti javnog mnijenja, na njegovoj nesposobnosti razumijevanja i poštivanja uvjeta vlastitog opstanka i nacionalnih interesa. Narod se upropaštava stranačkim razdorama. Ako je stranaka i onih na "ljevici" i "centru" kao i onih na "desnici" više, to bolje, u igri su tada i liderski sukobi unutra iste političke opcije. Hrvatski slučaj s više od devedeset stranaka je očiti primjer za to. Dok se na hrvatskoj političkoj sceni "ljeвица" kako tako sporazumijeva i objedinjuje pa i pod pritiskom vanjskih moćnika, "desnica" između sebe vodi nepoštedne bitke sve do istrebljenja. U takvim okolnostima uvijek strada autoritet. Bez autoriteta ne može opstati ni država ni narod. Kao supstituciju autoriteta deterministi nude upravo javno mnijenje, namjerno, jer dobro znaju da ono nikad ne može voditi državu i naroda jer to čak nije vladavina u horizontalnom obliku. Takav oblik vlasti prije ili kasnije pretvara se u anarhiju što je samo po sebi viši stupanj barbarstva. Niski intenzitet determiniranog kaosa je načelo pokoravanja suvremenih država i naroda, a lukavstvo i licemjerje pravilo vladanja. Podmićivanje (korupcija), prijevare i izdaje sve je u službi postignuća cilja. Održavanje kaosa je uvjet da državne institucije i ona u cjelini uđu u stanje entropije. Pravedna, ali neumoljiva strogost koja je glavni čimbenik državne moći, medijskom propagandom proglašava se kao samodržavlje, koje ograničava slobodu. U biti deterministi u svom planu ratovanja protiv vrjednota nisu ništa promijenili, oni su naprosto prilagodili pojmovnik suvremenosti. Kao što je već rečeno, jakobinski troplet – sloboda, jednakost, bratstvo, samo je zamijenjeno novim tropletom – demokracijom, tolerancijom i dijalogom. Te riječi poput crva izjedaju identitet i vrjednote, uništavaju blagostanje naroda, i posvuda uništavaju mir, spokojstvo i solidarnost rušeći temelje država. Koliko su te riječi po sebi proturječne vidi se po tome što sljedbenici determinizma izgovarajući ih ne

uočavaju da u prirodi nema jednakosti⁴³⁷, da je sama sazdana i utemeljena na različitosti umova, karaktera i sposobnosti, ali istodobno tvoreći skladnu cjelinu, pače harmoniju. Deterministi uvijek igraju na iste karte – vladanje informacijama i korištenje ljudskih slabosti. Ljudska pohlepa i nezasićenost za materijalnim dobrima je tolika, ako nema duhovnih vrjednota, da je u stanju pojedinačno i (ili) skupno uništiti slobodu pojedinca i ubiti inicijativu, dovodeći čovjekovu volju u potpunu ovisnost. Apstraktni pojam slobode⁴³⁸, koji u biti ne znači ništa, osim uvjeriti narod da se vlade mogu mijenjati po želji, onako kao to upraviteljima determiniranog kaosa odgovara. Smisao višestranačja i tzv. parlamentarne demokracije, sveo se samo na to kako mijenjati vlade, u najboljem slučaju svake četiri godine, a ako ne i češće, a ne kako one mogu najbolje promicati i zaštititi nacionalne interese.⁴³⁹ Ovu paradigmu demokracije Hrvatska je dosegla na način da je Vesna Pusić mogla ustvrditi kako vlada Ive Sanader provodi njezinu politiku. Koje li zablude da svijet živi u najboljem društvenom sustavu, zvanom demokracija.

Ako su mediji moćno oružje pomoću kojeg deterministi ratuju protiv vrjednota, onda isto tako oni bi trebali biti moćno oružje u rukama suverenih vlada (država) za pokretanje stvaralačkih potencijala naroda. Ako se države ne znaju koristiti tom moći, ili, kao što je u slučaju Hrvatske, sva ta moć u stranim rukama, onih koji uništavaju kršćanski (katolički) identitet, onda je sa stajališta operacijskog umijeća, država (vlada) samu sebe lišila djelotvornog strategijskog dočeka. Deterministi su medije pretvorili u sredstvo za stvaranje odbojnosti prema vrjednota-

437 Među ljudima postoji prirodna aristokracija. Njezini su temelji vrlina i nadarenost. Kao što pokazuje povijest, svi narodi, sve kulture i sve civilizacije nisu jednaki. Neki su često postizali prvorazredne rezultate, neki nikada. Nisu svi načini života jednaki. Ni sve religije. Ni sve ideje. Što je istinsko mučeništvo nego najrječitije i najsnažnije svjedočanstvo da sve ideje nisu jednake. Patrick J. Buchanan, isto, str. 72.

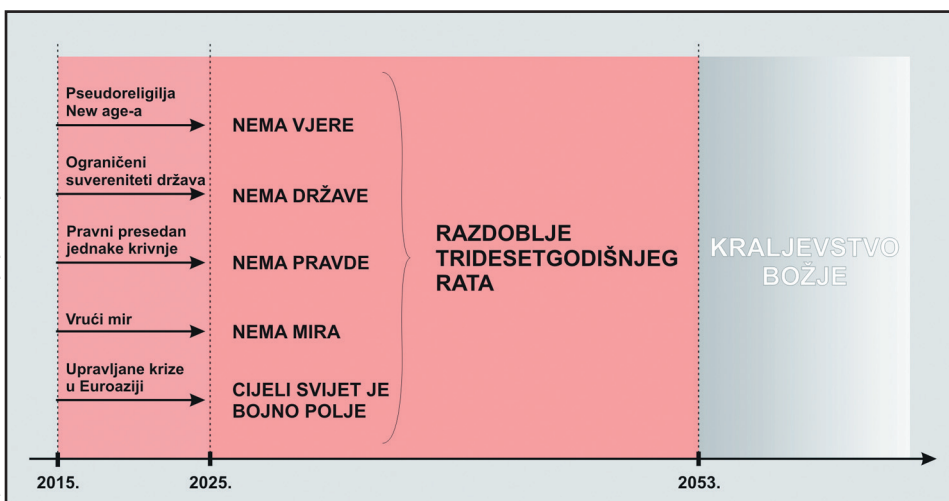
438 Riječ "sloboda" se često i obično zlorabi. Zlorabi se većinom zato jer većina ljudi danas jednostavno ne zna što je to. Riječ "Sloboda" je široko rasprostranjena i ona ima određeno značenje, koje se s pravom preferira. To je značenje, kao i pravovaljana zakonitost fizičke znanosti, predmet s vrlo djelotvornim postojanjem, no nije predmet percepcije osjetilima kao takav. U praktičnoj primjeni ona znači poduzeti mjere i voditi politiku oslobađanja čovječanstva od sadašnjih relativno sramotnih okolnosti i načina ponašanja i posvetiti otkriću i primjeni istinitih, pravovaljanih fizičkih zakonitosti. U tom smislu to znači oslobađanje osoba od okrutnih okova njegovog vlastitog neznanja. Želja za pravom slobodom ne može postojati bez odgovarajuće, prikladne strasti za istinom, duboko osjećajnom nakanom. Lyndon H. Larouche, jr, isto, str. 62-64.

439 Budući da je jednakost prvo načelo, najuzvišeniji i jedini istinski legitiman oblik vlasti jest demokratski sustav u kojemu jedna osoba znači jedan glas. A to se može nametnuti samo silom, kao u Njemačkoj i Japanu, što je trebalo učiniti i u Iraku. Vojna intervencija radi nacionalnih interesa sebična je i podla, ali moralna intervencija koja proljeva krv u ime demokracije, kao u Somaliji, na Haitimu i na Balkanu – najgora je od svega. Patrick J. Buchanan, isto, str. 69.-70.

ma i identitetu, poticanje stalnog nezadovoljstva prema vlasti koja zastupa nacionalne interese, odstrel svakoga tko nije za ili se protivu prevladavajućoj struji neoliberalizma. Danas je cijela zapadna civilizacija stavljena u taj zmajski zagrljaj, u zagrljaj Big Brothera. Trenutno na pomolu nema svetog Jurja koji bi tu zmajsku spodobu probo kopljem. To ne znači da se neće pojaviti. Od nacionalnih država deterministi su putem medija napravili borilišta u kojima se odigravaju razdori i afere, stvarne ili izmišljene. O događajima se ne izvješćuje, oni se stvaraju, što bizarniji to bolje. Dvorske spletke iz kraljevskih salona preselile su se u svaki dom. Što običan čovjek ima od toga što su neki smušenjaci, smutljivci, jalnuški diletanti, jednom riječju prodane duše, objavili pravo na pričanje u svim mogućim oblicima tzv. talk-showa, novinari pravo pisanja o svakojakim glupostima u usporedbi s ozbiljnim, životnim, smislenim i stvarima problemima.

Tobožnje pravo na javnu riječ u interpretaciji determinista samo je gorka ironija. U prevratima kroz povijest, a tranzicijom u današnjici, uništena je izvrsnost koja je prirodna zaštita i hraniteljica duha, sve radi koristi unutarnjeg kruga određene determinističke skupine. Uništenjem izvrsnosti (elite naroda) suverene države padaju u jaram neokolonijalizma. Recept je uvijek isti, tobožnji spasitelji nude, a narodi bez svoje elite (trenutni obnašatelji vlasti izgubili su važnost pa time i moć, jer nemaju kontakt s narodom, budući da su odvojili od njega) prihvaćaju globalizam i neoliberalizam kao što su do jučer prihvaćali komunizam. Na taj način put deterministima ostaje otvoren da suverene države (narode) uz pomoć medija podčine svojoj volji, a to će se ostvariti u školama, sveučilištima, kulturnim institucijama gdje će predavati "jedinu znanstvenu istinu", poglavito onu povijesnu, kako urediti ljudski život bez Boga.⁴⁴⁰ Narod lišen duhovne vertikale slijepo vjeruje tiskanoj riječi i lažnom blještavilu i slatkorječivim obećanjima s televizijskih zaslona, zbog sugeriranih mu zabluda nosi neprijateljstvo prema svima i svemu, a u konačnici i prema vlastitoj državi (narodu). To neprijateljstvo se povećava u gospodarskoj krizi, a ona prelazi u nacionalnu, pa tada obezglavljeni narod (porezni obveznik) ne traži prave nacionalne vođe, nego se prepušta potpuno u ruke, recimo, bruxelleskim moćnicima. Pod vlašću determinista ili njihovih "visokih predstavnika" (slučaj Bosne i Hercegovine) takav narod počima gmizati, postaje be-

440 Više od dva stoljeća i često ratobornog procesa sekularizma i laicizma, uz svu orkestraciju medija, s uvijek zavjetnim prizivom na "civilno društvo", "čovjekove individualne slobode", na "humanistički pristup i stav", uz sve ostalo što s time ide pod ruku, ruši se jedna, prostorno i vremenski univerzalna (katholiké, dakle globalna!) Crkva. Mi, po nekima, već živimo u postkršćanskom vremenu, dio smo raskršćanjene Europe. Naša generacija već je usvojila ili danomice neprijemljeno usvaja "evanđelje slobodnog mislioca", nakon sloma "konvencionalnog kršćanstva" Nikola Mate Roščić, isto, str. 45.

Slika 17. Projicirana budućnost nakon što svijet djelovanjem determinizma bude doveden u stanje bez vjere, bez države, bez pravde i bez mira.

zdušan prema slabostima i nemilosrdan prema pogrješkama, a popustljiv prema nepravdi.⁴⁴¹

Deterministi, poznavajući strah, jer je u njima, autoritet održavaju upravo pomoću straha nad stanovništvom, a istodobno sprječavaju prirodno sposobne pojedince da dođu na vlast, a dovede nesposobne. Primjer Stjepan Mesić i Ivica Račan. U stvarnoj inverziji vrijednosti, takva vlast je apsolutno neprirodna i ne samo što stvara jaz između politike s jedne strane i stanovništva s druge strane, nego stvara potpunu polarizaciju unutar naroda. Dolazi do loma unutar svih segmenata društva i neprestanog sukobljavanja ljudi. Nakon toga sustav bilo kakve vertikalne vlasti nije moguć.

Zašto je to tako? “Mekom silom” i ne samo njome, narodu se prenosi poruka kako se sve to čini radi viših ciljeva – općeg dobra, razvoja i obrane demokracije, solidarnosti i razumijevanja, a protiv ksenofobije, isključivosti, netolerancije i govora mržnje. Na taj način narod osuđuje prave, a opravdava krive. Zahvaljujući takvom stanju, sam narod ruši svoju postojanost, vrjednote i identitet. Riječi poput “ljudska prava” potiču čovjeka protiv svake sile, protiv svake vlasti i prirodne i Božje. U tom stanju, narod se lako, idućih pedeset ili dvadeset godina, može staviti u “okove”, a te su godine dionice strategijskog plana determinista (vidi *sliku 17.*) Što nakon toga? Narod i država, koja to više nije, imaju teritorij kao izvor dobara za život – zemlju, pitku vodu, more, šume, neki

441 Ljudske prirodene slabosti, oholost, lakomost, nezasićenost, neumjerenost, gramzljivost, i osvetoljubivost omogućuju deterministima ostvariti vladavinu nad ljudima, politikama i državama koristeći upravo te slabosti.

naftu i plin. Po svaku cijenu deterministi ih ostavljaju bez toga. To se Hrvatskoj kao determiniziranoj zemlji upravo događa. Nakon rasprodaje hotela, obale, otoka i istarskih zaselaka, sutra su na redu slavonska zemlja, ličke i gorskokotarske šume, zagorski breghi, i napokon nacionalni parkovi. Najlakše i najbolje se to postiže putem zaduživanja zemlje. Otud bankarski krediti. Konačni cilj je sa(iz) zemlje otjerati sve inteligentne (sposobne) snage.

Kada su deterministi "sredili" Europu krenuli su na ostali svijet. Zadnje "sređivanje" Europe bio je determinirani kaos na njezinom jugoistoku, poblize na prostoru zvanom bivša Jugoslavija. "Sređivanje" je značajno doktrinarno načelo u determiniranom kaosu, jer se njegovi upravljači doživljavaju kao moćni u izazivanju nereda (nasilja), a potom isto tako pokazuju se moćnima kako nered ponovno dovesti u red, prema svom unaprijed zadanom rješenju. Svaki pokušaj otpora ili protuudara strane koja je obuhvaćena determiniranim kaosom, odgovor upravljača kaosa je novi rat u susjednom dvorištu. Zato je rat na prostoru bivše Jugoslavije imao manevar artičoke – simulirani rat u Sloveniji, stvarni rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, i konačno suspenzijski rat na Kosovu. Svi postupci u determiniranom kaosu usklađuju se s djelovanjem diplomacije, a pravdaju se, oblikovanjem javnog mnijenja koje te postupke odobrava, a da toga nije svjesno. To se postiže "mekom", ali slobodno se može reći "velikom silom" – medijima.

U inverziji dobra i zla, istine i laži sve postaje relativno, pa i vrjednote. Sada, u vremenima relativizma i medijske virtualne stvarnosti čovjek ima poteškoću razlikovati sramotu od vrline ili zločin od žrtve. Jedno i drugo nisu više čin, (ne)djelo pojedinca ili skupine, oni su stvar odabira, predodređenosti, dio očekivanog rezultata predviđenog planom u nekom procesu upravljanja krizom. Činiti loše i (ili) sramotno, više nije kompromitacija nego je to korisnost. Sve što je korisno i služi ugodi, nije nedjelo. U najboljem slučaju može biti skandal, a u njemu nema sramote i lošeg čina jer čovjek u njemu ne propada, nego postaje poznat, "netko", a doživi i svojih "deset minuta slave". U relativizmu stvari su postavljene naglavačke, čovjekova stvaralačka afirmacija nije put do slave, u najvišem je tek sporadičan uspjeh, nije veličina, u najboljem slučaju tek glasina, nije djelo, može biti tek kratkotrajna atrakcija. Zato su bestidnost ili bezobraznost postali preduvjet da se netko s prezirom može odnositi prema dobru i žrtvi. Relativizam je izrodio i odnjegovao novi, do sada nepostojeći, karakter – karakter goniča. On ne iznosi nikakav svjetonazorski program, nego, neovisno od bilo kakvog programa, uznemiruje, uzrujava, omalovažava, potkazuje, prokazuje, optužuje svakoga i sve. Gonič ne pripóćava i ne iznosi nikakve teze i misli, nego lišava čovjeka njegove sigurnosti, ravnoteže, mira samog. On ni sam ne vjeruje u to što govori i ni ne govori zato da bi mu se

povjerovalo, nego radi nemira, uzrujanosti, nereda, i velike zbrke, radi nadziranog kaosa. Gonič je inače “pas rata” u determinizmu. On čini ono što su mu njegovi nalogodavci zapovjedili da čini. Preduvjet za postati gonič je stvar dragovoljnosti ali i odricanja čovjeka od svoje biti, od etičkih i moralnih vrijednota. Koliko je samo u hrvatskim medijima danas goniča koji vojuju protiv istine. Preplavili su: Nacional, Globus, Feral Tribune, Jutarnji list, Večernji list, Novi list, Slobodnu Dalmaciju, Radio 101, HTV, RTL, TV Novu ...

U čitavoj znanosti povijesti dosad svojstvo nakane za istinom se obično moglo naći među malim brojem pojedinaca. Vrlo je malo njih koji su se kvalificirali kao istinski vođe svojih naroda. Bitna funkcija koju te vođe vrše, koja ih određuje vođama ili ne, jest sposobnost, pod uvjetima krize, pa i upravljane, izvesti svoj narod čitav iz loših, pogibeljnih prilika. Nema ničeg tajanstvenog u takvim ljudima i njihovim odlikama vodstva. Vođa u vrijeme krize je onaj, koji je svoj smisao osobnog, povijesnog identiteta smjestio u prostor “općeg dobra”. Dosljedna strast za istinom o svom narodu je duboki osjećaj svoje vlastite sposobnosti, jalne osobe i romantičarski surogati tu ne dolaze u obzir. Strast mora biti stvarna, mora se zasnivati na osjećaju da vlastiti život ima bitno poslanje koje u vremenu krize odjednom postaje jasno nositelju tog svojstva koje se s pravom zove umijeće vođenja ljudi.⁴⁴² Nije Hrvatima teško u ovome prepoznati da je dr. Franjo Tuđman imao upravo te osobine. Zato detuđmanizacija u političkoj i medijskoj izvedbi nije ništa drugo, nego ubijanje istine o Hrvatskoj i Hrvatima. Unatoč trenutnoj prividnoj moći koja je posljedica utjecaja vanjskog strategijskog kruga hrvatski determinizirani goniči nisu svjesni činjenice: da onaj tko vodi bitku s mrtvima nikada ne može pobijediti.

A što čine novovjekni svjetski deterministi? Oni “ostatku svijeta” nameću neoliberalizam kao prevladavajuću struju – u biti nastavljaju kontinuitet boljševičkih protuprirodnih postulata zbog kojih je komunizam nestao sa svjetske scene: to je sudar s informatikom, s društvom trećeg vala, zatim svrstavanje intelektualnog rada u potrošnju, a posebno zbog defektnosti u pristupu ljudskoj želji za prepoznavanjem. Deterministi iz doba komunizma nisu uvidjeli da je znanost, istinska znanost, a ne njezina patvorina, dakle da je prava znanost međunarodna aktivnost koja mladim ljudima željnih priznanja omogućava potvrdu vlastitih vrijednosti. Odvodeći te mlade ljude u svoje “atare” kako bi mogli neposredno nadzirati i iskorištavati proizvod njihovog uma, deterministi “tranzicijskim zemljama” ostavljaju hohštaplere, prodavače magle, proizvođače demagogije, umjetnike fraza i profesionalne neradnike. Ovi posljednji, tj. neradnici, za ostvari-

442 Lyndon H. LaRouche, jr. isto.

vanje plana otimačine općeg dobra, toliko su "iskoristivi" deterministima da čak mogu postati i predsjednici vlade ili države.

U ratovanju protiv "svih zastava" deterministi s početka 21. stoljeća nisu pošteđjeli ni samu znanost. Oni se nje ne odriču na klasičan način izopćenja, nego proglašavaju da je čovječanstvo došlo do kraja razvoja znanosti. Ustvrdit će, kao na primjer Johan Horgan, da su već postignuta sva velika otkrića u znanosti. On će poput drugog deterministe Francisa Fukuyame proglasiti kraj ne povijesti nego same znanosti.⁴⁴³ Dakle, nakon Fukuyame i njegovog "Kraja povijesti" gdje autor zastupa tezu da je društvena evolucija dostigla svoj vrhunac u demokratskom kapitalizmu, te da daljnje razvoja u društvu više nema, na red je došao njegov klon. Po principu spojenih posuda Johna Horgan, o kraju znanosti piše: "Moja je tvrdnja da je znanost poduhvat ograničena društvenim, gospodarskim, fizikalnim i spoznajnim činjenicama. Znanost je doslovno ugrožena, u nekim slučajevima, raznim tehnofobima, borcima za životinjska prava, kreacionistima i drugim vjerskim fundamentalistima, postmodernim filozofima i, što je najvažnije, škrtim političarima". Ovaj determinizirani klon nije posve originalan on je preuzeo tezu fizičara Tiplera⁴⁴⁴ koji kao i Horgan vjeruje da će sav život i inteligencija konačno završiti u jednoj točki – Omega, beskrajnoj informatičkoj procesnoj mreži. Prema njegovom mišljenju ovo će svemoćno kozmičko računalo dati na kraju odgovor na pitanje: zašto postoji svemir, a ne ništa? Ovaj njegov stav može se iščitati kao savršenstvo horizontalnog ustroja svijeta. Vertikale nema, pa kad nje nema, nema ni Boga. Riječ "kraj" koju tako vole i Horgan i Fukuyama znači u biti njihov obračun s Bogom.⁴⁴⁵ Zato Horgan završava epilogom pod naslovom Božji teror, izjavljujući da je svijet zagonetka koju je Bog stvorio da bi zaštitio sebe od užasne samoće i straha od smrti.(!?) Na takve besmislene stavove, kao što kaže Lyndon H. LaRouche, ne treba se posebno osvrutati.⁴⁴⁶ Ono što je zabrinjavajuće iz teza ove dvojice determiniziranih klonova jesu riječi – *kraj* i *mreža*. Kraj iako o njemu govore, ne odnosi se toliko na povijest ili znanost, koji su samo paradigme, ono što oni u biti priželjkuju je kraj vrjednotama. Mreža je za njih organizacija pomoću koje love vrjednote, ako ih ne mogu ubiti, onda ih bar mogu držati zarobljene. Svijet determinizma je svijet mreža i umreženosti.

443 To je temeljna postavka knjige "Kraj znanosti" autora Johna Horgan kolumniste časopisa Scientific American.

444 Usp. Fizika besmrtnosti, Zbor 3/97.

445 Veliki protestantski teolog Karl Barth jednom je rekao: "kad se nebo isprazni od Boga, zemlja se napuni idolima". A poznati engleski pisac G.K. Chesterton, suočen sa duhovnim stanjem našeg vremena, donio je svoju prosudbu i primijetio: "nesreća suvremenog čovjeka nije u tome da ne vjeruje u ništa, nego je u tome da vjeruje svašta".

446 Lyndon H. LaRouche, jr, isto.

Zato postoje u svim mogućim oblicima: televizijska mreža, radio mreža, informacijska mreža, prometna mreža, električna mreža, mreža naftnih putova, mreža hotela, mreža lanaca brze hrane... Nigdje vertikalne. Bez nje čovjeka je lakše uhvatiti u mrežu. Deterministi najbolje to znaju.

9. Kako razumijevati ratovanje determinista protiv vrjednota?

U strategiji je važan vanjski krug.⁴⁴⁷ Njega protagonisti determiniranog kaosa koriste da bi ostali neprepoznati, čak nevidljivi. Za takvo nešto podesan je pojam koji nije definiran i koje je neodređen (neodrediv) ali zvuči moćno i nedokučivo kao na primjer "međunarodna zajednica". Oko tog pojma sve se kreće u području neodređenosti, rastezljivosti i nepreciznosti. Svakodnevno se može čuti kako je "međunarodna zajednica" učinila ovo ili nije učinila ono, trebala je to učiniti ali nije, preporučila je ovo ali je protiv onoga, ohrabrila je ove ali je kritizirala one i tako u nedogled. Nikada nitko, tko se poziva ili tko zastupa tu "amorfnu" međunarodnu zajednicu nije jasno definirao tko nju čini i u čije ime ona nastupa ili koga ona zastupa. Unatoč tome svi se na nju pozivaju ili se u nju zaklinju, ne samo na prostorima zvanom bivša Jugoslavija. Ona je za poslušnike istodobno dobrotvor i sudac, osloboditelj i lučonoša slobode. Ta njihova sloboda koju donose mogla bi možda biti neškodljiva i opstati u svakodnevnom životu naroda i države ako bi se temeljila na načelima vjere u Boga, na čovjekoljublju, bez pomisli o "zapovjednoj jednakosti" kojoj proturječe prirodni zakoni. Narod vjere ide ponizno i krotko, ali uspravno i ponosno pod ruku sa svojim duhovnim i svjetovnim (političkim) vođama. Zbog toga deterministi i njihova batina zvana "međunarodna zajednica" uporno radi na tome da potkopaju vjeru naših otaca. Istjeruju Krista iz ustava, nastoje iščupati načelo blaženstva i svetosti, ismijati euharistiju⁴⁴⁸ i prokazati crkvu, i sve to zamijeniti "duhovnošću" oličenu u broju.⁴⁴⁹ Bankovni računi, kreditne kartice, nagradne igre samo su ulaznice za stvaranje potrošačke ovisnosti pa čovjek kupuje i ono što mu ne treba, a nedjeljom pomoću svih mogućih trgovačkih lanaca odvode se

447 Usp. Hrvatska i veliko ratište, isto.

448 Što je Euharistija za kršćanina (katolika) ukazuje blaženi Ivan Merz: Odricanje i Euharistija su putovi koji nas vode prema vječnosti. Ivan Merz, isto, str. 14.

449 Gdje će svijet izgonom Boga završiti ovako upozorava Buchanan: "Ako ode kršćanstvo, otići će cijela naša kultura. Onda morate bolno početi ispočetka, a ne možete uvesti neku novu, već gotovu kulturu. Morate pričekati da trava naraste da biste nahranili ovce koje će vam dati vunu od koje ćete napraviti odjeću. Morate proći mnogo stoljeća barbarstva. Mi tu novu kulturu nećemo dočekati, a neće ni naša pra-pra-praunučad; i ako mi nismo u njoj uživali, netko naš hoće". Patrick J. Buchanan, isto, str. 219.

majke, bez djece i muževa, odnosno obitelji u ta suvremena poganska zdanja. Suverene države i ljude u njoj tako deterministi pretvaraju u veliku trgovinu u veliki "shopping centar". To nije dovoljno nego se to sve stavlja na špekulacijsku razinu. Ono malo što industrija ili poljoprivreda proizvedu ne mogu zadržati za sebe nego dođe u ruke špekulanata, kao što je na primjer Soros. Sve to skupa stvara razočaranost, hladnoću i zamor u društvu. U konačnici kult materijalnog zgrtanja vodi tome da narasta mržnja prema onome (bližnjem) koji nešto više ima. Tu je početak kraja, snošljivosti, ljubavi, dobroti, odanosti, domoljublju, pa se redom odbacuju obitelj, domovina u konačnici i sam Bog.⁴⁵⁰

U društvu (državi) u kojima se vrjednute počimaju odbacivati podmitljivost (korupcija) nastaje posvuda, do bogatstva se dolazi varanjem drugih i države, lopovskim poslovima, prevladavaju 3r (raspojasanost, razuzdanost i raskalašenost), blijede (slabe) osjećaji prema domovini i religiji koji se dodatno potiskuju kozmopolitskim utjecajima, najlakše je tada nametnuti (uspostaviti) vanjski gotovo drakonski oblik administrativne uprave. Slučaj Bosne i Hercegovine i "Visokog povjerenika". On uz potporu "međunarodne zajednice" pomoću nekakvih *ad hoc* zakona oduzima jedan za drugim elemente kolektivnih i osobnih prava svima a ponajviše hrvatskom narodu. To je u biti najgori oblik despotizma, koji je u stanju u svako doba i na svakom mjestu i prema svakom pojedincu (prisilne smjene "nepodobnih" političara) spriječiti i ugušiti protivljenja. Eksperiment u Bosni i Hercegovini koji još traje poslužiti će za primjenu u "ostatku svijeta" (Afganistan, Irak), a njegova modificirana inačica u ostalim zemljama "Zapadnog Balkana". Doktrina determiniranog kaosa podrazumijeva da se u narod ili narode ubaci suprotstavljenost osobnih i nacionalnih interesa, religiozne i zavičajne mržnje. Nakon toga slijede, razgovori, pregovori i sve završava sporazumima. Niti jedan sporazum se ne može sklopiti a da za stolom ne sjede pripadnici determinizma (upravljači krizom). Na toj podlozi Slobodan Milošević je pušten u agresivne ratove na susjede, a Dayton je samo logična posljedica doslovne primjene doktrine determinizma koja se odnosi na sporazume.

Jedno od doktrinarnih načela determiniranog kaosa je inverzni rat (*rat¹*). U njemu se ne osvaja i vlada "tvrdom silom", nego se ratuje "mekom" a vlada se pomoću kapitala i stvaranja monopola u proizvodnji, trgovini i uslugama. Po načelu inverznosti, narode (države) važnije je razoružati nego voditi ratove protiv njih ili ih

450 Kamo svijet ide bez Boga upućuju riječi: "No, ako kršćanstvo više nije privlačno i ako ono "nije alternativa", revolucija će sve brže napredovati sve dok ne udari-mo o zid realnosti. Možda je Cyril Connolly imao pravo kad je, prije pedeset godina napisao ovo: "Došao je kraj radnome vremenu u vrtovima Zapada". Patrick J. Buchanan, isto, str. 284.

voditi u ratove, korisnije je razbuktati strasti nego ih gasiti, svrhovitije je doznati tuđe namjere i na svoj način ih tumačiti nego ih odbaciti i progoniti jer za to uvijek ima vremena.⁴⁵¹ To je taj novi ili izokrenuti rat – rat bez početka, bez bojišnice, bez vojnika, bez pobjede.

Inverzija je djelotvornija ako se dodatno javno mnijenje ili *vox populi* oslabi neprestanom kritikom onih koji zastupaju nacionalne interese, a uzdiže i veliča one koji rade na njihovoj destrukciji. Tako se otupljuju razmišljanja koja izazivaju otpor, (“zašto bi ja o tome razbijao glavu”), a razumne ljude odvlači se na isprazno raspravljanje na “dugo i široko” Zbog toga su medijski deterministi i osmislili, spomenute *talk showove*. Prikazuju se u svako doba dana, i svi su isti iako su im nazivi različiti. Što su oni promijenili ili što su oni pomogli čovjeku i (ili) narodu? Ništa. Unijeli su još više konfuzije. To im je i svrha. Konceptija showa je takva da sudionici pretežito govore o namjerama što netko treba činiti ili će učiniti, a u narednom ili narednim emisijama utvrđuje se da se ništa nije učinilo. Očekivani psihološki učinak na gledateljstvo je da ga se dovede u stanje premorenosti od silnih obećanja i neizvršenja. Nakon što se postiglo stanje premorenosti slijedi faza stvaranja odvratnosti prema svima koji u njima nastupaju. “Svi su oni isti, samo govore a ništa ne kažu”, gotovo stopostotni je zaključak gledateljstva, nakon određenog vremena. Kad gledanost padne ispod razine koju medijski deterministi smatraju “donjom granicom” skida se stari a postavlja novi talk show. Kako bioritam čovjeka nije isti ljeti i zimi tako nisu ni iste TV programske sheme. Javno mnijenje se pod nazor determinista stavlja i načelom iznošenja proturječnosti i to toliko dugo, uporno i sveobuhvatno, po prostoru i vremenu, kako kaže jezik operacijskog umijeća, dok ljudi ne izgube smisao za bilo kakvo rasuđivanje.⁴⁵² U stanju programirane “tuposti” čovjek onda prihvaćaju stav da je najbolje ne imati ništa s politikom niti ikakvo mišljenje o politici. U konačnom iskazu to znači da nema za koga glasovati, da nema nikoga tko će ga voditi, pa se lakše prepušta vladavini “međunarodne zajednice”.

451 Usp. Hrvatska i veliko ratište, isto.

452 Zapitajte se, koja je to moć zabluda u umu i volji pojedinca pa čak i nad vladajućim establishmentom čitavih nacija koje same sebe osude na propast? Odgovor tome je požuda pojedinca da se izloži suncu mazne topline polupraznih predrasuda, kao na primjer populariziranim obmanama aksiomatskog karaktera.. “Nijedna osoba koju cijenim ne bi se složila s vama”, tipični je način kako pojedinci pa i čitave nacije u procesu samouništenja strastveno prijanaju uz zablude koje ih vode uništenju, kao i utopljenik koji se grčevito drži sidra koji tone. Savršeno tipična naklonost današnjih političara za lizanjem peta popularnog mnijenja, bez obzira kako smrdljive bile, najobičniji je oblik moralne korupcije suvremenog svakodnevnog političkog procesa vlade. Lyndon H. Larouche, isto.

Deterministi narod u kaos dovode poticanjem i širenjem nedostatka grijeha. Razne navike (alkohol, pušenje, droga), požude (homoseksualizam)⁴⁵³, uništenje pravila moralnog i etičkog ponašanja dovode zajednicu u takav nered da se nitko ne može snaći, pa ljudi više jedan drugoga uopće ne mogu razumjeti. Za determinizam u svemu tome najopasnija je osobna inicijativa jer nije nadzirana i može napraviti (pokrenuti) ono što nisu u stanju milijuni ljudi. Slučaj generala Gotovine. Zato determinizam ubija svaku i najmanju inicijativu.⁴⁵⁴ Nemoćno širenje ruku je dobar znak da je determinirani kaos u punom zamahu. Da bi se narodi zahvaćeni ovom "bolešću" nekako "spasili", kao "prodavačice ljubavi" nude se međunarodnoj nedefiniranoj vlasti ali ne besplatno nego uz vlastitu veliku cijenu. Uz ushit to se proglašava velikim postignutim uspjehom. Slučaj Hrvatske u dobivanju avisa. Koja nepotrebna zamjena za hrvatsku riječ, obavijest. Gledateljstvo diljem Hrvatske nije moglo utvrditi tko je više ushićen bivši ili trenutni obnašatelj dužnosti predsjednika Vlade. Jedan i drugi, znaju da ta obavijest znači da suverenom Hrvatskom, ako to još jest, neće vladati vlada izabrana voljom naroda nego nad-vlada koju nitko ne bira i nikome ne odgovara. Njezina moć se ogleda u tome da se predstavlja kao zaštitnik i darovatelj nagrada svima koji joj se pokore. Za svoju poslušnost Hrvatska je mogla čuti upravo takvu rečenicu u kojoj se spominje nekakva nagrada. Nad-vlada uklanja jedan po jedan narod i jednu po jednu državu a može i deset odjednom, kao u slučaju novih deset članica Europske unije.

Nad-vlada se uvijek prikriva pravnim klauzulama ili standardima, poglavito onda kad donosi odluke koje su neumjerene i nepravedne, pa se te odluke iskazuju takvim izrazima da djeluju kao najviša moralna pravila. Ratni zločin mora biti kažnjen i sl. Dio determiniranog kaosa uvijek je i preodgajanje naroda. Upravljači kaosa su i zakonodavci i suci. Oni kažnjavaju i pomiluju. Sjetite se slučaja generala Tihomira Blaškića. Na taj način sve strukture napadnute države drže se u šaci. Institucije države se ruše tako da se ne napada ustanova, nego funkcija te ustanove. Napada se točkasto (prema strategiji diskretnih koraka)⁴⁵⁵, a kako su funkcije dio cjeline ustroja države i vlasti ukoliko je napadnuta samo jedna

453 Homoseksualnost nije spasenje nego ovisnost. Homoseksualci sami sebe ubijaju upravo onako kako sami sebe određuju – fizički, moralno i duhovno. Tako kažu sv. Augustin i sv. Toma Akvinski, Centar za kontrolu u Atlansti, Tora, Novi zavjet i Kur'an. Ima li ikoga tko tvrdi suprotno? Patrick J. Buchanan, isto, str. 263.

454 Kulturni marksisti su to dobro znali. Njihova "kritična teorija" bila je prototip politike napada na osobe i uništavanja osoba. Ono što ta politika čini popularnim vođama, to "kritična teorija" čini cijeloj naciji – neprestanim napadom na njezinu povijest. To je moralna inačica rušenja grobova i oskrvnjavanja posmrtnih ostataka njezinih predaka. Patrick J. Buchanan, isto, str. 162.

455 Usp. Hrvatska i veliko ratište, isto.

to "boli" cijelu vladu. Na odgovorne izvršne funkcije uz pomoć medija i financijske potpore deterministi na vlast dovode ljude dvojbene prošlosti, jer se mogu ucjenjivati, pa postaju vjerni izvršitelji i onih djela koji su protivni nacionalnim interesima. Saboru (parlamentu) se oduzima mogućnost upita o vladinim mjerama, pod izgovorom očuvanja političke djelotvornosti, tako da se on pretvara u dosadnu, nemaštovitu, nedjelotvornu i svađalačku brbljaonicu. Najbolji primjer za to je Hrvatski sabor. Upravitelji determiniranog kaosa neprekidno u opreci drže odnose naroda i vlasti, bilo zakonodavne bilo izvršne. Koliko je samo kontradiktornih i neprovedivih zakona donijela Račanova vlada, a isto tako nastavila Sanaderova. Slučaj zakona o braniteljima, zakona o dugu umirovljenika, ili zakona o gospodarskom pojasu. To sve vodi u zamor, neslogu, pa i neprijateljstvo. "Nema više primirja sa HDZ-om", izjavio je Ivica Račan. U determiniranom kaosu nema prekida, nema predaha. Igra uvijek mora teći dalje...

Svaka suvremena djelotvorna doktrina a poglavito doktrina determinista podrazumijeva pokrivenost prostora, kako bi se bitka vodila integrirano po cijeloj dubini i u svakom trenutku (vremenu). To se bez mreže ne može postići. Zato deterministi imaju mreže posvuda, od medija, preko nevladinih udruga, kulturnih institucija do same zakonodavne i izvršne vlasti, gotovo u svakom segmentu društva. U cjelini gledajući to ih dovodi u poziciju da mogu utjecati na vlast u svakoj zemlji ili u više zemlja istodobno. U simbolici broja šest⁴⁵⁶ koju čine sloboda, zabava, slava, nasilje, nove teorije i nova religija inkorporirani su u doktrini više ili manje, kao načela pomoću kojih deterministi ruše suverene države.

Sloboda, ili njezina inverzija "ljudska prava", po katekizmu determinizma znači pravo činiti sve što je dopušteno zakonom., Sve što nije zabranjeno dozvoljeno je. Takav pristup slobodi vodi k tome da ona, kad je u pitanju narod, kultura, tradicija, identitet uvijek "završava" u rukama upravljača determiniranog kaosa. Moć, kako se to kaže, "slobodne volje" je izrazito svojstvo ljudskog roda, koje ga stavlja izvan i iznad svih drugih oblika života. Deterministi znaju da "sloboda" ne znači neophodno i dobro. Stoga riječ "slobodan" oni definiraju kao proizvoljni (poželjan) odabir, a ne kao put u otkrivanju istine. Čineći inverziju pojma slobode (n^{-1}) oni ne mijenjaju društvo da bi ga doveli u sklad s istinom, nego da bi i od istine učinili inverziju. Inače, neki mislioci imaju otklon prema riječi "sloboda" jer je bezbožna stvar osim kada se shvaća u smislu traganja za istinom. Po njima najbolji uzor slobode pružaju najveća otkrića općih fizičkih zakonitosti i najbolji primjeri

456 Broj 6 dvostruko je nesavršen broj: $7 - 1 = 6$, kao i polovica od 12, broja koji je broj Izraela, naroda izabranog, i zato je broj Crkve – savršen broj. Biblija, Otkrivenje, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997. str. 1267.

klasične umjetničke slobode. Sloboda je spoznaja, svojstvo po kojem se čovjek razlikuje od životinja i stavlja ga iznad njih.⁴⁵⁷

Mediji, služeći se inverzijom slobode razbuktavaju strasti ili egoistične porive pojedinaca, skupina i stranaka.⁴⁵⁸ U tome prednjači dnevni tisak koji je često prazan, lažan, svađalački i nepravedan. Koliko se samo puta moglo čuti "nemam što pročitati". Ne shvaćajući, da su ne samo svojom krivnjom, postali "ovisnici" svakodnevnih produkcije obmane, ljudi tisak kupuju zajedno s kruhom. Uvijek se nađe dovoljno novaca za kruh, mlijeko i dnevne novine. A u njima koje su pod stalnim nadzorom determinista svako iskakanje, pa i slučajno, iz zadanih okvira, biva kažnjeno. Nitko, ne prolazi nekažnjen tko pokuša biti bar malo "slobodan" u potrazi za istinom, a ne pisati o njezinoj inverziji. U tzv. neovisnom tisku niti jedna informacija ne stiže na svjetlo dana bez "dopuštenja" upravljačkog stožera. Tisak u Hrvatskoj samo je primjer koji potvrđuje pravilo. Može se s pravom nazvati "kloniranim", jer svi u isti dan pišu isto, i svi u određen dan prestaju pisati o tome, recimo o Tomsonu, Gotovini, Crkvi, kriminalu, homoseksualcima, nasilju u obitelji. U svih je isti negativistički rječnik, iste siromašne rečenice, ali bogate "ukrasnim" pridjevima. To siromaštvo riječi ali bogatstvo pridjeva koji naznačuju mržnju je smišljena namjera da što veći broj čitatelja počima gledati događaje kroz iste naočale koje su im "stavili" upravljači determiniranog kaosa.

Stvarati novinsku galamu, stvarati događaje⁴⁵⁹ to je geslo upravljača kaosa, i to ne čine izravno. Uvijek skrenuti putem medija pozornost javnosti na druga pitanja. Slučaj Severine i rasprave u Saboru o gospodarskom pojasu. Stvaranje događaja služi stvaranju navike ovisnosti da ljudi neprestano traže nešto novo. Saborske rasprave o svemu i svačemu koju nameće i pozicija i opozicija (a jedni i drugi su pod utjecajem determinista) služi smo zavaravanju pa i sami zastupnici nakon glasovanja o prihvaćanju nekog prijedloga ne znaju zašto su uopće raspravljali i do kasnih noćnih sati. Rasprava radi rasprave, koju sutradan nastavlja tisak. I proces se ponavlja sa svakim zasjedanjem Sabora. Zabava po svaku cijenu u svim vremenima i na svim mjestima i u tisku i u

457 Sloboda, jasno, znači ukidanje ropstva i kmetstva. Znači isto tako ukidanje predrasuda i načina života koji pokazuju sklonost opravdanju ropstva i kmetstva. Ona znači te i slične stvari. No, sve te dobre stvari mogu se zajamčiti samo ako definiramo značenje "slobode" kao uvođenje inovacija zasnovanih na otkriću pravovaljanih općih fizičkih zakonitosti. Lyndon H. Larouche, jr., isto.

458 Evo kako bi trebala izgledati protustrategija uništenju čovjeka i naroda. "U uzburkanom moru zabluda i strasti, koje tresu čovječanstvo, Petrova je stolica 'sidro nade i luka spasa' u kojoj moramo naći zaklonište ako ne želimo nastradati." Ivan Merz, isto, str. 28.

459 Svakodnevno slušamo pitanje "je si li vidio na televiziji". Ne vrijedi se upuštati u objašnjenja kako taj događaj nije baš takav kako je prikazan, jer ćeš odmah dobiti odgovor: "Pa pisalo je to u novinama."

Saboru. Te "veselice" često akterima služi za izživljavanje strasti, narodu za odvikavanje od vlastitog mišljenja.

Politička vlast već je davno prepoznala (još od starog Rima) koliko čovjeka kvari dokolica i koliko ga čini beskorisnim. Zabava je najefikasnije sredstvo lake vladavine nad čovjekom. *Panem et circenses*. Deterministi su samo to usavršili. Zabava i samo zabava to je njihovo geslo jer se tako raspršuju i smanjuju životna i duhovna snaga, rastvara se kreativnost, odnosno sprječava se misao i mišljenje. Pušta se mozak na pašu. Ako se čovjeku daje jesti do sitosti, on najčešće postaje pospan, a zabavom se pretvara u idiota.⁴⁶⁰

Dosta zabave, a što je s novim teorijama? Ni tu ništa novog pod "kapom nebeskom".⁴⁶¹ Neoliberalna i "građanska" opcija deterministima služe samo za izmišljanje raznoraznih teorija: ravnopravnost spolova, civilno služenje vojnog roka, potpuna profesionalizma vojske, prava istovrsnih spolnih skupina. Sve su to tobože nove i napredne teorije i uvijek se opravdavaju "ljudskim pravima", a u biti su lažne i služe da se inverzijom zamračuje istina ili da se pojedinac i narodi pa čak i civilizacije optuže za krivnju. S tim novim teorijama svaki pa i najmanji problem postaje veliki, i o njemu se diskutira od Sabora do ulice i kafića i oni tako postaju stimulans za uzbuđenje čovjeka i puka. Iako s tim teorijama nitko ne može riješiti ništa, ali to nije ni bitno, jer im to nije svrha, bitno je, kako uči determinirani kaos, da igra mora teći dalje...

Pomoću novih teorija cilj je determinista uništenje svih kolektivnih snaga društva, počevši od najperspektivnijih, sveučilišne mladeži. Nastoji se da sa sveučilišta izlaze apolitični ljudi jer onda lako postaju objekti za prihvaćanje i širenje novih teorija. Posebno područje na koje se polaže pozornost je stvaranje zaborava⁴⁶², tj. učenje samo o lošem, onom što ocrtava pogriješke

460 U pripremanju mladih umova škole su ubrzo nadmašili novi mediji – televizija i film. Villiam Lind, direktor Centra za kulturni konzervativizam u Zakladi slobodni Kongres (Free Congress Association) piše ovako: "Zabavna je industrija ... u cijelosti apsorbirala ideologiju kulturnog marksizma i neumorno ga propovijeda, ne samo u govorima, nego i u parolama: jake žene savladavaju slabe muškarce, djeca su pametnija od roditelja, zajedljive skitnice osuđuju planove pokvarenih svećenika, crnci iz viših slojeva odupiru se nasilju bijelaca iz nižih slojeva, mnoštvo homoseksualaca živi normalnim životom. Sve je to bajka, obrtanje stvarnosti, no zabavni mediji to prikazuju kao stvarnost pa se sve to čini zbiljskim od onoga što vidimo vlastitim očima. Patrick J. Buchanan, isto, str. 93.

461 Nove teorije slijede detreminističku "Kritičnu teoriju" Frankfurtske škole i kulturne revolucije. Što je njihova svrha? Odgovor daje sama "Kritična teorija". Kritična teorija s vremenom uvodi 'kulturni pesimizam', osjećaj otuđenosti, beznađa i očajja u kojemu narod, premda živi u izobilju i slobodi, spoznaje da su njegovo društvo i zemlja ugnjetavački, zli i da ne zavrjeđuju njegovu odanost i ljubav. Novi su marksisti kulturni pesimizam smatrali nužnim preduvjetom revolucionarnih promjena. Patrick J. Buchanan, isto, str. 89.- 90.

462 Proizvodnja zaborava nije odlika samo protudruštva, niti je odlika samo onih koji su izgubili svoje ekspanzionističke ratove. Proizvodnja zaborava je odlika

naroda, kao bi mladi ljudi bez otpora prihvatili hipoteku zločina. Hrvatima to ne treba objašnjavati. Nove teorije služe da se umjesto vjerske dogme one same instaliraju kao dogma.⁴⁶³ Svrha je kod čovjeka stvoriti sustav autoblokade mišljenja kako bi se pretvorio u nemisleće stvorenje.

Deterministi dobro znaju da je velika, čak neograničena ljudska žudnja za osjećajem uspjeha i slave. Aplauz je najljepša, iako nije najharmoničnija glazba, ali je uhu vrlo ugodna. Zato oni stvaraju društvo u kojem će svatko dobiti svojih *deset minuta slave* (obrazac Andy Warhol). Kad se postigne takvo stanje da je svatko u životu postigao desetominutni uspjeh znači da se došlo na kraj puta samoobmane. Ljudima, nakon toga ne ostaje ništa drugo nego beskrajno razočarenje i najmanjim neuspjehom, a da bi ponovno doživjeli svojih deset minuta spremni su sve žrtvovati za novih, ne više deset, nego pet minuta slave. Taj ponovni trenutak ima cijenu, a ona na tom oltaru neopoganstva znači žrtvovati ili sebe, ili obitelj ili domovinu ili vjeru otaca ili što je najčešći slučaj sve zajedno.

Omiljena igra determinista je miješanje dobra i zla. Nasilje za njih je samo operator krize. Svako nasilje je samo po sebi zlo, ali u jeziku determinista, ono doživljava inverziju (n^{-1}) pa po njihovom tumačenju ono i ne mora biti zlo ako je u funkciji korisnosti. Cilj opravdava sredstva. Simulacija nasilja (zato ga toliko ima na televiziji, medijima općenito) i izazivanje nezadovoljstva (štrajkovi, prosvjedi) najlakši je način da se potkopa vlast koja uporno zastupa nacionalne interese, jer autoritet vlasti opada što je više nasilja i nezadovoljstva. Svrha je natjerati vlast da prizna nemoć u obavljanju javnih poslova, ostalo je tehnika za njezin odlazak s vlasti. Nasilje i nezadovoljstvo naprosto je oružje determinista.

Vrhunac upravljanog kaosa je stvaranje jedne jedinstvene religije.⁴⁶⁴ Prije toga moraju biti srušene sve druge religije. U "novoje

svih onih povijesnih i političkih sustava koji se zasnivaju na vrijednostima, ili su počivali na vrijednostima, što su ih odbacili – bilo sama društva koja su provodila takvu politiku ili su pak te vrijednosti postale međunarodno neprihvatljive. Prof. dr. Miroslav Tuđman, isto. str. 167.

463 U dokumentu Kongregacije za nauk vjere "Dominus Jesus" – Deklaracija o jedincatosti i spasenjskoj univerzalnosti Isusa Krista i Crkve, u točki 4 stoji: "Trajni misionarski navještaj Crkve danas je izložen opasnosti relativističkih teorija koje nastoje opravdati religijski pluralizam, i to ne samo de facto nego također de iure". Osim toga navodi se: "relativistički stav u odnosu na istinu, prema onom što je istinito za jedne ne mora biti i za druge; korjenita suprotnost logističkog mentaliteta Zapada i simboličkog mentaliteta Istoka; subjektivizam onoga koji, smatrajući razum jedinim izvorom spoznaje, ne uspijeva svoj pogled uzdignuti naviše, u odvažnosti da dosegne istinu postojanja; teškoća u razumijevanju i prihvaćanju toga da u povijesti postoje vazda važuci eshatološki događaji" Nikola Mate Roščić, str. 140.

464 Bilo bi više nego netočno misliti da je plan o stvaranju neke sveopće svesvjetske religije, zajedničke religije, panreligije, nastao tek u naše vrijeme. Naprotiv, povijesno gledano, to je zamisao koja se u različitim oblicima pojavljuje u na-

religiji" koju stvaraju deterministi⁴⁶⁵, jedna od subreligija je i tzv. "religija humanizma" ili "nova duhovnost". Izrazi "duhovan" i "duhovnost" valja razumjeti po značenju što ga imaju u pojmovniku "Novog doba", a tu je riječ o "duhovnosti bez religije".⁴⁶⁶ Nakon "globalnog ateizma" kojeg je propovijedao komunizam nakon njegovog pada nađen je supstitut, u biti drugo ime za ateizam, sakriveno iza gordog naslova – humanizam. "Novo ime za komunističku filozofiju postalo je sekularni humanizam" napisat će Ralph Epperson.⁴⁶⁷ Svrha svih determinističkih prevrata u Europi od jakobinskog do kulturnog, bilo je postupno rušenje kršćanstva. (vidi *sliku 12.*) Uloga ateista i ateizma je katalizatorska kojom se usmjerava proces, ali se istodobno sami ne mijenjaju, zato je i komunizam definiran kao prijelazno razdoblje. Postulat determinizma je učiniti sve da utjecaj svećenstva u narodu oslabi.⁴⁶⁸ Ne, otvoreno osporavati Crkvu, nego je rušiti prikriveno, kritikom. Za to su najpodesniji mediji. Općenito putem medija izobličavati učenje koje donosi "radosna vijest", a filmovima (slučaj Zlikavci na HTV), kazališnim predstavama, serijama na televiziji, crtanim i igranim, ponižavati Crkvu na najvulgarniji način. Kako stvoriti gospodstvo svijeta, ali bez Boga to je krajnji strateški cilj upravljača determiniranog kaosa. Na taj njihov naum samouništenja stižu

šem zapadnom (kršćanskom) okruženju već bar tri stoljeća. Ne može se ne zamijetiti da se takve ideje javljaju učestalije nakon "zapadnog raskola", to jest nakon anglikanskog (1534.) i protestantskog (1917. odnosno 1529.) kidanja veza s Rimom, odnosno otpada od zajedništva s Rimokatoličkom crkvom. Razdoblja i procesi vezani uz teološko-filozofske i svjetonazorske programe poznate pod nazivima deizma, iluminizma, racionalizma, pozitivizma, ateizma kao da su bili kolijevka i okrilje za takve ideje i planove. Nikola Mate Roščić, isto, str. 51.

465 Američki humanisti izdali su dva Manifesta, 1933. i 1973. godine. U njima se nalaze bitni proglašeni i programi. Među petnaest točaka Manifesta nalazi se i slijedeće: "Religiozni humanisti smatraju univerzum samopostojećim, a ne stvorenim ... Humanistička religija je ateistička i vjeruje da nema Boga...čovjek se razvio kao rezultat kontinuiranog procesa". Ralph Epperson, Novi svjetski poredak, Zagreb 1997. str. 199.-200.

466 Nije onda ni čudno da pri organizaciji UNESCO postoji posebni program i sektor pod nazivom "Duhovna ujedinjenja i međunarodni dijalozi", a Pablo Coelho, jedan od velikih proroka Novoga doba (New Agea), imenovan je posebnim i začasnim savjetnikom. Zamjetno je da relativno mnogi teolozi i redovnici kod nas uopće ne razumiju bitnu razliku, pa misle da je "duhovno" istovjetno s duhovnošću u našem katoličkom, kleričkom i redovničkom pojmovniku. Nikola Mate Roščić, isto, str. 129.

467 Usp. Ralph Epperson, Nevidljiva ruka, Kastav – Cipetić, 2002., str. 422.

468 Trideset godina udaranja kršćanski je moral pretvoren u prah. Danas se svećenike u filmovima i na televiziji često prikazuje kao hipokrite i bludnike ili kao netolerantne i zaostale osobe. Tko ima hrabrosti braniti vrijednosti obitelji, ako ćeš za to biti javno izvrgnut ruglu? Crkve su, poput svih drugih ustanova, pod stalnom paljbom i već pokazuju znakove umora. Pritisnute raskolima glede pobačaja i homoseksualizma, mučene raznim skandalima, od ženskih televizijskih evanđelizatora preko svećenika pedofila do davanja ovlasti biskupima, crkve nisu više ono što su nekad bile. Ako se moralni autoritet ne vježba, on, poput mišićnog tkiva, atrofira i umire... Patrick J. Buchanan, isto, str. 231.

upozorenja. "Ako je kršćanstvo stvorilo Zapad i ako je on temelj njegovog moralnog i političkog poretka, može li Zapad opstati, preživjeti smrt kršćanstva? Will Durant nije uspio naći 'nijedan značajan primjer u povijesti, sve do naših dana, u kojemu je neko društvo, bez pomoći religije, uspjelo održati svoj moralni život'. Prema Bellocovu epigramu, što glasi – 'Vjera je Europa, Europa je vjera' Ali, ako ta vjera umre, koji će vjerski sustav, koje načelo jedinstva i koji izvor moralnog autoriteta održati Zapad na okupu? Po čemu je Zapad jedinstven? Koje ga sponove vezuju?"⁴⁶⁹ Odgovor na sva ova pitanja lako je naći, a on glasi: "Europo, na početku novog tisućljeća, otvori još jednom svoja vrata Kristu!"⁴⁷⁰

Cilj determinista je bio i ostao isti uništiti raznovrsnost, narodnost, državne granice, obitelj i njezinu odgojnu moć i konačno duhovnu vertikalnu životu i življenja, vjeru otaca. U pohodu na vrjednote *mir neće biti mir a rat neće biti rat*, uspostavlja se privid blagodatni mira koje deterministi nazivaju "održavanje" i (ili) nametanje mira". U takvom miru koji nije mir i rat koji nije rat, cijeli svijet postaje bojno polje.

10. Protiv inverzije moguće se boriti samo inverzijom

Globalizacija i globalizam zahvaljujući informatičkoj tehnologiji i ostalim tehnološkim dostignućima osobito na području telekomunikacija omogućavaju da ideje i zamisli determinista prilično lako, brzo i nesmetano, ulaze u svaku kuću na cijelom svijetu. Gledatelji, slušatelji, čitatelji, izloženi su ideologiji nekog "Novo doba" ili nekog "Novog svjetskog poretka" na putu prema novoj Utopiji.⁴⁷¹ Deterministi, dakle, nastavljaju misiju utopizma. U biti oni su najveći utopisti. Njihov plan je utopistički iz dva razloga. Prvi, jer su nestale mogućnosti stvaranja jedne religije, jedne nacije ili jednog naroda, ili jednog međunarodnog jezika ili jedne klase, jer naprosto sve to nije ni potrebno, a da se i ostvari ništa bitno se ne bi promijenilo. Drugi je razlog što ukinuće jedne religije ili kulture ili naroda, da bi se nametnulo njihov surogat je put prema ništavilu. Koliko god nastojali deterministi neće moći ukinuti, izbrisati kolektivne (skupne) kategorije koje su date Božjom voljom zajedno sa životom i time mnogovrsnošću oblika iskaza i oslobađanja. Deterministi naprosto moraju shvati da je zadaća smisao i uloga svake religije, naroda klase i rase, kao i svakog

469 Patrick J. Buchanan, isto, str. 282.

470 Usp. Glas Koncila, 47/2002, str. 6.

471 U svijetu se sve više obistinjuje naš planetarni "Big Brother". On već prkosno i nasilno djeluje kao misionar i satrap, vojnik i policajac, bankar i sudac, anđeo i zloduh, koji navještava i nameće "New Age", "New Deal", "American way of live" i mnogo još toga kao kategorički preduvjet i zahtjev, *conditio sine qua non*, za pristupnicu u obećani i razvikani "Novi vrli svijet". Nikola Mate Roščić, isto, str. 18-19.

ljudskog bića, da se ničim ne mogu nadomjestiti. Unatoč tome deterministi ne odustaju u pohodu rušenja vrijednota, kako bi se prijašnje strukture zamijenile novim.⁴⁷² Ali to ipak ne ide tako lako, jer strukture se teško mogu mijenjati, društva još teže. No, kako će se ta pustolovina završiti, o tome možemo nagađati, u najboljem slučaju tek postavljati pitanja.

U cijeloj zbrci sadašnjice koju stvaraju deterministi može se zapitati: je li Francis Fukuyama, imao pravo kad je nakon sloma komunizma u Europi 1989. proglasio "kraj povijesti"? Fukuyama nije imao pravo u smislu točnog određivanja tijeka budućnosti, nego je imao pravo u smislu ostvarivanja plana determinista. Kraj povijesti, kao to vidi i priželjkuje Fukuyama, je kraj kršćanske povijesti, prije svega one europske. Po njemu pad komunizma znači da je ispunjena (provedena) druga faza determinizma (*slika 12.*), u jednoj polovici Europe, u istočnom strateškom dijelu za 21. stoljeće, jer se ta istočna Europa nadovezuje na Aziju, pa je tako otvoren slobodan put prema središtu Euroazije. Istočnoeuropske zemlje postale su pogodan plijen za deterministe ne samo zbog velikih prirodnih izvora, nego, što je još značajnije, zbog komunizmom razdrmane (urušene) kršćanske duhovnosti. Tu prazninu, u trećoj fazi provedbe plana, će lako deterministi popuniti "novom vjerom koja stvara potrošačku ovisnost". To je taj kraj povijesti kako ga vidi Fukuyama, ili kraj *ribe*, a trijumf *vodenjaka*. Njemu se pričinilo, jer je tako htio vidjeti, da ideologija determinizma trijumfira i da se sva društva i sve države, pa i istočnoeuropske kreću u smjeru liberalne demokracije. Njegova predodžba o harmoniji svijeta demantirana je već ratnima sukobima u bivšoj Jugoslaviji, a više nego uvjerljivo onima u Afganistanu i Iraku.

Kraj hladnog rata i tobožnjih ideoloških i političkih podjela u drugoj polovici dvadesetog stoljeća nisu kraj globalnih sukoba. Ovaj put cijeli svijet postaje bojno polje, jer u njemu ne sudjeluju i neće sudjelovati države koje najavljuju rat, jer najave rata više nema, nego u njemu sudjeluju mreže, bila to mreža multinacionalnih kompanija i kapitala ili terorističkih skupinama, svejedno. U ovom sukobu ne radi se o sukobu civilizacija kako je to 1993. najavio Samuel Huntington, koji je istupio s tezom da će se novi veliki sukobi u globalnoj politici u 21. stoljeću događati na lomnim crtama između velikih civilizacija i kultura.⁴⁷³ Pristalice Huntingtonove teze smatraju da bi bilo kratkovidno

472 Inverziju vrijednota jednostavno i uvjerljivo dao je Patrick J. Buchanan: "Ono što je nemoralno i sramotno – promiskuitet, pobačaj, eutanazija, samoubojstvo – postalo je progresivno i hvale vrijedno. Nietzsche je to nazvao transvrednovanjem vrijednosti; stare vrline postaju grijehom, a stari grijehovi vrlinama (kurziv a.). Patrick J. Buchanan, isto, str. 15.

473 Osim sukoba na Bliskom Istoku kao jedan od primjera naveo je rat u Bosni i Hercegovini. Nakon 11. rujna 2001. Samuel Huntington ponovno kao i 1993. je dobrodošao u časopisima i analizama svjetskih događaja.

odbijati načelo prema kojemu, nešto ne može biti, što ne smije biti. Upravo i ovdje vrijedi obrazac (n^{-1}). Nešto što bi se trebalo dogoditi, mora se dogoditi. Tada se postiže nevjerojatan psihološki učinak, jer onaj tko se suprotstavlja tom stanju koje nitko nije predvidio i koje se ne smije dogoditi zadobiva neograničenu moć da upravlja procesima na globalnoj razini. Huntington nije učinio ništa drugo nego inverziju i nagovijestio i otvorio put, u "teorijskom smislu", da cijeli svijet postane bojno polje, jer će se tobože sukobljavati civilizacije, a neće deterministi ratovati protiv vrjednota.⁴⁷⁴

Iako se na prvi pogled činilo da se nakon 11. rujna 2001. u političku arenu ponovno vraća tradicionalna politika i nacionalna država, brzo se pokazalo da je to bila velika zabluda. To je čak bio privid i za Sjedinjene Američke Države, jer suspenzija nekih osobnih prava nije ugrozila njezinu projekciju moći na globalnoj razini, nego je pojačala. "Efektom kumulativnosti" Sjedinjene Američke Države su se potvrdile kao zaista jedina supervesilela. Nakon tog početnog, moglo bi se reći, planiranog zastoja globalizacija u gospodarskom, kulturnom i tehnološkom području nastavlja se ukidanje suverenosti nacionalnih država i tradicionalne politike. Ona tako produžuje hod iz druge faze determinističkog plana nastojeći dovršiti ideju Karla Marxa o izumiranju države i ukidanju politike. Nije deterministima nepoznato da samo država ima snagu građanima osigurati zaštitu i da samo njoj pripadaju kontrolne funkcije na financijskim tržištima i u svim drugim djelatnostima osiguravanja boljitka za cijeli narod. Upravo zbog toga je i žele dokinuti jer ona ljudima pruža na dugi rok da mogu u svom prirodnom stanju zaštititi svoj život, svoju slobodu i svoje vlasništvo.

Općeprihvaćena teza o dobru i zlu kao trajnim kategorijama u svemiru, ali i u čovjeku samom, u političkom životu mogu se iskazivati kao što je već naglašeno u ovom poglavlju kao "ljeвица" i "desnica". No, kako povijesno iskustvo pokazuje, u posljednjih dvjesto godina sigurno je, da ljevica čovječanstvo vodi prema ponoru što ne znači da se njoj *a priori* može pripisati prikriveno zlo, kao što se ni "desnici" ne može pripisati uvijek odsjaj dobra. Iz jedne i druge skupine (iako s "desnice" češće) u trenucima kriza mogu se pojaviti ljudi koji širinom svog vidokruga (vizijom) i čvrstinom psihe koju karakterizira smjelost, vide daleko (strate-

474 Pristalica Huntingtonove teorije ima i na južnoeuropskim prostorima. "Zlorabeći već poznatu sintagmu Samuela P. Huntingtona 'sukob civilizacija' (The Clash of Civilizations) Perica (dr. Vjekoslav Perica, nekadašnji tajnik Komisije za odnose s vjerskim zajednicama u Splitu) je sukobe i ratove na prostoru biše komunističke Jugoslavije okrstio religijskim pojmovima (the Clash of Religions): 'To je bio rat simbola. A onda je počeo rat mitova.' Kategoričkim svođenjem svega na nazivnik vjerskih i nacionalnih simbola i mitova, to postaje ključ za razumijevanje svih događanja oko raspada SFRJ i nakon njega." Nikola Mate Roščić, isto, str. 179.

ški promišljaju) i mogu izvesti narod iz pogibelji (postaju vođe). Upravo zbog te sveobuhvatne karakteristike ostali ljudi ih teško ili nikako ne shvaćaju, jer svatko od njih tumači svijet (pojave, događaje, procese) onako kako ih on shvaća i doživljava. Međutim, kada prođe glavna opasnost, većina tih ljudi "malog horizonta", koji su u momentima krize (agresije, rata) šutjeli i paničarili, oslobađaju se straha, postaju glasni i počinju tumačiti blisku prošlost i stvarnost iz perspektive uske rupe u kojoj su se skrivali. No, oni ne staju na tome, nego kreću u "odgođeni juriš", a cilj im nije zlo (agresor, neprijatelj) ili netko drugi, nego vođa (spasitelj). Nastoje ga srušiti, a njegovo djelo izvrgnuti ruglu i prikazati kao zločin, da bi opet stvorili kaotično stanje, kako bi oni mogli preuzeti vlast. A njihova vladavina je vladavina poslušnosti prema vanjskoj moći a ne stvaralačka funkcija za dobro naroda. Ovdje je svaka usporedba s Hrvatskom i dr. Franjom Tuđmanom namjerna.

Ne može se i ne smije se polaziti od teze, poglavito kršćani, da većina ljudi ne želi pravni poredak i red? Naprotiv, svi to žele! Međutim, nije velik broj onih koji istinski shvaćaju kako to ostvariti, jer gradivo "opstanka" (mudrost) je golemo, a psihofizičke mogućnosti da ga se obuhvati, te logički i objektivno uporabi u ispravne svrhe dano je samo rijetkima. To deterministi itekako znaju, kao što znaju da čovjek prihvaća samo ono što i sam smatra da je u redu i pozitivno (iako ono ne mora biti) a takvih je većina. U tom subjektivizmu leže uvjeti za determinirani kaos i jedina mogućnost da se on izbjegne je da se na ključnim mjestima upravljanja državom nalaze ljudi širokih vidika, a grješke koje će oni učiniti ukoliko nešto propuste, mogu se prihvatiti jer su često odabir manjeg zla. Novovjekni farizeji prepoznaju se po uzrečici, "za sve je kriv onaj drugi" a njihov je najveći problem što nikako ne mogu shvatiti svoju slabost, svoju grješnu stranu, pa krivca nalaze u drugom, optužujući ga da je loš, zao, podložan slabostima, uzročnik kaosa pa i rata. Čak su uvjereni, ili ih se uvjere, da to rade u korist općeg dobra. Ovdje je riječ o psihološkoj borbi čovjeka sa samim sobom i okruženjem. U toj "igri" bitno je da žrtve i grijesi budu što manji, jer su oni uglavnom proizvod neshvaćanja, a osveta je najveća zabluda.

Sa stajališta teorije sukoba svaka kriza ne mora završiti ratom kao svojim ekstremom. Povijest do kraja dvadesetog stoljeća pokazuje da je tako najčešće bivalo i da su kriza i rat tvorili jedan ciklus. Nakon tog ciklusa bi počimao novi, obnoviteljski, gdje su do izražaja dolazili ljudi sa stvaralačkim osobinama i inicijativama i ispravljali posljedice ratova. Ovdje se postavlja logično pitanje: Što se događa u uvjetima upravljanja krizama kad se ciklus ne zatvara tj. ne završava ratom kao ekstremom? Nastavlja se trend truljena društva, njegova entropija, zato nakon upravljanje krize slijedi "odgođeni kaos". To je razlog zašto deterministi upravljanje krizom ne završavaju čistom pobjedom. Primjeri su: slučaj Irak

(1991.), bivša Jugoslavija (1991.-1999.), Afganistan (2001.), ponovno Irak (2003.), Sudan (2004.) ...

Ključni čimbenik pobjede u sukobima, ili ratovima, uvijek je ležao u odabiru najdjelotvornije strategije. Analiza sukoba i ratova dvadesetog i početka dvadesetprvog stoljeća pokazuje da pobjeđuje onaj na čijoj je strani svjetsko javno mnijenje i potpora, jer je to velika psihološka prednost, a ona je preduvjet pobjede. Do pojave informacijskog rata takvu je prednost dobivao uvijek onaj koji je bio napadnut. U novoj doktrini koju provode deterministi učinjena je inverzija (n^{-1}) pa se onaj koji napada, prije nego što napadne, godinama ne samo mjesecima prikazuje a i "dokazuje" da je on, pače jedina, institucija koja štiti od nereda, čuva pravni poredak i širi demokraciju, te dakle, ima ekskluzivno pravo na ulogu čuvara svjetskog poretka. Šireći dugotrajno takvu inverznu sliku i sami počimaju vjerovati u to što propovijedaju, stvarajući takve psihološke preduvjete da to i takvo nastupanje vremenom postane nedodirljivo, i kojim se može napasti svakoga tko se pokuša suprotstaviti.

Slučaj Sjedinjenih Američkih Država kao svjetskog policajca, ili Europske unije najbolje govori da je inverzija svega postala stvarnost našeg doba. Kako se suprotstaviti ovoj inverznoj doktrini u globalnom strategijskom nastupanju? Nikako drugačije nego primijeniti inverziju inverzije, vratiti stvari na početak. Ne izbjegavati rat, to bi dugoročno bila grješka (zbog neograničenosti krize), nego natjerati veliku destruktivnu silu da ona napadne, i na taj način je demaskirati i dokazati pred svjetskim javnim mnijenjem tko je i što je. Zadobivajući potporu tog vanjskog strategijskog kruga, dugoročno gledajući, pobjeda za napadnutog nije nemoguća, ona je pače izvjesna. No, mora se naznačiti da je cijena u takvom strategijskom odabiru izuzetno velika (ljudske i materijalne žrtve), ali je i pobjeda velika. Tu je još jedan element koji igra značajnu ulogu – informacijski rat. U uvjetima informacijske prevlasti (blokada informacija), nužno je "žrtvovati" jake ličnosti koje će biti napadnute, ali i koje će se i braniti, pa će na njih informacijski (medijski) sustavi trošiti veliku energiju. U tom "mini inverznom ratu", unutar informacijskog sustava, otvaraju se pukotine za širenje prave istine o namjerama i karakteru napadača. I stvari se počimaju odvijati logično, a to da napadač (koji je ujedno i najveći grješnik) štiteći sebe mora žrtvovati svoje suradnike, generale ili vojnike (slučaj američkih generala Frenksa i Lopeza i vojnika u Iraku). Drugi način suprotstavljanja je činiti ono što čini napadač. Tako je prevladavajuća i monopolska uloga CNN zaduženog za samo "jednu istinu", bitno smanjena nakon pojave Al-Jazeere. Irak, kako razvoj događaja pokazuje sve više postaje primjer ovog novog sukoba inverznih doktrina.

Identitet je važan jer ako se čovjekov život i život naroda odvoji od te fiksne točke, raspada se i krzlja. Europa odbacuje

jući svoj kršćanski identitet, izdala je i svoju slobodu i izgubila je ozbiljnost.⁴⁷⁵ Na mjesto kršćanskog mučeništva instaliran je bruxelleski birokratski aparat. Živeći pod stalnim pritiskom birokratskog aparata, europski čovjek je prisiljen popuštati ali i napuštati sve više svoj biološki i duhovni bitak. Kako izići iz toga? I ovdje vrijedi inverzija inverzije. Učiniti sebe sposobnim za primanje vjerodostojnog duhovnog utjecaja. Da bi čovjek to mogao izvesti, potreban je okretaj za tristašezdeset stupnjeva kako kaže Béla Hamvas i doći do čovjekovog početnog i vječnog i apsolutnog stava, u stanje svjesne i budne komunikacije – ne s nadljudskim silama, nego sa silama svijeta većeg od čovjeka.⁴⁷⁶ U izvjesnom smislu potrebno je vratiti se ranim crkvenim ocima. Treba pogledati kakvu su borbu vodili da bi Evanđelje razlikovali od hebrejske, egipatske, grčke, iranske, dapače i udaljenih predaja, i da bi se s njima usuglasili.

Čovjek koji nema duhovnu bazu, on je inverzni čovjek i može se prepoznati po tome da u svemu vidi samo ono što je dopadljivo na kratke staze. Determinizam je u čovjeku probudio nostalgiju prema primitivnosti, jer je mu je stegu kršćanske civilizacije nametnuo kao teret. Međutim, ispostavilo se da je nastao svijet novog barbarstva u kojemu su genocidi i koncentracijski logori, masovna ubojstva i svjetski ratovi i prihvatljiva, normalna pojava a da se i ne govori o raspadu zajednice, o kolapsu obitelji, o uništenju morala i o duhovnoj anarhiji. Jednakost, demokracija i ljudska prava samo su imenice iza kojih se skriva bezdušnost i licemjerje determinizma. Zato je moguće da u determiniranom kaosu skupa idu dobro i zlo, pravda i nepravda, idealizam i materijalizam, nagon za pravdom i nasilje.⁴⁷⁷ Iz ovoga je rješenje opet inverzija. Kad su teret i patnja već tu, čovjek treba prihvatiti i teret i patnju i treba ih učiniti smislenim. Taj put je pokazao Krist. Bez patnje život nema smisla i to je ono što se naziva ozbiljnost života.⁴⁷⁸

475 Početak su Europe, kaže Weber, Termopili, gdje je malena vojska od nekoliko ljudi zaustavila perzijskog kolosa i pala, ali je grčka sloboda obranjena. Smisao bitke je sljedeći: postoji nešto što je više od života i za to više treba dati život. To je izvorna baza europskog poretka života. Slava europskog čovjeka. Nakon Termopila kršćanski mučenici u svakom slučaju održavaju istinsku bit ljudske osobnosti, čak i onda kada je trebalo dati život. Ono što se danas događa, inverzni su Termopili, obrnuto je od kršćanskog mučeništva. Pretežita većina čovječanstva bi, da samo može za kakav dobar novac, za puki i goli život bio on ma kakvo sramotno ropstvo, prodali slavu slobode. Zajedno sa svojom, naravno i slobodu drugih. Béla Hamvas, Pogovor o nekome, isto, str. 11.-21.

476 Béla Hamvas, isto, str. 11.- 21.

477 Uništi kulturu i identitet to je jedno od glavnih načela u determiniranom kaosu, a provodi se stvaranjem i izgradnjom bezumne, prljave, odvratne književnosti (kulture), slikarstva posebno, žutog tiska, pornografije, filma, kazališta.

478 Béla Hamvas, isto, str. 11.- 21.

Hrvatska nezavisnost, u doktrini inverzije, iskazuje se ili kao njezino dokinuće ili kao ne baš bitni subjekt u nekoj asocijaciji. "Zapadni Balkan", na primjer. Svoje dugoročne planske projekte deterministi štite i onda kada "štićenik" iskače iz razine opće prihvatljivosti, kao u slučaju memorandumske ideje o stvaranju "velike Srbije". Naime, čitav zapadnoeuropski politički sustav je bio povezan s jugoslavenskim i imali su zajednički interes očuvanja postojećeg stanja u lomu bipolarne podjele svijeta, pa i po cijenu izazivanja rata. U tom smislu su se međusobno štitili. Zato je prije i u vrijeme srpske agresije na Hrvatsku na Zapadu vladao potpuni muk i šutnja, što je značilo potporu velikosrpskoj politici. Proboj iz takve diplomatske, političke i medijske blokade bilo je moguće izvesti jedino ukoliko se izvede smjeli strateški plan, inverzan njihovom nastupanju. Taj plan je bio samostalna i nezavisna hrvatska država, ozbiljna i stvarna protuteža europskim deterministima koji su bili prisiljeni priznati Hrvatsku unatoč drugim namjerama.⁴⁷⁹ Ipak, nisu mogli sakriti razočarenje koje je sročeno u sintagmi o "ranom priznanju" koju do dana današnjeg zastupaju Velika Britanija i Francuska.

Hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu jest u vanjskom iskazu pobjeda protiv srpske agresije ali je ona zapravo značila pobjedu protiv determinizma i determinista u jednom paradigmatičkom obliku. Tom pobjedom deterministi su se uplašili da Hrvatska, nakon tri njihova prevrata u dvjestogodišnjoj europskoj povijesti, ne postane prva zemlja koja će uspostaviti prirodan pravni poredak i biti uzor ostalima. Kako deterministi ratuju upravo protiv toga sustava vladavine i vlasti Hrvatsku se poput Kartage nastoji razoriti. Ako se zna da se doktrinom inverzije od žrtve Hrvatska želi načiniti agresorom⁴⁸⁰, a to čine i oni izvan i oni unutra nje, poruka hrvatskoj politici može biti samo jedna – učinite sve da se Hrvatska ne razoruža i ne rasproda i ne preda na raspolaganje "svjetskim trgovcima". Neka se ne zaboravi, doći će ponovno vrijeme nacionalnih država, ali njoj se mogu nadati samo oni koji sačuvaju svoj bitak.

479 U tome je značaj Vatikana koji je među prvima priznao Hrvatsku i praktično prisilio članice Europske unije da to isto učine.

480 Između ostalog ova se inverzija postiže i pravnim sredstvima. Smisao determiniranog kaosa nije u izravnoj teritorijalnoj koristi, nego se ratni probitci ostvaruju gospodarskim nastupanjem koja se u obliku tzv. pomoći iskazuje kao moć. To zaračene strane koje su obuhvaćene determiniranim kaosom dovodi u položaj da se prisiljavaju staviti na raspolaganje apstraktnoj međunarodnoj zajednici. Nakon toga međunarodnim pravom uništavaju se njihova nacionalna prava, odnosno dovodi se u pitanje funkcioniranje pravne države. Apsurd ove inverzije dogodio se u Hrvatskoj još bolje rečeno u tu situaciju dovela je samu sebe. Naime, hrvatsko pravosuđe će suditi po diktatu međunarodne zajednice svojim generalima i braniteljima. To Vlada smatra velikim političkim uspjehom. Kojeg li licemjerja i podlosti od međunarodne zajednice, a sljepila i podložnosti od hrvatske vlasti, koja sama sebi dokazuje da je agresor.

Deterministi odlučivši da "Kraljevstvo Božje", "Kraljevstvo nebesko" ili "Kraljevstvo Kristovo" zamjene "ljudskim kraljevstvom" ili "novim svjetskim poretkom", obnavljaju kao sintetiziranu cjelinu ono "što je davno viđeno u pokrajinama rimskog carstva, u otomanskim miletima, u kolonijalnim protektoratima, u krunskim zemljama Habsburgovaca, Bismarcovim 'zemljama' (Länder), u republikama SSSR-a, u 'državama' Indije ili 'pokrajinama' Kine."⁴⁸¹ Više nije nejasno, ili ne bi trebalo biti, prema kojim se doktrinarnim načelima nastoji stvoriti "ljudsko kraljevstvo". Inverzija (n^{-1}) je ta magična formula po kojoj se istina, pravедnost, ljubav i sloboda, nastoje ubiti, ili u najboljem slučaju izokrenuti. Nakon jakobinske i diktature proletarijata, Prvog i Drugog svjetskog rata, kada su svi vladari "po milosti Božjoj", osim onih u zemljama reformacije (a i to je dio plana, njegova prva i druga faza) skraćeni za glavu ili svrgnuti, deterministi su utjelovili "filozofiju" hedonizma, bogatstva, moći i preko vanjskog i unutarnjeg kruga svojih mrežnih organizacija cijelom svijetu, silom i nasiljem nameću jednopolarnu (unipolarna) vlast (nad-vladu), zaogrćući tu svoju treću fazu plana u plašt demokracije i "ljudskih prava".

Ulaskom u novo tisućljeće doktrina inverzije po kojoj deterministi ratuju protiv vrjednota uistinu je promijenila i strategije i neprijatelje i saveznike ali i poslušnike i izvršitelje. Međutim, oni zaboravljaju da su se od davnih vremena u različitim dijelovima svijeta rađale imperije koje su podčinjavale goleme teritorije i brojne narode. No ni jedna od njih nije bila sposobna nametati svoju volju cijelomu čovječanstvu. U tome neće uspjeti ni ova "nova imperija" unatoč tome što je plan u trećoj fazi izvršenja i što nosi prijemčiv naziv "*Novus ordo seculorum*". Ona će i kao sve dosadašnje zablude ostati opomena lakovjernim žrtvama o stvaranju "ljudskog kraljevstva".

481 Nikola Mate Roščić, isto, str. 22.- 23.

GEOSTRATEŠKA I GEOPOLITIČKA SLIKA SVIJETA NA POČETKU TREĆEG TISUĆLJEĆA

Po planu determinista svijet bi 2010.-2015. trebao doći na točku (razdjelnicu) kada za mnoge narode i zemlje svijeta neće biti suvereniteta i pravde, a mnogi će ostati *bez vojske i vjere otaca (slika 15.)*. Jesmo li se doista približili tom dobu kad na zemlji neće više biti nacija i kad će na njoj cijelom vladati jedan poredak, jedna nadvlada (vladar), jedno administrativno tijelo?⁴⁸² Jesmo li doista na putu ostvarenja plana o nastanku neke hibridne "svjetske religije u kojoj se svi ljudi slažu"?⁴⁸³ Jesu li se približila vremena u kojima će samo moćni imati pravo na vojsku? I konačno, je li na pomolu vrijeme da za "kolateralnu štetu" u kojoj umire stotine tisuća civila, nitko ne odgovara? Iako svijet od tih "posljednjih vremena" dijeli samo desetak godina još nije kazano tko bi trebao biti na čelu tog "novog svjetskog poretka" koji se sastoji u slijedu riječi "bez". Ipak, nad-vlada ili nevidljivi vladar ovoga svijeta bi svakako trebao jamčiti nestanak obitelji, jer će djecu morati odgajati društvo u ime nad-vlade (vladara) ukida se pravo na privatno

482 Strobe Talbott, Clintonov "cimer" s Oxforda, u jednom je članku u časopisu Times prije desetak godina, izjavio da je dvadeseto stoljeće "učvrstilo" uvjete za svjetsku vladu. Smrt Zapada, Patrick J. Buchanan, Kapitol, Zagreb, 2003, str. 257. "Je li vam svima jasno da želimo izgraditi nešto što može težiti da postane svjetska vlast, ne samo trgovački blok, nego i politički entitet?", zagrmio je predsjednik Europske komisije Romano Prodi pred Europskim parlamentom u veljači 2001. "Shvaćamo li da će našim nacionalnim državama, ako ih uzmemo pojedinačno, biti znatno teže održati se i očuvati identitet na svjetskoj pozornici?". *Prodi Urges Fundamental Debate on Future of EU*, Michael Mann, Financial Times, 14. veljače 2001. str. 1.

483 "Svjetskoj vladi bit će potrebna i svjetska religija. Humanisti se dobrovoljno javljaju da ispune tu prazninu." Nevidljiva ruka, Ralph Epperson, Kastav – Cipetić, 2002, str. 428.

vlasništvo jer će nad-vlada (vladar) biti vlasnik zemlje i svih drugih dobara. Kako sloboda vjeroispovijesti ne će postojati, zbog ustoličenja jedne religije, nad-vlada (vladar) morat će se dobrono potruditi da preostale vjernike monoteističkih vjera podvrgnu rigoroznom preodgajanju. One koji ne uspiju promijeniti svoja vjerovanja vjerojatno će trebati smjestiti u velike koncentracijske logore ili ih ubiti kao “neprilagodljive” budući da će vjeru u Boga nova nad-vlada (vladar) proglasiti zločinom. Dakle, bit će mnogo posla za nad-vladu (vladara) jer će sve osobne odluke pojedinaca donositi ona (on), jer sam čovjek više neće moći odlučivati čak niti s kim će se moći družiti, a riječi (pojam) “suverenost naroda” bit će izbrisana iz svih rječnika.

Hoće li u ovoj geopolitičkoj paradigmi suvereni narodi na početku 21. stoljeća dopustiti ostvarenje načela *Humanističkog manifesta*⁴⁸⁴ u kojem se tvrdi da je najbolja opcija za čovječanstvo prevladavanje granica nacionalnih suvereniteta i gdje se poziva na izgrađivanje svjetske zajednice u kojoj mogu sudjelovati svi tzv. dijelovi velike ljudske obitelji.⁴⁸⁵ Osim toga, u tom humanističkom katekizmu, stoji – “mi se uzdamo u razvitak sustava svjetskog zakona i svjetskog poretka zasnovanog na transnacionalnoj saveznoj vladi.” Narodima koji su prošli drugu fazu determinizma i izašli iz ralja komunističkog svijeta ovi pojmovi ne bi trebali biti nikakvom nepoznanicom. No, je li tome baš tako? Ako se samo malo bolje pogleda na geopolitičku pozornicu nažalost lako je zamijetiti da jednako loše vide nekadašnji protivnici i oni s istočne i oni sa zapadne strane “željezne zavjese”. Nije li većina suverenih država već prenijela dio svog suvereniteta na Međunarodni kazneni sud, na čelu kojeg će po nalogu svjetske nad-vlade (vladara) sjediti isti oni (ili slični) s Haaškog suda, a koji je toliko ispolitiziran da predstavlja ruglo pravde i pravednosti.

Kako bi po zamisli determinista trebao izgledati jedan veliki grad s anacionalnim obilježjima, a globalno umiven, zorno se ocrta na analizi Pariza koji su još početkom sedamdesetih godina 20. stoljeća izradili “stručnjaci” iz Programa svjetskih institucija. Da bi Pariz postao globalni grad, pišu oni, mora se prvo podvrgnuti procesu denacionalizacije i postati manje francuski.⁴⁸⁶ To pak zahtijeva “psihokulturnu promjenu u odnošenju prema tradicionalnoj ksenofobiji koju Francuzi šire oko sebe.”⁴⁸⁷ Kako je

484 Američki humanisti izdali su dva manifesta, 1933. i 1973. godine.

485 O strategiji integracije prostora u 21. stoljeću usp. Hrvatska i veliko ratište, isto, str. 297.-309.

486 Pariz je odabran s predumišljajem jer je bio prvi “pokusni kunić” u kojem je vladar “po milosti Božijoj” skraćen za glavu, pa valjda treba biti i prvi koji će prestati biti glavni grad jedne suverene zemlje. Ako je u njemu položen prvi ispit detreminizma, logično je da i u njemu bude obranjen i diplomski ispit.

487 Da su Francuzi pristali do kraja odigrati svoju pionirsku ulogu u uspostavi detreminizma pokazuje i ovaj primjer: “I Francuska ima svoje ikono klase. Kad je

nemoguće izravno provesti tu zamisao, stručnjaci determinizma preporučuju, što je razumljivo, inverzni pristup (n^{-1}), te drže, da bi se to moglo postići većim izlaganjem pučanstva drugim kulturama, drugim jezicima, drugim načinima da se nešto provede, i drugim uvjerenjima da se bude u pravu. Na tragu te doktrine jedan od stručnjaka predložio je da se što više kulturnih događaja učine svjetskim, kao na primjer nadnacionalni rock-koncerti.⁴⁸⁸ To bi služilo kao protuotrov “previše nacionalnoj i nekada nacionalističkoj kulturi”. Dalje se u toj studiji navodi da Pariz više ne bi trebao biti glavni grad Francuske jer ako bi nastavio dosadašnju ulogu ostao bi previše “etnocentričan” da bi postao globalizirani grad. Zato bi po zamisli autora Orleans trebao postati novi “administrativni glavni grad francuskog prostora”, što hoće reći, ne više Francuske države. Nadalje, “najviši vrhovi francuske vlade (vanjska i fiskalna politika) ostali bi u Parizu”, a administrativna struktura preselila bi se u provinciju, čime bi ustroj, gledanje i utjecaj francuske vlade postao svjetski, umjesto da bude francuski. U takvom globalnom gradu kako tvrde stručnjaci determinizma nitko ne bi bio stranac. Menadžeri globalnih udružaba koji nisu Francuzi, a živjeli bi u Parizu, morali bi biti u mogućnosti birati i biti birani u vijeće Pariza. Ovakav globalni grad bi imao i svoju potrebnu infrastrukturu: hotele visoke kategorije, centre za konferencije, mrežu telekomunikacija koja ne bi bila vlasništvo Francuske, svjetsko sveučilište i “financijski centar”. Infrastrukturno preoblikovani Pariz bi globalnim menadžerima nudio dvije vrste stanova. Jedni bi bili u samom središtu grada i služili bi onim rukovoditeljima koje zanima kultura, zabava i gradski život, a drugi bi bio za one koji su više okrenuti ugodi koju stvara priroda. Ovi bi se nalazili izvan grada gdje je čist zrak, a drveće i zelenilo bi smanjilo stres u onih koji pate od kulturnog šoka. Toliko o Parizu koji je naravno na svu sreću još i dalje glavni grad Francuske, a dokle, ne zna se.

francuska vlada, 1996. pokušala organizirati proslavu u čast obilježavanja tisuću petstote obljetnice pokrštanja franačkog kralja Klodviga, socijalisti, komunisti i sve ostale lijevo orijentirane stranke – polovica Francuske – usprotivile su se bilo kakvom obilježavanju godine u kojoj je Francuska postala kršćanskom zemljom. Otto Scott, *The War Against the Past Compass*, 1. listopada, 2000., str. 11.

488 Otada i od tog vremena je krenula lavina rock koncerata u svim glavnim i velikim gradovima diljem Zapadne Europe, a nakon pada berlinskog zida, nastavljen je pohod, pače invazija u zemljama i gradovima Središnje i Istočne Europe. Zagreb glavni grad Hrvatske je i u ovom bio poseban. Naime, koncert grupe Rolling Stonesa održan je na Hipodromu, mjestu na kojem se skupilo više od milijun ljudi dočekati i pozdraviti Svetog Oca u njegovom prvom od tri pastoralna posjeta Hrvatskoj. Pozornica na koji je grupa nastupana podignuta je na istom mjestu na kojem je za vrijeme posjete pape Pavla Ivana II. bio glavni oltar. Da bi simbolika bila potpuna koncert je održan pod naslovom “Put za Babilon”. I kad su detreministi u pitanju, previše je.

Ako deterministi dio geopolitike u 21. stoljeću vide kao urbanizaciju po "pariškome modelu", što je s geostrategijom? Futuristička predviđanja od prije desetak godina⁴⁸⁹ odigravaju se u "strategijskoj crnoj rupi" po određenim koordinatama kaosa i presedana koji su vrlo često na rubu određenih moralnih ali i pravnih norma ponašanja. Riječ je, naime, o slijedu upravljanih kriza koje su počele na prostoru zvanom bivša Jugoslavija a nastavljene presedanom Sjedinjenih Američkih Država (1998.) koje su po ocjenama ozbiljnijeg dijela svjetskih analitičara prekršile sve norme međunarodnog prava izvodeći bombaške, tj. napadaje krstarećim raketama tomahawk na Sudan i Afganistan kao znak osvete teroristima za počinjena zlodjela oko američkih veleposlanstava u Africi.⁴⁹⁰ Pandorina kutija se otvorila. To je bio prvi, ali odlučujući korak u procesu ukidanja međunarodnih državnih granica u izvedbi prvog svjetskog policajca u njegovoj ne više redarstvenoj nego osvetničkoj akciji. Kršenjem tisućljetnih pravila, preskakivanjem svih međunarodnih institucija, prije svega Ujedinjenih naroda, Sjedinjene Američke Države, koliko god to same kao država nisu željele otvorile su put determinizmu za ulazak u njegovu treću fazu. Takvim postupcima, kako se mnogim analitičarima čini, Amerika neće kao država postati novim Rimom. Dapače, rimsku racionalnost kasnije je dopunila kršćanska vjera pa je grad progonitelj postao žarište gdje je zapadni čovjek odbacio mnogoboštvo a prihvatio kristocentričnu uljudbu za razliku od novovjekog Babilona, u kojem će ljudi različitim globalnim, ali i genetskim zahvatima i jednačenjima po boji, spolu, rasi, i jeziku postati bezlična masa potrebna uzdržavanju malog omeđenog prostora na vrhu hijerarhije u kojem stoluje nad-vlada (vladar) novog svijeta. Zašto Amerika pristaje na ulogu posrednika? Možda zato što je i sama u rukama determinista.⁴⁹¹

489 Usp. Zbigniew Brzezinski, Veklika šahovska ploča – Američki primat i njegovi geostrateški imperativi, Interland d.o.o. Varaždin, 1999.

490 Što pak o američkom globalnom pohodu i unilateralnim vojnim akcijama misli većina, sažeta je u reakciji malezijskog premjera Mahatira Muhameda: "Kako možemo znati da su američki napadaj na Afganistan i Sudan izvedeni u samobrani, kako tvrdi Washington, kad za to ne pruža ni jedan dokaz". Asimetrični ratovi (2), Petar Jurić, Hrvatski vojnik, listopad 1998.

491 Dekristijanizacija Amerike velika je kocka, a ulog je naša civilizacija. Amerika je odbacila moralni kompas koji je njezinu republiku vodio dvije stotine godina i sada polovi naslijepo. Putokaz nam je isključivo razum, bez Otkrivenja. Očevi utemeljitelji davno su upozorili da je to prevelik korak. Nijedna zemlja ne može ostati slobodna ako izgubi krepost, rekli su, a bez vjere nema krjeposti. Nemojte se "baviti zamislama da se moralnost može održati bez vjere", rekao je Washington u svojem oproštajnom govoru, "Od svih zamisli i navika što vode napretku, religija i moralnost su neizostavne". Tako je mislio i John Adams: "Naš je ustav napisan samo za moralne i religiozne ljude. Potpuno je neprikladan za ljude bilo kojeg drugog svjetonazora." Patrick J. Buchanan, isto, str. 213.

Zanimljivim se čini odgovoriti (opisati) kakva je bila geopolitička i geostrateška slika svijeta pod utjecajem determinista a još više kakva će ona biti u prvoj polovini 21. stoljeća.

1. Bitka za euroazijska vrata

Azerbajdžanski predsjednik Hajdar Alijev otvorio je u rujnu 1998. u Bakuu summit posvećen razvoju prometnih veza koje bi vodile od Europe preko Kavkaza do Srednje i Daleke Azije.⁴⁹² Poseban značaj tom skupu dalo je potpisivanje Sporazuma o izgradnji suvremenog *Putu svile* koji bi povezivao Tokio i Peking s Istanbulom Parizom i Londonom. U sklopu tog dokumenta je i izgradnja željezničkog i vodenog koridora koji bi početkom 21. stoljeća čvrstim gospodarskim i trgovačkim vezama povezivao Europu i Aziju. Koliki se značaj pridavao tom skupu potvrđuje i činjenica da su na njemu sudjelovali predsjednici država, predsjednici vlada, šefovi diplomacija i ministri prometa i veza iz 33 zemlje, uključujući i Sjedinjene Američke Države. Nazočni su također bili izaslanici svih 15 zemalja Europske unije (toliko je ona tada brojila članova), zatim Ujedinjenih naroda i drugih međunarodnih organizacija i institucija. Tursku, koja je iznimno zainteresirana za što hitniju izgradnju tih prometnica koje bi je povezivale s turkofonskim zemljama Zakavkazja i srednje Azije, osobno je zastupao tadašnji predsjednik Süleyman Demirel. Inače, prema zamisli sam Put svile bio bi dug više od 12 000 kilometara, a u njegovu izgradnju uložilo bi se više od 25 milijarda dolara. Izgradnjom te prometnice, bolje reći njezinom obnovom, posebice bi se potaknuo razvoj Azerbajdžana, Turkmenstana i Kazahstana, bivših sovjetskih republika, koje među sobom dijele naftom i plinom bogato područje Kaspijskog jezera. Naime, zbog loših prometnih veza sa susjednim zemljama, praktički je ograničen izvoz i drugih proizvoda iz regije. Od te 1998. počela je konačna bitka za vrata Euroazije između svih svjetskih sila koje nešto znače na kugli zemaljskoj.

Kad se i površno baci pogled na zemljovid različitih međunarodnih ili pak unutarnjih sukoba onda se jasno razaznaje da se oni po pravilu vode uzduž najvažnijih prometnih pravaca. Tamo gdje ne mogu prodrijeti mirnim putem velesile (sile) uvijek po pravilu potiču međudržavne lokalne i etničke sukobe koji im onda zbog svoje unutarnje nerješivosti omogućavaju "uglavljivanje" tzv. mirotvornim putem kad dolaze u ulozu pomiritelja stvarajući zapravo najčešće *quasi* upravu (vladu) koja im onda omogućuje nadzor nad svim potrebnim elementima zbog kojih su potaknuli sukob. Riječ je dakle, o induciranoj krizi, odnosno determiniranom kaosu i stabilizaciji prostora koja dolazi poslije njega.

492 Potpisan sporazum o obnovi povijesnog Puta svile – Vjesnik, 8. rujna 1998.

Borba za takve prometnice je zapravo borba za trgovačku prevlast (tržište) u kojoj onda pobjednik diktira svoje uvjete. Stoga doista nevjerojatno, čak licemjerno, zvuče upozorenja o sukobima civilizacija. Naime, radi se prije svega o sukobima interesa, u kojima deterministi nastoje druge podvrgnuti svojem vrijednosnom sustavu. U drugoj polovici 20. stoljeća to se zvalo sukobom demokracije i totalitarizma, a na početku 21. stoljeća to prelazi u ideologiju ljudskih prava skrojenih po mjeri determinizma. Ratovima su se uvijek otvarali putovi i osvajala nova tržišta.⁴⁹³ Već stoljećima s istim ciljem, kako oni prvotni iz pljačkaških ekspedicija (*agrarni val ratovanja*) preko lova na robove i jeftinu radnu snagu (*industrijski val ratovanja*) do najnovijih najava kibernetičkog ratovanja (*informacijski val ratovanja*). Mnogo je primjera za to. Takozvano "mirno prodiranje" nekada trgovačkih velevlasti a danas multinacionalnih kompanija obično je prvi korak za pravo osvajanje.⁴⁹⁴

Glavni prometni smjerovi na Putu svile (*slika 18.*) za koje su se manje-više u povijesti vodile bitke za prevlast, u 21. stoljeću voditi će se ona najveća, odlučujuća, bitka "posljednjih vremena".⁴⁹⁵ Opće povijesno značenje trgovačkih putova koji su ujedno bili i vojnički i politički, ali i uljudbeni, pokazuje upravo jagma

493 Tako je počinjao rat Engleza s Kinom godine 1839.-1842. zato što je Kina zabranila uvoz opijuma pa je tim potezom nastradala proizvodnja opijuma u britanskim područjima. Pa i američki građanski rat potekao je između ostalog što je središnja vlast ukinula ropstvo, a time svojim južnim državama otimala radnu snagu. Jedan od povoda otkrića Amerike bio je traženje najkraćeg puta u bogatu istočnu Aziju. Cortesovu ekspediciju na Mexico ili Pizarrovu na Peru vukla je želja za zlatom. Također je poznat stogodišnji rat između Genove i Mletaka kroz 13. i 14. stoljeće za prevlast nad važnim tjesnacima između Egejskog i Crnog mora. Trećem pak punskom ratu pravi pokretač bilo je u rimskom i italskom trgovačkom i brodarskom svijetu da se ukloni još uvijek jak takmac Kartaga. U ovom je slučaju i sam stari Katon imao dioničku dobit u brodovima. Iste je godine (146. prije Krista) pao i Korint kao drugi rimski trgovački takmac. Portugalski pronalazak puta pak u Indiju oko Afrike znatno je oštetio gospodarstva, trgovinu pa čak i državnu poziciju talijanskih republika pa i Dubrovačke republike. Stoga je njihova diplomacija, osobito mletačka uspješno nastojala da sultana Sulejmana II. navede na rat s Portugalcima koji su zatvorili izlaze iz Perzijskog zaljeva i Crvenog mora u Indijski ocean. Povijesni cestovni smjerovi, Matija Ivanić, Hrvatski vojnik, rujan 1998. str. 25.

494 Tipičan slučaj takvog poduhvata jest povlaštena Istočnoindijska kompanija koja je na kraju i državno za Englesku osvojila Indiju. Matija Ivanić, isto.

495 Prometni smjerovi na Putu svile i njegovom bliskom okružju su: (1) Iz gornjeg Egipta preko na Crveno more, pa dalje na Jemen i Somali, zemlje punskog puta starih Egipćana. (2) Iz donjega Egipta išla je već vrlo rano morska plovidba u palestinske i feničke gradove, a kopneni put išao je preko Sinajskog poluotoka. Dalje se ovaj put razdvajao na ogranak koji je išao u Petrejsku Arabiju i dalje k jugu preko Medine i Meke u Jemen, a drugi u filistejsko primorje prebacivao se preko Karmela u Jeruzalemsku ravnici pa između Libanona i Antilibanona hvatao sjevernu Siriju. (3) Tu je dolazio i arapsko-sirijski put (Petra-Damask-Homs-Haleb-Aintab), a od njega su se, poglavito iz Damaska odvajali i pustinjski poprečni putovi k srednjem Eufratu, gdje se kasnije formirala Palmira. (4) Jedan njegov ogranak vodio je preko Male Azije u Crno more. (5) Drugi je polazio pre-

Slika 18. Put svile kao svojevrsna metafora za kulturne doticaje Kine i Zapada. Nakon 250 mukotrpnih godina uspostavljena je kopnena prometnica, zahvaljujući naporima uređenih država, kojima je prolazila i na taj način povezivala veliki euroazijski kontinent. Nesmetano kretanje omogućilo je procvat trgovine i ta, u punom smislu, međunarodna prometnica, postala je most za političku, gospodarsku, znanstvenu i kulturnu razmjenu između Istoka i Zapada. Izvor: Hrvatski vojnik, rujan 1998. str. 26.

ma istoku obilazeći sa sjevera Sirijsku pustinju i tražio povijesne prijelaze preko Eufrata i Tigrisa. Jedan se put odvaja od ovoga prešavši Eufrat i spuštao dolje prema Babilonu i Perzijskom zaljevu, a drugi tako isto niz Tigris preko Asura i kasnijeg Ktesifona također Perzijskom zaljevu. (6) Iz Babilona upisuje se put preko Zagros gorja prema Hamdanu (Agbatani) i spaja se na iranska tržišta; ogranak mu skreće prema jugoistoku u staru Perziju, a odatle se produžuje u južni dio Irana prema donjem Indu. (7) Nastavak iz Hamadana obilazi sa sjevera Iransku pustinju i prolazi tjesnacima "Kaspijska vrata" (Aleksandrov vojni pohod) i dalje ide u Khorasan pa u oaze Merv i Herat (u "Aleksandriju Arijaca") i produžuje se u Turkmenstan na Balkh i Samarkand; od Herata i Balkha može se dohvatiti Kabul i niz klance spustiti u Pendžab. Kabul i Balkh spajaju put preko Hindukuša s Bamijanskom prevlakom. (8) Iz Turkmenstana (Ferghane) ide put između Palmira i Tianšana na Jarkand i Kašgar u istočni Turkmenstan, a onda se produžuje od Kašgara obilazeći Tarimsko pusto zavalje sa sjevera preko Akusa, Kuče, Karašara, Turfana i Barkula u Mongoliju na Ugru i u sjevernu Kinu odnosno u staru prijestolnicu Singan na Hoanghou. (9) I dalje prema istoku vezali se putovi iz Mongolije u Kinu, a put iz sjevernog Pendžaba preko Kašmira u Tibet i iz gornjeg i srednjeg Pendžaba obilazeći Indijsku pustinju ulazio je u Hindustan ili se vezao na Arapsko more i njegove indijske luke. (10) Od Assura išao je put u dolinu Tigrisa preko Serta i Bitlisa na Vransko jezero ili prema zapadu preko Diarbekra spajao gornji Eufrat, a onda su oba preko Armenije išla na Crno more sastajući se ondje s popriječnim sirijskocnomorskim putem (iz Antiaba i Iskenderuna) ili u Kolhidu (Batum), gdje je ulazni put s Kaspijskog na Crno more. (11) Tu se sa

koja je nastala na početku 21. stoljeća za prevlast na tim smjerovima. Biti dominantan na tom "svilenkastom putu" ujedno je veliko i odlučno geopolitičko i geostrateško pitanje. Danas pak svekolike upravljane krize od jugoistoka Europe, Bliskog istoka, Afganistana, Iraka, Kašmira, nisu pitanja civilizacijskih sukoba niti "križarskih ratova" koja će rješavati virtualni i (ili) stvarni teroristi, nego je to zapravo boj determinista da pod svoju izravnu ili neizravnu vlast stave mjesta gdje se križaju svjetske zapadne kopnene prometnice s prijelazima preko Hindukuša, Pamira, Tjenšana, a Kine i Indije s istoka. Na tim čvorišnim točkama prostora nalaze se ključevi kojima se otvaraju i zatvaraju općepovijesna troja vrata (zapadna, južna i istočna) između istočne i zapadne polovice kontinenta, koji se zove Euroazija.

zapada svršavala plovidba iz Egejskog mora koja je na tim primorjima tražila zlatno runo transkontinentalnih trgovačkih dobiti. (12) Crnomorsko-kaspijski put (današnja željeznica Batum-Baku) produživao se na istočnoj strani Kaspijskog mora dalje u Turkmestan i sa zapadne strane nadopunjavao veliki transkontinentalni put koji je u rimsko carsko vrijeme spajao crnomorsku trgovinu s istočno azijskim prostorom, odnosno Kinom. (13) "Puntska plovidba" starih Egipćana spajala se sa putevima produženim iz Jemena i Hadramauta, a isto tako i plovidba od ušća eufratsko-tigriskoga Perzijskim zaljevom dalje u Indijski ocean uz južno primorje Irana i dalje prema ušću Inda s tim da su obje ulazile u kopnenu prometnu struju pendžapsko-hindustansku. Vrlo je vjerojatno da je obratna plovidba Aleksandrova admirala Nearha bila upravo istraživanje te prometnice. (14) Između delte Nila i Krete postojao je promet s kretske-egejskom kulturom već za starog egipatskog carstva, križajući se s onom feničko-kartažanskom zapadnom plovidbom. Egipatsko-kretska plovidba produživala se prema Dardanelima i ulazila u onu struju "Zlatnog runa". (15) Odvojak egejskog prometa prolazio je uz vardarsku dolinu prema srednjem Podunavlju, a s maloazijskoga dijagonalnog puta, prešavši na Balkanski poluotok, uz dolinu Marice hvatao se vardarsko-moravskog puta. (16) S egejskog istočnog primorja išla su preko Male Azije prema istoku dva kopnena puta, obilazeći jedan sa sjevera, a drugi s juga središnju maloazijsku pustinju pa zatim ulazili u struju sirijsko-crnomorsku i u asirsko-armensku. Dijagonalno od maloazijskoga sjeverozapada prema jugoistoku išao je treći put, koji je hetitsku glavnu državu spajao sa Sirojom i Mezopotamijom (Angora-Kaizarije-Maraš-Aintab). (17.) Iz Egejskog mora izašavši u Crno poznata je grčka plovidba znala skrenuti uz istočno primorje Balkanskog poluotoka prema ušćima Dunava, Dnjepra i Dona pa su kopneni putovi uz te rijeke tražili veze s Baltikom i središnjim ruskim zemljama. (18) Protivno od ovih išao je put niz Volgu k Hvalinskom moru i ondje se nadovezivao na velike već spomenute putove vodeći prema istoku. (19) Uralsko-sibirski odnosno današnji željeznički put koji je vodio u Mongoliju nadovezivao je turkmenske smjerove. (20) Poznato je da su se još za Augustova vremena držale stalne pomorske trgovačke veze između egipatske luke Myos Hormos na Crvenom moru i Indije preko Indijskog oceana. Bijaše to veliko produženje drevne "Puntske plovidbe" i vanjski plovidbeni luk usporedan užem Nearthovu. Oba su bila posebice značajna kad bi velike političke promjene u Iranu i Turkmestanu zakrčili kopnenu vezu između mediteranskih i dalekih istočnih zemalja. (21.) Poznata su pak putovanja budističkih misionara iz Indije u Kinu preko Jawe na Kanton i kineskih hodočasnika u Indiju pomorskim putem počevši od 2. stoljeća prije Krista, a isto su tako poznata takva kopnena putovanja preko Mandžurije do Koreje, a pomorskim u Japan pokazuje i širenje kineske civilizacije u te zemlje. Matija Ivanić, isto, str. 25.-26.

Zemlje koje su svoju novu nezavisnost u najvećem broju slučajeva stekle mirnim raspadom sovjetskog imperija ili krvavim raspadom bivše Jugoslavije, zapadni geopolitolozi i geostratezi, bankari, multinacionalne kompanije i posebice nevladine udruge za promicanje demokracije i civilnog društva vide i doživljavaju kao jedinstven prostor u kome je budući razvoj moguće odrediti njihovim združenim političkim i gospodarskim djelovanjem, pod nadzorom zapadnih centara moći.⁴⁹⁶ Sukladno navedenom, zemlje Euroazije izložene su djelovanju tzv. regionalnog pristupa, gdje značajniju ulogu nastoje igrati "domicilne sile" poput EU⁴⁹⁷ ili Rusije. Spomenuti prostor dijele na veći broj, po njima određenih regija, ili poput Sjedinjenih Američkih Država, prema tom prostoru nastupaju jedinstveno. Neovisno o civilizacijskim, kulturološkim i gospodarskim dosezima, te se države ponovno pokušavaju svrstati u određene geopolitičke i geogospodarske cjeline, pri čemu se primjenjuje inverzna doktrina (n^{-1}) kojom se one pretvaraju u najatraktivnije tržište za promidžbu novih utopija, poput onih o dekadentnosti nacionalnih država i globalizmu kao najpovoljnijem rješenju za izbjegavanje nacionalnih sukoba i gospodarskog nazadovanja malih država i naroda. Deterministi spomenute utopije u svojoj trećoj fazi, kao i u drugoj (komunizam i socijalizam) oslanjaju na objektivno nepovoljan gospodarski položaj u kome su se spomenute države našle.

Važno pitanje u ovom kompleksu jesu neke stare geopolitičke zasade. U središtu Euroazije nalazi se "srce zemlje" (Heartland) kao kopnena neosvojiva "tvrđava svijeta". U velikoj mjeri Heartland je bio obuhvaćen bivšim Sovjetskim Savezom, pa otuda "prirodan" interes Rusije za ta područja. A okolo te jezgre je prostor rubnih zemalja (Rimland) u kontaktu s morem, u kojem su se sukobljavali interesi Sovjetskog Saveza i ostalih prekomorskih sila. Sve stratejske igre stoljećima odvijale su se po obrascu, da one sile koje su unutra "zarobljene" iziđu vani, na mora, a one koje su "slobodne" vani, na moru, prodru unutra što bliže središtu Heartlanda.

496 Svjetska banka sve zemlje Euroazije svrstava u jednu skupinu tzv. ECA – Europe and Central Asia, te svoja izvješća za Sloveniju, Mađarsku ili Hrvatsku objavljuje zajedno s onim o Kirgistanu ili Turkmestanu. Britanski časopis The Economist u svome izdanju Business Central Europe donosi zajedničku tečajnu listu svih zemalja Euroazije, marketinška istraživanja telekomunikacijskog ili informatičkog tržišta koje izvode američke multinacionalne tvrtke jednako se tako rade po regionalnom načelu za sve zemlje Euroazije zajedno, a nalik tome je i program NATO saveza Partnersvo za mir koji je također namijenjen za sve zemlje Euroazije, itd. Geostrategijska važnost Euroazije, Dubravko Trstenjak, Darko Bandula, Hrvatski vojnik, kolovoz, 1998. str. 14.

497 Za razliku od SAD-a i međunarodnih institucija koje se nalaze pod njihovim snažnim utjecajem, EU kao regionalna sila prostor Euroazije geopolitički dijeli na njegov europski i azijski dio. Europski dio, koji obuhvaća bivše članice zajednice zemalja potpisnica Varšavskog ugovora i one izvan njega, nastale nakon raspada bivše Jugoslavije.

Odnos snaga je trenutno takav da su u velikoj prednosti oni koji žele prodrijeti unutra kroz sva troja vrata. Geostrateška pozicija na početku 21. stoljeća je takva da su rubni prostori Heartlanda po mnogočemu problematični i kaotični zbog unutarnjih problema, a njih još Rusija ne može stabilizirati (politička i gospodarska nestabilnost). Dok Kina strpljivo čeka, tu su ulogu preuzele Sjedinjene Američke Države. Europska unija da bi ušla u igru definiranja novih interesnih područja ("Nove Jalte"), po napatku vlastitih determinista, obračunava se s vlastitim kršćanskim identitetom kao i sa suverenošću i opstankom onih država koje se rasprostiru u istočnom i južnom dijelu europskog dvorišta.⁴⁹⁸

Privatizacija gospodarstva u zemljama Euroazije, u uvjetima nepostojanja jasno definiranih nacionalnih interesa i prioriteta, a zbog izostanka domaćeg financijskog kapitala rezultira prodajom najatraktivnijih izvora i poduzeća. Pojavama udaljavanja od vlastitih nacionalnih vrijednosti i uspjeha uz istodobno veličanje tuđe kulture i uspjeha, u zemljama Euroazije posebno pogoduje činjenica nepostojanja ili nerazvijenosti nacionalne inteligencije, koja je u većini slučajeva u manjini, u odnosu na onu koja se zbog objektivnih okolnosti odgaja pod snažnim utjecajem determinista, te kao takva, uz ponuđene mogućnosti vlastitog prohibitka i prisvajanja povlastica od novih "kolonizatora", lako prihvaća i neke od procesa koji vode u nacionalnu dezintegraciju. Pristajanje na ustupke velikih sila i kalkuliranje nacionalnim suverenitetom, kako se susreće kod pojedinih zemalja Euroazije, dovelo je ne samo do njihove daljnje destabilizacije već i do destabilizacije drugih regionalnih sila. Posljedica toga stanja, u kakvom se danas nalazi područje Euroazije, nepovoljno djeluje na daljnju emancipaciju i razvoj ne samo onih euroazijskih zemalja koje su ga svojim postupcima prouzročile, već i onih koji su se stjecajem povijesnih okolnosti našle u vrtlogu sučeljavanja na euroazijskom prostoru.

Sjedinjene Američke Države s Europskom unijom i Rusijom relativno lako sklapaju sporazume koji idu na štetu drugih manjih država i naroda, ali samo ukoliko se oni ne odnose na sigurnost onih zemalja koje su smještene na važnim geostrategijskim smjerovima tzv. vratima Euroazije. Tada u tim situacijama dolaze do izražaja njihove međusobne razlike prije svega između zemalja Europske unije i Sjedinjenih Američkih Država. Ta razlika nije ideološke prirode, ona je uvjetovana unutarnjim nevidljivim, gotovo neprimjetnim potezima determinista u korištenju njihove moći koju kao države (sile) imaju. Zaplašeni egoizmom svojih birača,

⁴⁹⁸ EU nove podjele u Europi proizvodi prema regionalno-političkim mjerilima a prema njima Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Srbija i Crna Gora, Makedonija i Albanija tvore "logičnu" gospodarsku i političku cjelinu koju nazivaju "zapadni Balkan".

zapadnoeuropski deterministi koriste instituciju vlastitih država, jer one same nisu sposobne ostvariti zahtjevnu višepolarnost, te u stvarnosti teže onome što Amerikanci nazivaju prividnom ili počasnom višepolarnošću. U biti je to lažna, inverzna višepolarnost. Naime, za razliku od stvarne višepolarnosti kod koje se zajednički dijele obveze, troškovi i probitci nastali njezinom uspostavom i održavanjem, kod prividne ili počasne višepolarnosti, kakvu u stvari zastupa Zapadna Europa, Sjedinjene Američke Države snose najveći dio moralne, materijalne i financijske odgovornosti i obveza, dok probitke od toga uživaju sve zemlje Zapada, a ponajviše bruxelleška vrhuška. Pretvorba objektivnih dosegâ vlastite snage i moći kod većine zemalja Europske unije predstavlja sastavni dio njihove vanjske politike, s kojom posebice, nastupaju prema malim i nerazvijenim zemljama Euroazije. Velika Britanija, a nalik tome i Francuska, ravnopravno sudjelovanje u donošenju odluka vijeća sigurnosti UN-a koriste kao najjače oružje za izvođenje lažne višepolarnosti, u kojoj one kao članice zapadne civilizacije svoje probitke i važnost, objektivno gledano, ostvaruju na temelju poretka čije provođenje i trošenje najvećim dijelom snose Sjedinjene Američke Države. Ovo pokazuje da pored američkih determinista i europski deterministi koriste njezinu moć koju ona ima kao najveća velesila svijeta. Osim toga, povećanje vlastitog prestiža u uvjetima dominacije zapadne kulture, koja se ostvaruje zahvaljujući američkoj premoći, manjim zemljama Europske unije omogućuje ostvarenje kratkotrajne financijske koristi, a Europskoj uniji u cjelini ostvarenje njezinog dugoročnog gospodarskog, političkog i djelomično vojnog jačanja. Takvo ponašanje Europske unije izaziva konflikte unutar država Zapada, ali to sa stajališta determinističkog plana u stvaranju "novog svjetskog poretka" nije previše bitno, jer u njemu nije predviđeno jačanje nacionalnih država, nego njihovo razaranje.

Područje Euroazije kao poprište današnjih ali i budućih upravljanih kriza, za globalnu prevlast nad euroazijskim prirodnim izvorima, u novim se bitkama pokazuje kao geopolitički jedinstveno, u svijetu najvažnije tržište, gdje će se u borbi protiv terorizma, nedemokratskih režima, diktatora, uzurpatora i inih unaprijed etiketiranih pojedinaca i skupina voditi i konvencionalni ratovi, u kojima čak nije isključena ni taktička uporaba nuklearnog oružja.

2. Kako se postaje velesila svijeta?

U Prvom svjetskom ratu Japan je bio saveznička sila, koja je dala svoj doprinos otimanjem njemačkih kolonija u Kini i na Tihom oceanu, obranom imperijalnih posjeda europskih zemalja u Aziji i slijeđenjem australske i novozelandske vojske do Gallipolija. Osim toga, poslao je jednu pomorsku eskadru u Sredozemno

more. No, kada su američki predsjednik Harding i ministar vanjskih poslova Charles Evans Hughes, na Washingtonskoj konferenciji ratnih mornarica, napravili pritisak na London da prekine svoje dvadesetogodišnje savezništvo s Japanom, Japanci su se osjetili izdanima, poniženim i izoliranim. Kocka je bačena. Dvadeset godina poslije dogodio se Pearl Harbore, i potpuno razaranja Japana i njegova carstva građenog više od šezdeset godina, uz golemu cijenu u krvi i novcu.⁴⁹⁹ Poslije Hirošime i Nagasakia Sjedinjene Američke države imat će diljem Atlantskog i Pacifičkog oceana baze i postat će jedini pravi vladar njihovih prostranstava. Velesila je rođena.

Četrdesetak godina kasnije, na kraju 20. stoljeća, znajući da pobjeđuju u hladnom ratu Sjedinjene Američke Države već su imale spremne svoje pomorske snage za globalnu projekciju moći. Na početku 21. stoljeća, one su bile jedine koje su mogle voditi ono što se u strategiji zove "rat mora protiv kopna". Organizacijske i doktrinarne pripreme za proboj i pozicioniranje na sva tri vrata Euroazije do 2015. morale su ipak početi znatno ranije.

Razvoj ratne mornarice Sjedinjenih Američkih Država, što ona danas uz pripadajuće zrakoplovstvo predstavlja, započeo je još u osamdesetim godinama, 20. stoljeća, a bio je uobičajen planom ostvarivanja cilja od 600 brodova kapitalnog značaja, sa sofisticiranim naoružanjem, koje bi prema američkom gledištu trebalo onemogućiti svako ugrožavanje njezine prevlasti na svjetskim morima u idućim desetljećima. Bez obzira na tadašnju aktualnost strategije "isturene obrane" (prijetnja nuklearnim oružjem u bipolarnoj podjeli svijeta) američki stratezi smatrali su da treba fleksibilnije promatrati mogućnost odvratanja na moru. Ono je po njima manje eskalirajuće od odvratanja na kopnu, jer na moru (s i ispod mora) ne postoje točno određene granice i objektivne nužnosti, koje iz toga proizlaze. Prevladavalo je shvaćanje da pomorske oružane snage, u trendu razoružavanja supersila dvaju blokova, koje se u tim godinama prema sporazumima trebalo provesti, dobivaju još veći, pače odlučujući značaj. Zbog toga razmatrala se i mogućnost izrade posebne pomorske strategije koja bi zamijenila tzv. "strategiju zamaha" ("Swing Strategy"). Načelo ove strategije bilo je, da se sve snage – udarne skupine nosača zrakoplova u vrijeme mira, nalaze u Tihom oceanu radi osiguranja stabilnosti u tom području. U slučaju rata na europskom kontinentu one bi djelomično bile prebačene na Atlantik radi kontrole vitalnih pomorskih komunikacija NATO-a. "Strategija zamaha" neslužbeno je prihvaćena 1949., a službeno 1952. Početkom 1956. zapovjedne strukture u Ratnoj mornarici proglasile su je nerealnom, što je značilo da je njezina primjena bila teško ostvarljiva. Razlog za takav stav ležao je u činjenici da

499 Patrick J. Buchanan, isto, str. 29.

je Ratna mornarica osim glavne zadaće morala posjedovati i niz dosta različitih mogućnosti zbog mjesta i uloge koju je imala u okviru opće politike i strategije Sjedinjenih Američkih Država. Dakle, morala je biti spremna na "iznenađenja" koja je određivala, a i dalje određuje, vanjska politika Sjedinjenih Američkih Država, kao što su bili lokalni ratovi i vojne intervencije u Koreji, Vijetnamu, Libanu, Grenadi, Libiji, Panami a nakon toga sudjelovanje u upravljanim krizama od Perzijskog zaljeva, Srednje Afrike, jugoistoka Europe do Arapskog mora. Dugo godina traženo je iz ratne mornarice Sjedinjenih Američkih Država da se povuče "strategija zamaha", ali je do toga došlo tek u svibnju 1980. na inicijativu administracije predsjednika Cartera, pa je tako otvoren put za razradu nove i potpunije strategije.

Višeznačno promatranje "pomorske strategije" proizlazi iz njezine evolucije. Tako su predstavnici Ratne mornarice 1981. do 1983. branili "pomorsku nadmoć", ali su malo rekli o strategiji i ciljevima za koje je potrebna flota od 600 brodova, s time što je bila više naglašena ofanzivna kontrola mora, nego suočavanje s različitim modalitetima upotrebe u zemljama "trećeg svijeta", prilagođene specifičnostima američke vanjske politike.

Osnovni zaključak u novoj strategiji bio je da su ratnoj mornarici Sjedinjenih Američkih Država neophodni efikasni i skupi ratni brodovi (nosači zrakoplova, krstarice tipa "Ticonderoga", razarači tipa "Arleigh Burke" i sl.) zato što je tijekom vremena ustanovljeno, da su oni od golemog značaja za izvršenje velikog broja zadaća koji će joj se postavljati u vremenima koja dolaze. Dakle, neizrečena misao u "pomorskoj strategiji" Sjedinjenih Država bila je: stvoriti snage ratne mornarice koje će biti djelotvorne u glavnom scenariju u – sukobu sa Sovjetskim Savezom do konačne pobjede u hladnom ratu, ali istodobno biti podesne bez bitnih promjena i za suočavanje s brojnim mogućnostima iznenađenja i projekcije vojne sile prema zemljama "trećeg svijeta" i obratno. Ovdje se već nazire da će glavna uloga Ratne mornarice postati ne sukob s tadašnjim protivničkim vojnim savezom nego sa zemljama koje se prostiru od središnjih i istočnih obala Sredozemlja preko bliskoistočnih mora do indijskog oceana i Južnog kineskog mora. Odnosno, spektar moguće upotrebe snaga ratne mornarice Sjedinjeni Američkih Država trebao je biti takav da optimalizacija za jedan scenarij ne utječe na smanjenje djelotvornosti u drugim, jednako važnim, pače važnijim scenarijima. Tu je američka politika odigrala važnu ulogu u prikazivanju inverzne slike o namjeni njezine Ratne mornarice, budući da je skoro bilo nemoguće opravdati planiranje novih snaga za bilo koju drugu nepredviđenu situaciju, osim da se razvija zbog mogućnosti općeg rata sa Sovjetskim Svezom.

Da bi se pojačao učinak inverzije (n^{-1}) o namjeni ratne mornarice Sjedinjenih Američkih Država uslijedila su "osporavanja"

pomorske strategije. Argumenti da se planom "Mornarica od 600 brodova" ne uvažavaju posebnosti i da ona nije međugranska (intervidovska) bila je samo dimna propagandna zavjesa. Unatoč "kritikama", što je i razumljivo, "pomorska strategija" ratne mornarice SAD je bila potvrđena. Iako je, kao i ostale granske strategije, bila uzrok mnogim žučnim raspravama, ona je na neki način bila i mjera njezine verifikacije. Mnoge od izjava danih u početnom razdoblju njezinog stvaranja, kao i kasnije, nakon njezine inauguracije, imale su za cilj "dotjerivanje". Ona nikad nije predstavljala statičan dokument, već se neprestano ažurirala i podvrgavala provjerama u upravljanim krizama kako bi se dokazala njezina vjerodostojnost.

Osnovni "ograničeni uvjet" za strukturu snaga ratne mornarice Sjedinjenih Američkih Država je to što su se iste pomorske snage morale suprotstaviti snagama Sovjetskog Saveza u slučaju općeg rata, a istodobno biti spremne za sudjelovanje u asimetričnim ratovima na obalama zemalja "trećeg svijeta", u biti nije postojao. Horizontalna eskalacija (koja je bila u sjeni) zahtijevala je od ratne mornarice Sjedinjenih Američkih Država veliki broj udarnih skupina nosača zrakoplova i veliku sposobnost za izvođenje zračnopomorskih udara. Kad se to postiglo u devedesetim godinama 20. stoljeća Sjedinjene Američke Države mogle su krenuti u globalno nastupanje prema Putu svile.

Pomorska strategija nastala je istodobno kada i "sukob niskog intenziteta" i oni su komplementarni. Sukob niskog intenziteta ima izrazito obilježje ofanzivnosti naročito u prostorima "trećega svijeta". Njime se na određeni način, reafirmiralo načelo intervencionizma u praksi međunarodnih odnosa, suglasno odgovarajućim uvjetima. Sjedinjene Američke Države nakon iskustava iz bivših ratnih i vojno intervencionističkih sukoba u jugoistočnoj Aziji petnaest godina tražile su odgovor kako ne izgubiti mogući "mali rat". Pronašle su ga u opet u inverziji (n^{-1}) mijenjajući karakter rata iz simetrije u asimetriju. U tom koper-nikanskom okretaju "pomorska strategija" i "sukob niskog intenziteta" iz osamdesetih godina 20. stoljeća dobili su obilježje globaliteta i danas ostaju glavna prijetnja zemljama "trećeg svijeta". Velike sile gube ponekad male ratove. Zbog toga se male zemlje ne bi trebale osjećati previše sigurno, naprotiv. Međutim, ono egzemplarno u dosadašnjim "asimetričnim sukobima", posebno kosovske, afganistanske i iračke varijante, pokazuje da se mali ipak neće tako lako dati zastrašiti od potencijalnih osloboditelja i donositelja "bratske pomoći". No, unatoč tome opći rat (koji je u prošlosti bio osnovna pretpostavka i preokupacija planera SAD) sada počinje nalikovati uzrocima i mogućnostima prošlih općih (svjetskih) i ograničenih ratova, ali u izmijenjenim prvenstveno tehnološkim uvjetima i sveobuhvatnosti njihove protežnosti. Sukob niskog intenziteta i njemu pridružena nova "pomorska

strategija” Sjedinjenih Američkih Država, krajem osamdesetih godina 20. stoljeća evoluirali su do zamisli da je napad na suverene države moguć i kao presedan u obliku “humanitarnog rata” ili sveopćeg rata protiv terorizma.

Osim strategija i doktrina koje su preduvjeti za status svjetske velesile izuzetno je važno, kao što je rečeno u prethodnom poglavlju, vladati vanjskim strategijskim krugom, odnosno imati svjetsko javno mnijenje na svoj strani, a to bez “velikog praska” ne ide. Dva su takva primjera koja su Sjedinjene Američke Države inaugurirale u svjetsku super velesilu. Jedan je Pearl Harbor, a drugi 11. rujna 2001. Dok je prvi omogućio Sjedinjenim Državama postati velesila u 20. stoljeću, drugi joj otvara put prema globalnoj hegemoniji.

O čemu je riječ? Vratimo se za trenutak Prvom svjetskom ratu. Kako je Japan od saveznika Englezima u Prvom svjetskom ratu postao ljuti protivnik Sjedinjenim Državama u Drugom, pokazuje nam kratki uvod ovog dijela poglavlja. U čemu je pozadina jednog suludog, nepromišljenog i nepotrebnog napada na pomorsku bazu, daleko od japanskih obala, koji nije rješavao rat, a izazvao je Sjedinjene Države koje su dobile izgovor (ali ne i opravdanje) da Japan na najstrašniji način prisile na bezuvjetnu kapitulaciju?

Planirajući dugoročno strategiju ovladavanja tihooceanskim prostranstvima Sjedinjene Američke Države korak po korak pripremale su Japanu zamku, koja se zvala Pearl Harbor.⁵⁰⁰ Početak Drugog svjetskog rata na Tihom oceanu naglo i neočekivano je došao samo za one koji ratove prate isključivo na njegovoj vanjskoj pojavnosti, a ne i onima, koji ratove promatraju s one druge, nevidljive strane. Ipak, bilo je to iznenađenje za svjetsku javnost, koja je u to doba bila zaokupljena ratom u Europi i Sjevernoj Africi.

U tridesetim godinama 20. stoljeća područja Dalekog istoka i Tihog oceana činila su se relativno mirnim, a osvajanje kineskih teritorija, koje su provodile japanske carske oružane snage između 1931. i 1938. predstavljale su za prosječnog američkog i europskog građanina događaje koji se odvijaju negdje daleko od njega. Sve se to stubokom promijenilo 7. prosinca 1941. iznenadnim napadom japanskih zrakoplova na američku pomorsku bazu Pearl Harbor na Havajskom otočju, u kojoj su se nalazili usidreni ratni brodovi Tihooceanske flote (*Pacific Fleet*) američke ratne mornarice (*US Navy*).⁵⁰¹

500 Od mnogobrojnih analiza, osvrti i studija o slučaju Pearl Harbor, a za objašnjenje strategijskog modela operacije “Kako vladati oceanima”, korištena je analiza pod naslovom: Napad na Pearl Harbor, autora Roberta Barića, Zvonimira Freivogela, Mladena Trnskog i Daria Vuljanića objavljena u Hrvatskom vojniku, prosinac 2001., te siječanj-ožujak 2002.

501 Osim brodovlja Tihooceanske flote u pomorskoj bazi stacionirane su postrojbe Korpusa mornaričkog pješništva (United States Marine Corps) kao i američke kopnene vojske (US Army), odnosno zračnih snaga (Air Force, USAAF).

To je taj prvi “veliki prasak” za koji su svi malo upućeniji znali da će se dogoditi, a jedini koji “nije znao” je onaj koji se to izravno ticalo, tj. Sjedinjene Američke Države. Teško je uz sva uvjerenja, napisane knjige i snimljene filmove, povjerovati da najjača sila svijeta nije znala što joj se sprema. Služeći se inverzijom (n^{-1}), omiljenim načelom determinista, može se ustvrditi da politika Sjedinjenih Država ne samo što je to očekivala, nego je planski i smišljeno pridonijela da se to dogodi. Sjeme za “veliki prasak” posijano je još davne 1853. kad je američka pomorska ekspedicija predvođena komodorom Matthewom Calbraithom Perryjem prisilila Japan na otvaranje prema svijetu.⁵⁰² Nakon toga Japan vrlo brzo kreće u ekspanziju izvan matičnog otočja i pripaja niz Kurila te otočje Ryukyu. Nakon toga pozornost je usmjerena prema Koreji. Pobjedom u ratu s Kinom Japan sporazumom iz Shimonosekija dobiva Formozu (Tajvan) i Preskadorske otoke, te luku Port Arthur i poluotok Laitung.⁵⁰³ U tom trenutku otpočet će sukobljavanje interesa Japana i Sjedinjenih Američkih Država koje su potkraj 19. stoljeća također otpočele svoju ekspanziju na azijsko-tihooceanskom području. Ključni cilj politike Sjedinjenih Država bio je zadržavanje statusa jedine velike sile u zapadnoj hemisferi, što ju je u četrdesetim godinama 19. stoljeća proklamirala Monroeova doktrina.⁵⁰⁴ Ekspanzija Sjedinjenih Država na azijsko-tihooceanskom području imala je karakter “uporišnih točaka”. Prvo su kupile Aljasku od Rusije, a nakon toga su anektirali atole Midway (1867.), a administracija predsjednika Ulyssesa Simpsona Granta preuzela je (1872.) otočje Samoa. Pred sam kraj 19. stoljeća Sjedinjene Države anektiraju Havajsko otočje (1898.) a iste godine, nakon rata s Španjolskom, zauzimaju Kubu i Filipine.

502 Japan više nije mogao ostati izoliran – izbor je bio prihvatiti izazov i prići modernizaciji zemlje, ili prihvatiti sudbinu Kine koja je zbog nesposobnosti prilagođavanja novim geopolitičkim uvjetima sljedećih 150 godina ostala izvrgnuta milosti velikih sila. Vladavina šoguna roda Tokugawa definitivno je srušena 1868., a u sljedećih dvadeset godina (razdoblje Meiji) Japan je prošao političku, ekonomsku i tehnološku modernizaciju po uzoru na velike europske sile. Hrvatski vojnik, prosinac 2001. str. 70.

503 Pod pritiskom velikih sila Japan je zadnje dvije stečevine bio prisiljen prepuštiti Rusiji.

504 Monroeova doktrina, naziv za izolacionističku i hegemonističku politiku SAD-a, koju je 2. prosinca 1823. u američkom kongresu proklamirao James Monroe. U vrijeme svog nastanka, ta je politika prvenstveno bila usmjerena protiv ruske ekspanzije na zapadnoj obali SAD-a (poluotok Aljaska) i protiv intervencionističkih namjera Sv. Alijanse prema osamostaljenim španjolskim i portugalskim kolonijama u Južnoj Americi. Na osnovu Monroeve doktrine, SAD su zahtjevale povlačenje intervencionističkih trupa Napoleona III. iz Meksika. Inzistirale su na pravu isključive kontrole nad gradnjom Panamskog kanala. Predsjednik Theodore Roosevelt uključio je u Monroeovu doktrinu i princip tzv. “preventivne akcije” protiv eventualnog miješanja europskih sila u američku hemisferu. Opća enciklopedija (5), isto str. 556.

Prva ozbiljna kriza u odnosima između Sjedinjenih Država i Japana izbila je zbog američkog preuzimanja Havaja. Luka Pearl Harbor pružala je američkoj mornarici iznimno pogodnu lokaciju za bazu na središnjem dijelu Tihog oceana. No, i Japan je bio svjestan tog položaja Havajskog otočja, kao uostalom i druge velike sile. Jedan događaj oko Havaja zaslužuje pozornost jer je u mnogome bio uvertira za ono što će slijediti četrdesettri godine kasnije. Naime, havajska bjelačka vlada 1897. (koja je 1893. svrgnula vladu stavljenju od autohtonog stanovništva) poduzela je korake za smanjivanje broja stanovnika japanskog podrijetla na Havajima, ali i japanskih interesa na otoku. U tom trenutku na Havajima se nalazilo oko dvadeset pet tisuća Japanaca, što je bila četvrtina stanovnika Havaja i bilo ih je tri puta više od Amerikanaca. Ovakva struktura stanovništva bila je za američku vladu neprihvatljiva zbog strateškog položaja Havaja i blizine otočja Sjedinjenim Američkim Državama. Da bi ostvarili planirane ciljeve Sjedinjene Države radikaliziraju stanje tako da su havajski dužnosnici spriječili iskrcavanje tisuću i dvjesto japanskih radnika, na što je japanska vlada odgovorila slanjem jednog ratnog broda. Ova japanska iznuđena akcija dala je američkoj strani opravdanje za potpunu aneksiju Havaja, koja je izvedena 1898. Dotada zagovornici aneksije Havajskog otočja nisu mogli dobiti većinu u američkom Kongresu. Ovdje se pokazuje da su Amerikanci dobro poznavali način funkcioniranja japanske politike koja je imala obilježje "radikalne protuakcije".

*Model operacije osvajanja "uporišne točke" zvan Havaji je slijedeći: uspostaviti vlast pa i manjinsku → povući radikalni potez tako da se protivnik izazove → protivnik reagira još radikalnijim potezom izravno u "dvorištu" suparničke strane → taj potez protivnika iskoristiti kao izgovor za provedbu svršenog čina.*⁵⁰⁵

Završetkom Prvog svjetskog rata uslijedilo je dvadesetak godina neskrivenog rivalstva između Japana i Sjedinjenih Američkih Država, koje će na kraju 1941. dovesti do japanskog napada na Pearl Harbor. Kako je došlo do toga? Na mirovnoj konferenciji u Versaillesu 1919. Sjedinjene Države nisu uspjele spriječiti japansko zadržavanje njemačkih posjeda na Tihom oceanu, no umjesto aneksije Japan se morao zadovoljiti samo mandatom za upravljanje tim posjedima, koji je, međutim, sprječavao njihovu militarizaciju. U tim trenucima situacija je imala obilježje *statusa quo*. Prema trećoj inačici plana "Orange" iz 1919., Sjedinjenim Američkim Državama omogućeno je održavanje položaja glo-

505 Preliminarna inačica Ratnog plana "Orange" (kodni naziv za Japan) iz 1907. razrađivala je ratni sukob s Japanom oko Filipina i prebacivanje američkih pomorskih snaga u Tihom ocean. Druga inačica (1913.) odnosila se na provođenje obrambene strategije, sa snagama Ratne mornarice SAD-a podjeljenim između Atlanskog i Tihog oceana.

balne pomorske sile koja je na kraju Prvog svjetskog rata zadobila odlučnu prednost u broju kapitalnih ratnih brodova pred Japanom. Ali, novi japanski posjedi na Tihom oceanu ojačali su obranu japanskog nacionalnog teritorija i pojačali prijetnju napada na Havaje. Ipak, japanska brojčana nadmoć na području zapadnog Tihog oceana donekle je umanjena prebacivanjem velikog broja brodova ratne mornarice SAD-a s Atlantskog na Tihi ocean. U tim uvjetima američki strategijski plan u eventualnom ratu s Japanom bilo je zauzimanje tih otoka i njihovo pretvaranje u prednje baze namijenjene prodoru u zapadni Tihi ocean, s krajnjim ciljem blokade Japana. Otvaranje Panamskog kanala 1914. također je znatno olakšalo položaj američke ratne mornarice, omogućivši brzo prebacivanje ratnih brodova s Atlantika. Područje Tihog oceana tada je postalo gravitacijska strategijska točka, te je sukladno tome ratna mornarica Sjedinjenih Država usmjerila pozornost (i snage) s Atlantika na njega. Nakon toga glavni protivnik postao je Japan.

Sredinom 1940. uslijedilo je niz događaja koji su obje zemlje na kraju doveli do puta prema ratu. Sklapanjem ugovora o nenapadanju s tadašnjim Sovjetskim Savezom u travnju 1940., Japan je neutralizirao vojnu prijetnju Mandžuriji. No, za daljnji razvoj događaja bila je ključna odluka američke vlade o obustavi izvoza nafte s istočne obale Sjedinjenih Američkih Država, koja je donijeta u lipnju.⁵⁰⁶ Japanski politički vrh, mjesec dana kasnije, na ovaj potez reagira tako što donosi odluku o ekspanziji prema jugu (Francuska Indokina, Filipini, Malaja), uz vođenje rata protiv Sjedinjenih Američkih Država, Velike Britanije i Nizozemske. Japanska oružana sila je 24. srpnja 1940. (uz dopuštenje vlade iz Vichija) okupirala Francusku Indokinu; dva dana kasnije američki predsjednik Franklin Delano Roosevelt donosi odluku o potpunom embargu na izvoz nafte u Japan⁵⁰⁷, kojoj su se priključile britanska i nizozemska vlada, te o potpunom zamrzavanju svih japanskih financijskih sredstava u Sjedinjenim Američkim Državama. Predsjednik Roosevelt⁵⁰⁸ je ovim radikaliziranim potezom

506 Japan je pokušavao smanjiti ovisnost o uvozu nafte, a posebice smanjenje količine nafte uvezen iz SAD-a, koji nije međutim donio znatnije rezultate. Japan je 1940. uvezio 90 posto nafte iz inozemstva. Količina uvezene nafte je varirala, od 30,6 milijuna barela 1938., do 37,1 milijun barela dvije godine poslije. Hrvatski vojniki, isto, prosinac 2001. str. 77.

507 U Japanu je američka odluka izazvala šok i nevjericu. U kolovozu 1941. preostale strateške zalihe nafte omogućavale su dvanaestomjesečnu opskrbu kopnene vojske te osamnaestomjesečnu opskrbu ratne mornarice. Zalihe su bile 54 milijuna barela, od čega je za ratnu mornaricu bilo osigurano 29 milijuna. Hrvatski vojnici, isto, prosinac 2001. str. 77.

508 Kad je donesena odluka o embargu na izvoz nafte Japanu američki veleposlanik u Japanu Joseph E. Grew upozorio je nadređene kako će Tokio, ukoliko bude stjeran u kut, umjesto potčinjavanja američkim zahtjevima, reagirati nasilno i bez upozorenja, u skladu s japanskim karakterom. Hrvatski vojnici, isto, prosinac 2001. str. 77.

Japan doveo u dvojbu jer je sada bio suočen s popuštanjem i promjenom politike ili njezinom još većom eskalacijom – trećeg nije bilo. Kako popuštanje nije uslijedilo to je za Sjedinjene Američke Države bio znak da je u igri druga opcija. Planiranje rata protiv Sjedinjenih Američkih Država Japan je pokrenuo početkom rujna, a u listopadu vladu princa Konoyea zamjenjuje nova, predvođena ministrom rata generalom Hideki Tojom. Ovo je za Sjedinjene Države bila sigurna potvrda da se Japan odlučio za rat. Ostao je samo jedan problem za ostvarenje političko-strateškog plana – kako Japan navesti da on prvi napadne i po mogućnosti u američkom dvorištu. Havaji i Pearl Harbor bili su to poželjno rješenje, poglavito zato što Japanci nisu zaboravili 1898. i američku aneksiju. Američka političko-diplomatska igra uvlačenja Japana u zamku zvanu Pearl Harbor moga je početi.

Da bi Japan bio obmanut, naveden i natjeran da prvi povuče radikalan potez Sjedinjene Američke Države nisu bile spremne za nikakvo popuštanje. Tako je propao i posljednji japanski pokušaj pronalaženja kompromisa sa Sjedinjenim Američkim Državama koji se sastojao u ponudi trenutnog povlačenja japanskih snaga iz Indokine, zaustavljanju daljnje japanske ekspanzije u Aziji, te povlačenju iz Kine nakon sklapanja mirovnog sporazuma s kuomintangškom vladom.⁵⁰⁹ Japan je također ponudio istupanje iz Trojnog pakta. No, i ta inicijativa je propala, jer Japan nije mogao prihvatiti, moglo bi se reći, američki ultimativni protuprijedlog o potpunom povlačenju s azijskog kontinenta.⁵¹⁰ Američka igra sastojala se u tome da Japan neprestano dovodi u poziciju “očuvanja obraza”. Potpuno povlačenje za Japan bi značilo “podviti rep” u trenucima kada su relativno imali snažnu mornaricu.⁵¹¹

Planirana japanska osvajanja u jugoistočnoj Aziji, (do tada najveća operacija japanskih oružanih snaga u povijesti), nosila su sa sobom opasnost od mogućeg sukoba sa Sjedinjenim Američkim Državama, pa su stoga planovi za rat na Tihom oceanu

509 Ponuda je poslana u Washington putem specijalnog izaslanika Saburua Kurusua. Hrvatski vojnik, isto, str. 77.

510 Potpuno povlačenje podrazumijevalo je napuštanje kineskog teritorija uključujući i Mandžuku, što je 26. studenoga 1941. kao američki zahtjev postavio državni tajnik, tj. ministar vanjskih poslova Cordell Hull.

511 Nakon Prvog svjetskog rata položaj Japana na Dalekom istoku znatno je ojačao, a njegov status velike sile formalno je potvrđen i Washingtonskim sporazumom o ograničenju pomorskog naoružanja iz 1922., kojim je ograničeno pomorsko naoružanje velikih sila i utvrđen odnos 5:5:3 u kapitalnim brodovima (nosači zrakoplova i bojni brodovi) za pomorske snage Velike Britanije, SAD-a i Japana. Iako je taj sporazum izazvao veliko nezadovoljstvo japanskih militarističkih krugova, činjenica je kako je on stavio Japan u položaj najjače pomorske sile na Tihom oceanu. Japan nije poštivao mnoge odredbe tog sporazuma, poput ograničenja u pogledu istisnine brodova i utvrđivanja pojedinih pomorskih baza, relativnu slabost u kapitalnim brodovima pokušao je nadoknaditi izgradnjom većeg broja razarača i podmornica. Hrvatski vojnik, br. 30. i 31. prosinac 1997. i siječanj 1998. i br. 79. siječanj 2002.

pripremani dugo, još od 1938. Potkraj 1940. Vrhovni vojni savjet razmatrao je prvi plan, odnosno vojno-tehničku i ekonomsku studiju u kojoj se objašnjava potreba novih osvajanja radi opskrbe japanske privrede sirovinama prijeko potrebnim za razvoj japanske privrede. Ta je studija pokazala kako je sam Japan ekonomski preslab voditi i izdržati rat velikih razmjera, ali je istodobno jasno brojčano pokazala koliko je bogatstvo područja planiranih za osvajanje. To bogatstvo, posebice nafta u Nizozemskoj Istočnoj Indiji (današnjoj Indoneziji), bilo bi dostatno da Japanu osigura nesmetanu opskrbu sirovinama, upuštanje u ratne operacije ši-rokih razmjera i brz razvoj industrije potrebne za rat.

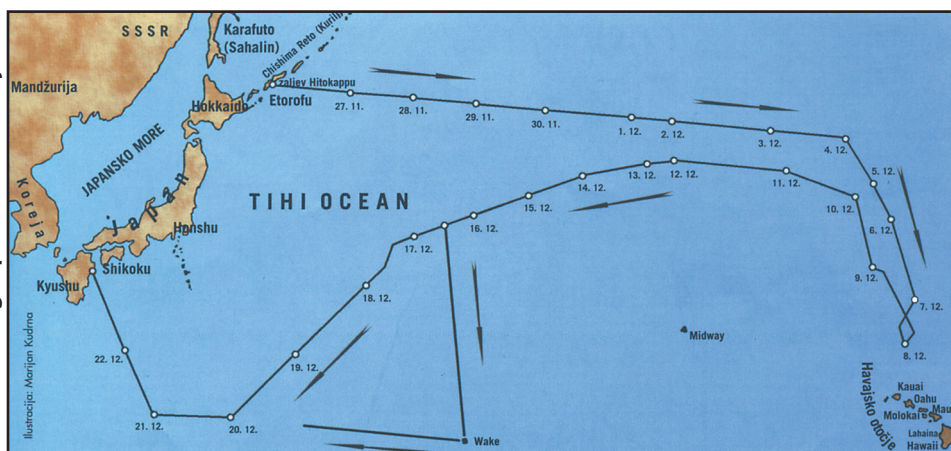
S prvobitnim planom složio se i zapovjednik Združene flote japanske carske mornarice admiral Taisho Isoroku Yamamoto⁵¹², koji je potkraj 1940. dopunio plan gledištem kako Japan mora prvi izvesti jaki i iznenadni napad, oslanjajući se ponajprije na raspoložive snage flote (posebice na nosače zrakoplova) i to istodobno po najvažnijim vojnim ciljevima SAD-a, Velike Britanije i Nizozemske u području Tihog oceana. Cilj je bio nanijeti što teže gubitke neprijatelju na moru, kako bi se osiguralo potrebno razdoblje (oko 16 mjeseci) ostalim japanskim pomorskim i kopnenim snagama za osvajanje željenih područja Jugoistočne Azije, te kako bi se spriječila moguća američka intervencija i protunapad. Taj plan odmah je odobrio načelnik stožera pomorskih snaga admiral Osami Nagano.⁵¹³

Zanimljivo je da su ideju napada na Pearl Harbor (a i to nije slučajno) dali sami Amerikanci. Naime, u pripremi plana napada japanski vojni stručnjaci koristili su iskustva američke ratne mornarice koja je još 1932. održala vojnu vježbu u kojoj je "neprijateljska" strana izvela napad na brodove usidrene u luci palubnim zrakoplovima s nosača, koji su se neprimijećeni približili Havajima i zapadnoj obali Sjedinjenih Američkih Država. Scenarij vježbe osmislili su američki admirali Frank A. Schofield i Douglas

512 Admiral Yamamoto je na američkom sveučilištu Harvard 1919. i 1920. studirao engleski jezik, a tijekom 30-ih godina bio je mornarički izaslanik u Washingtonu.

513 Admiral Yamamoto odlično je poznao vojnu situaciju u SAD-u, a plan su trebali izraditi načelnik stožera 11. zrakoplovne flote kontraadmiral Shosho Takijuro Onishi koji je ispitivao sve mogućnosti napada na Pearl Harbor iz zraka različitim tipovima palubnih zrakoplova koji su bili u operativnoj uporabi u carskoj ratnoj mornarici i kapetan fregate Chusa Minoru Genda (tada na dužnosti zrakoplovnog časnika na nosaču zrakoplova Kaga), japanski heroj iz rata s Kinom i bivši mornarički izaslanik u Londonu. Završni operativni plan napada načinio je kontraadmiral Shigerua Fukudomea iz glavnog zapovjedništva pomorskih snaga.

Kapetan fregate Genda je na temelju pozitivnih iskustava (poput napada britanskih torpednih aviona Fairey Swordfish s nosača aviona *HMS Illustrious* na talijanske ratne brodove usidrene u luci Taranto 11. studenoga 1940.) izradio studiju koja je opravdala zamisao i obećavala potpuni uspjeh. Hrvatski vojni, isto, siječanj 2002, str. 79.- 80.

Slika 19. Plovidba japanske eskadre do Havajskog otočja za napad na Pearl Harbor i njezin povrtak u Japan. Izvor: Hrvatski vojnik, veljača 2002. str. 79.

W. Yaenell. Vježba je u američkim vojnim krugovima kasnije izazvala dosta proturječnih stajališta te je na kraju odbačena kao nerealna(!?). Na taj način Sjedinjene Države bacile su mamac na koji će se devet godina kasnije uloviti japanski vojni vrh na čelu s admiralom Yamamotom.

Postrojbe japanske mornarice, a posebice mornaričko zrakoplovstvo, tijekom slijedećih godinu dana intenzivno su se uvježbavale u zaljevu Kagoshima na jugu otoka Kyushu. Admiral Nagano je s još trinaest časnika od 2. do 13. rujna 1941. u Ratnoj školi Carske mornarice proveo "ratni igru" u kojoj su napadne snage "izgubile" dva nosača zrakoplova što je bio prihvatljivo za japansku stranu. Istodobno, sve do studenoga 1941. izrađivani su detaljni planovi napada, kada je Glavni stožer japanskih carskih oružanih snaga (Gunreibu) izvješten o spremnosti za provedbu strategijske napadne operacije (slika 19.). Združena flota, prema planovima uporabe, započela je u studenome 1941. prikupljanjem taktičkih skupina na sjeveroistoku Japana. Svaka od njih je imala zasebni zadatak u sklopu "Havajske operacije" ("Hawaii Sakusen") poznata i pod nazivom "Operacija Z" koju su trebali započeti istodobno s glavnim napadom.

Američke radioprslušne postaje u sklopu federalne agencije za radio komunikacije (Federal Agency for Radio Communications) zabilježile su u razdoblju koje je prethodilo japanskom napadu znatno pojačani intenzitet radio prometa i to ne samo u kontinentalnom dijelu Sjedinjenih Američkih Država već i na području Havajskog otočja.⁵¹⁴ Japan je u fazi pripreme operaci-

⁵¹⁴ Registrirano je i otkriveno oko 500 radio postaja japanskih i njemačkih špijuna (agenata i obavještajaca).

je veliku pozornost dao operativnom djelovanju obavještajnih službi pa je tako ustrojio veliku agenturnu mrežu u koju su bili uključeni različiti ljudi, od diplomatskih službenika, posada japanskih trgovačkih brodova, trgovačkih putnika, turista pa sve do specijalnih agenata iz japanskih oružanih snaga koji su prikriveno djelovali u raznim zemljama.⁵¹⁵

Na bojnem brodu *Nagato* istoimene klase (zastavni brod admirala Yamamota) 5. veljače 1941. kapetan bojnog broda Kanji Ogawa bio je ukratko upoznat sa sadržajem "Operacije Z". Impresioniran važnošću operacije odlučio je poboljšati djelovanje obavještajaca na području Havaja. Zbog nedostane stručnosti, ali i nepouzdanosti "spavača" odlučio je da se na Havaje pošalju školovani mornarički obavještajni časnici. Osim toga dotadašnji generalni konzul je zamijenjen, a za novog je postavljen iskusni diplomat Nagao Kita, dotada generalni konzul u Shangaju i Cantonu (područja od velikog interesa za japansku obavještajnu službu). Koliko je japanski Glavni stožer oružanih snaga pridavao značenje obavještajnoj pripremi operacije pokazuje primjer kapetana korvete Suguru Suzuki i Toshihide Maejima koji su se rujna 1941. ukrkali na trgovački brod *Taiyo Muru* koji je za krajnje odredište imao luku Honolulu. Umjesto redovitog plovnog puta, brod je plovio daleko na sjever, između otoka Midway i Aleutskog otočja i zapadno prema Havajima – točno plovnim putem koji je planiran za japansku eskadru što je trebala napasti Pearl Harbor. Nakon povratka, ti su časnici izložili svoja precizna zapažanja admiralu Naganou iz kojih je bilo jasno vidljivo kako je plan izvršno zamišljen i isplaniran, ali i realan. Isto tako, japanska vojna obavještajna služba *Kempei Tai* angažirala je postrojbe za radio izviđanje vojnih komunikacija američke ratne mornarice i njezinih saveznika pa je u tu svrhu rabila i posebno opremljene brodove i podmornice kao i specijalizirane skupine za raščlambu podataka prikupljenih iz otvorenih izvora (radio, novine i razne publikacije). Njezin tajni agent sa specifičnom zadaćom bio je Takeo Yoshikawa, časnik japanske mornarice i djelatnik japanske obavještajne službe, koji je u ožujku 1941. poslan u japanski generalni konzulat u Honolulu kao vicekonzul Tadeshi Mori-

515 Ta agenturna mreža nosila je naziv Organizacija crnog zmaja (Ryu Hensei) i dostavljala je tijekom rata japanskom političkom i vojnom vrhu donekle točne podatke iz kojih se mogla, dodatnom raščlambom, stvoriti donekle precizna slika o stvarnoj situaciji u pojedinoj državi i aktivnostima u njezinim oružanim snagama. Agenti na području Jugoistočne Azije djelovali su u sklopu "Organizacije F". Posebna pozornost davala se "spavačima" koji su živjeli na Havajima, suradnicima japanske obavještajne službe koji su manje-više uspješno prikupljali podatke o aktivnostima u širem području Tihog oceana. To su bili vlasnici lokala u koje su zalazili američki mornari, vozači taksija, vlasnici frizerskih salona u kojima su redovite gošće bile supruge američkih časnika itd. Hrvatsko slovo, isto, siječanj 2002. str. 80.

masu.⁵¹⁶ Prikupljao je podatke o američkoj Tihooceanskoj floti smještenoj u bazi Pearl Harbor i slao ih diplomatskim porukama, rabeći pri tome posebnu šifru J-19 (ili TSU) s potpisom generalnog konzula.⁵¹⁷

Posljednji sastanak Vrhovnog vojnog savjeta održan je nekoliko tjedana prije početka rata, a na njemu je još jednom u potpunosti proučen precizan plan napada. *“Havajska operacija”* – sinkronizirana napadna djelovanja taktičkih borbenih skupina na različitim operativnim smjerovima, sastojala se od tri faze uz još jednu potpurnu.⁵¹⁸

Nasuprot japanskom stajao je američki ratni plan *“Rainbow 5”* izrađen u travnju 1941., nakon konferencije američkih i britanskih stožera u Washingtonu. Temeljna zamisao plana bila je ofenziva na europskom ratištu, a defanzivna na Tihom oceanu. Potkraj lipnja 1941. kada je japanski napad postao vjerojatan, u Washingtonu je sklopljen novi sporazum o uporabi američkih, britanskih i nizozemskih kopnenih i zračnih snaga u slučaju japanskog napada, ali nije postignuta suglasnost o uporabi pomorskih snaga. Tek nakon izbijanja rata, na konferenciji *“Arcadia”* u Washingtonu (24. prosinca 1941.-14. siječnja 1942.) izrađen je novi plan kojim je bilo predviđeno da se u 1942. ostane u strateškoj defanzivi, a da težište obrane bude na Burmi i tzv. *“malajskoj*

516 Iako nije bio školovani obavještajac bio je školovani pomorski časnik što mu je omogućilo vrlo precizno poznavanje ustroja Tihooceanske flote, te klasa i tipova brodova američke ratne mornarice.

517 Zanimljivo je da je Takeo Yoshikawa posljednju poruku poslao samo 12 sati prije japanskog napada. Još je zanimljivije i čudnije da američka vojna obavještajna služba kao ni FBI nisu Yoshikawu prepoznale kao glavnog japanskog obavještajca na Havajima, pa je tako zajedno s ostalim osobljem japanskog konzulata protjeran u Japan tek u kolovozu 1942. Takav *“propust”* mogao je biti samo dio plana, a ne nesposobnosti američke obavještajne službe ili spsobnosti prikrivnja japanskog obavještajca.

518 U prvoj fazi, brodovi iz posebno ustrojenog taktičkog sastava (eskadra) u sklopu Združene flote, trebali su izvesti iznenadni napad na Pearl Harbor, a zapovjednik tog sastava bio je viceadmiral Chuso Chuichi Nagumo. U drugoj fazi Postrojba južnih mora (Četvrta flota ojačana zrakoplovnim snagama sa zračnih luka u Japanu) trebala je zauzeti luku Rabaul na otoku New Britania u Bismarckovom otočju, otoke Wake, Guam u Marijanskom otočju i Makin u Gilbertovom otočju. Za zapovjednika te postrojbe određen je zapovjednik Četvrte flote, viceadmiral Shigeyoshi Inoue. U trećoj fazi, postrojbe Druge i Treće flote pod zapovjedništvom viceadmirala Nobutake Konda i viceadmirala Iboa Takahashija, 11. zračne flote i zračnih snaga Kineske flote, nosači zrakoplova iz Treće i Četvrte divizije, uz potporu krstarica i razarača iz sastava cijele flote, uz sudjelovanje postrojbi Južne armije kojom je zapovijedao general Hiko Taisho Hisaichi Terauchi trebali su napasti i osvojiti Filipine, Tajland, Malaju, Singapur, Burmu i Nizozemsku Istočnu Indiju. Za zapovjednika tih postrojbi određen je zapovjednik Druge flote viceadmiral Kondo. U četvrtoj fazi koja bi služila kao potpora trećoj, tj. invaziji Filipina, Malaje, i Tajlanda, Druga flota trebala je pružiti potporu osvajanju spomenutih područja, koje su trebale obaviti postrojbe Treće flote pod zapovjedništvom viceadmirala Takahashija. Hrvatski vojnik, isto, siječanj, 2002. str. 80.-81.

barijeri" (lanac otoka od Malezije do Australije) te da se podrže snage na Filipinima i održe najvažnije pomorske komunikacije u tom području.⁵¹⁹

Da je američka politika pripremala zamku Japanu da prvi napadne, vidljivo je iz analize prebaziranja Tihooceanske flote iz baze San Pedra u Kaliforniji u novu bazu Pearl Harbor na havajskom otoku Oahu, koja je kao pomorska baza ustrojena 1919. Flota je 17. svibnja 1940. prebazirana na temelju zapovijedi predsjednika Franklina Delana Roosevelta. Tadašnji zapovjednik Tihooceanske flote kontraadmiral James O. Richardson upozoravao je, kako je flota u novoj luci baziranja bezrazložno izvrnuta mogućnosti japanskog napada, te kako ne postoje temeljni preduvjeti za djelotvornu obranu te pomorske baze. Predsjednik Roosevelt opravdavao je svoju odluku kao odgovor na rastuće japanske apetite u tom dijelu Azije. Do kraja 1940. admiral Richardson nastojao je bez uspjeha upozoriti politički vrh na nemogućnost provedbe američkih aktivnosti na zapadu Tihog oceana u sklopu ratnih planova ratne mornarice SAD, a pod nazivom "Orange" i "Rainbow 5". Posljednja inačica, "Rainbow 5" predviđala je u slučaju japanskog ulaska u rat američko osvajanje položaja u Marshallskom otočju. Uporni i profesionalno odgovorni admiral nije shvatio suptilnost igre koja se igrala na najvišoj političkoj razini, a još manje je mogao shvatiti što će to značiti za njegovu zemlju i svijet u idućih pedeset godina. Kada je nesvjesno odigrao svoju planiranu ulogu "katastrofičara" u siječnju 1941. admiral Richardson je smijenjen, a na dužnost zapovjednika Tihooceanske flote postavljen je kontraadmiral Kimmel koji je tom prigodom promaknut u čin admirala, pri čemu su preskočena tridesetidva viša, pomorska časnika. To je najbolji dokaz da je novoimenovani zapovjednik Tihooceanske flote imao povjerenje predsjednika Roosevelta i vjerojatno je naslućivao što se iza "brda valja".

Tijekom srpnja 1941. američki predsjednik Franklin Delano Roosevelt uputio je oštru poruku vladi u Tokiju u kojoj naglašava kako bi napad Japana na Sovjetski Savez (što je Japancima predlagao njemački ministar vanjskih poslova Joachim von Ribbentrop) ozbiljno poremetio mir u području Tihog oceana. Da bi prikriili svoje namjere japanska strana pozitivno je odgovorila na kritiku i istaknula kako će se striktno držati neutralnog položaja u njemačko-sovjetskom sukobu. Za dodatno postizanje uvjerenosti o tobožnjim japanskim miroljubivim namjerama, japanski veleposlanik u Washingtonu admiral Kichisaburo Nomura stalno

⁵¹⁹ Radi što djelotvornije provedbe tog plana, bilo je ustrojeno zajedničko zapovjedništvo za jugozapadni Tihi ocean i jugoistočnu Aziju nazvanom ABDACOM (American-British-Dutch-Australian Command) pod kojim su bila područja Burme, Malaje, Nizozemske Istočne Indije, sjeverne i sjeverozapadne obale Australije i Filipini. Novi Zeland te preostali dio Australije činili su posebnu zonu pod nazivom ANZAC koja je vojno bila podređena američkoj mornarici.

je davao izjave o miroljubivosti svoje vlade. Tri tjedna prije napada na Pearl Harbor, u Sjedinjene Države je kao specijalni izaslanik poslan profesionalni diplomat Saburo Kuru su čija je glavna zadaća bila raščišćavanje svih nesporazuma na relaciji Tokio-Washington. Međutim, stvarna zadaća veleposlanika Kurusua bila je odugovlačenje pregovora i zavaravanje američke strane pokazivanjem lažne kooperativnosti visoke razine, te provedba mjera za ostvarivanje potpunog iznenađenja kao elementa japanskog plana napada na Pearl Harbor. Potkraj studenoga 1941. američki ministar vanjskih poslova Cordell Hull je izjavio kako su pregovori bezuspješni i kako su japansko-američki odnosi izvan svakog diplomatskog nadzora. Unatoč takvoj situaciji Sjedinjene Države nisu htjele pokazati Japanu da očekuju (znaju) za njegove namjeru pa nisu poduzele potrebne mjere opreza, kako bi ga i dalje ostavili u uvjerenju da će napad na Pearl Harbor biti lak zalogaj. Američka politika, promišlja o svim mogućim posljedicama, prije svega o opravdanosti za uzvratni udarac (međunarodno pravni aspekt). Predsjednik Roosevelt uputio je 6. prosinca 1941. (dan uoči napada na Pearl Harbor) osobnu poslanicu japanskom caru, no ona je stigla prekasno, jer je japanska flota već bila na putu prema Havajima i obavljala posljednje pripreme za planirani napad. Može se s pravom ustvrditi da je predsjednik Roosevelt sigurno imao informacije o isplavljenju japanske flote i da ističu posljednji sati do početka rata na Tihom oceanu.

Da je američka strana sve činila da Japan ne odustane (promjeni) svoj ratni plan i napadne prvi, pokazuju i postupci visokih američkih vojnih dužnosnika. Na temelju uhvaćenih japanskih poruka, zapovjedništvo ratne mornarice Sjedinjenih Država je od 24. do 27. studenoga 1941. poslalo zapovjedniku Tihooceanske flote admiralu Kimmelu nekoliko upozorenja o agresivnim namjerama i mogućnosti napada japanskih oružanih snaga tijekom slijedećih dana, usmjerenih prema Filipinima, Malaji, Borneu i Guamu, napad na Havaje nije uopće spomenut(?). Istodobno je i zapovjedniku kopnenih snaga na Havajima, generalu Shortu, poslano slično upozorenje o neprijateljskim aktivnostima koje mogu otpočeti svakog časa, u kojem se naglašavalo kako će ukoliko dođe do sukoba, to značiti ratni čin usmjeren protiv Sjedinjenih Američkih Država. Unatoč alarmantnim porukama admiral Kimmel nije tobože želio stvarati paniku ni uznemirivati civilno pučanstvo na Havajima, te nije poduzeo ništa bitnije glede podizanja bojne spremnosti Tihooceanske flote na potrebnu razinu, osim ophodnih aktivnosti ispred same luke Pearl Harbor i pretraživanja ulaznog kanala uz pomoć minolovaca (zbog mogućnosti da japanske podmornice polože mine pred ulaz u luku). Ovakvi "nesmotreni i neodgovorni" postupci najviših zapovjednika s obzirom na japansku obavještajnu strukturu na Havajima nedvojbeno su uvjerali Japance da Amerikanci ne očekuju napad.

Za dodatno uvjeravanje japanskih obavještajaca na Havajima, a time i japanskog vojnog vrha general Short je poduzeo jedino protumjere usmjerene na sprječavanje mogućih diverzija "niseia" tj. lokalnog japanskog pučanstva. U skladu s doktrinom Kopnene vojske SAD-a, na zračnim lukama je provedeno okupljanje ratnih zrakoplova prema načelu "krilo na krilo", kako bi se mogli lakše nadzirati i štiti od mogućih diverzija. Upravo je taj postupak borbenog osiguranja dodatno učvrstio uvjerenje Japanaca da će operacija napada na luku Pearl Harbor polučiti iznenađenje, jer je to kasnije japanskim pilotima omogućilo lakši odabir i uništavanje ciljeva na zemlji.⁵²⁰ Jedina važnija aktivnost koja je bila poduzeta bilo je ojačavanje američkih baza na otocima Midway i Wake zrakoplovima, streljivom i opremom. U biti to je bio operativni razvojni snaga za djelovanje nakon japanskog napada.

Situacije i aktivnosti koje su se događale uoči japanskog napada još su jednom pokazale ne samo da su Amerikanci znali za japanske namjere, nego da njihova postavljena strategijska zamka dobro funkcionira. Američka radioprslušna postaja smještena na Havajima zabilježila je bitno povećanje intenziteta japanskih vojnih komunikacija kao i povećani broj poruka koje su odašiljale iz japanskog generalnog konzulata u Honoluluu. Također ni poruci o "nestanku" međusobne komunikacije tj. radioprometa četiri japanska nosača zrakoplova od 4. do 6. prosinca 1941. nije pridavana odgovarajuća pozornost viših časnika u zapovjedništvu Tihooceanske flote, jer se smatralo kako se nosači nalaze u japanskim teritorijalnim vodama gdje provode vježbovne aktivnosti. Jedna od izuzetno važnih poruka (tzv. "Bomb plot") koja je uhvaćena 24. rujna 1941. bila je upućena iz Tokija generalnom konzulatu na Havajima, u kojoj se baza Pearl Harbor dijeli na pet sektora, a od japanskog agenta Takea Yoshikawe se traži da javi točne lokacije usidrenih brodova unutar pojedinih sektora. Nažalost ta dešifrirana poruka nije poslana u zapovjedništvo Tihooceanske flote u Pearl Harboru već američkoj Azijskoj floti (*US Asiatic Fleet*) koja se nalazila na Filipinima i u području Nizozemske Istočne Indije, te nekolicini viših političkih i vojnih dužnosnika u Washingtonu koji nisu reagirali(?).

Dan prije napada na Pearl Harbor američko ministarstvo obrane raspolagalo je dešifriranom porukom japanskom izasla-

520 Admiral Kimmel i general Short nisu poduzeli ništa više od spomenutog ni kada su 3. prosinca 1941. primili obavijest o spaljivanju dokumenata u japanskim diplomatskim predstavništvima u Londonu, Hong Kongu, Singapuru, Jakarti, Manili i u Washingtonu. Ta aktivnost bila je poznata Amerikancima kao "vjetrovita poruka" broj 2353 koja je u sadržaju "vjetar puše istočno" (Higashi no kaze hame) upozoravala djelatnike japanskih diplomatskih predstavništava na potrebu prekida svih diplomatskih aktivnosti, te na poduzimanju svih potrebnih mjera u sklopu priprema za otpočinjanje ratnih djelovanja. Hrvatski vojnik, isto, str. 87.-88.

niku u Sjedinjenim Državama o prekidu diplomatskih odnosa Japan i SAD-a, a u noći 6. na 7. prosinca 1941. saznalo je i za instrukciju o predaji ultimatumu SAD-u. Unatoč tome, odgovorna tijela nisu ništa poduzela, što samo može značiti da su posljedice za ljudstvo, brodovlje i tehniku u Pearl Harboru i na Havajima "kolateralna šteta" u jednom sofisticiranom strateškom planu svjetskih razmjera.

U zapovjedništvo japanske eskadre u jutarnjim satima 6. prosinca 1941. stigla je obavijest o stanju u Pearl Harboru prema kojoj je u luci bilo ukupno osam bojnih brodova, tri krstarice i 16 razarača, dok su u dokovima i radionicama bile na remontu četiri krstarice i pet razarača.⁵²¹ Provedši raščlambu obavještajnih podataka o aktivnostima Amerikanaca u proteklih nekoliko dana bilo je vidljivo kako su iz luke isplovila dva nosača zrakoplova *USS Lexington* (CV-2) istoimene klase i *USS Enterprise* (CV-6) klase Yorktown sedam teških krstarica i 12 razarača, a u luku se vratila dva bojna broda (*USS Nevada* i *Oklahoma*). Posljednje obavještajno izvješće, primljeno u 21.00 sat, govorilo je kako je u luku uplovio jedan bojni brod (bila je riječ o brodu meti *USS Utah*, bivšem bojnem brodu) i jedan matični brod za hidroavione (*USS Curtiss*) tako da su se u luci nalazili svi bojni brodovi, ali ne i udarne skupine nosača zrakoplova, što je izazvalo zabrinutost stožera eskadre zbog moguće intervencije zrakoplova sa nosača tijekom japanskog napada. Poradi razmatranja novonastale situacije, zapovjednik eskadre viceadmiral Bagumo sazvaio je sastanak stožera na admiralskom brodu, nosaču zrakoplova *Akagi*. Glavno pitanje je bilo hoće li slijedećeg dana svi bojni brodovi zaista biti u luci i postoji li mogućnost da se u bazu vrate nosači zrakoplova. Načelnik stožera eskadre kontraadmiral Shosho Ryunosuke Kusaka, koji je vrlo dobro poznao Tihooceansku flotu, tvrdio je da se nijedan nosač zrakoplova neće vratiti, te da će na dan napada u luci biti jedino bojni brodovi. Taj časnik imao je pravo, jer sljedećeg dana u luci zaista nije bilo niti jednog nosača zrakoplova(?).

Mnogi su se analitičari i povjesničari nakon Drugog svjetskog rata pitali, pa i do dana današnjega, zašto Amerikanci nisu poduzeli nikakve ozbiljne protumjere iako su raspolagali podatcima o

521 Na dan japanskog napada u bazi Pearl Harbor nalazilo se oko 155 ratnih i pomoćnih brodova, od čega osam bojnih brodova, dvije teške i šest lakih krstarica, 43 razarača i četiri flotne podmornice, a ostalih 104 broda Tihooceanske flote bila su na zadaćama u sjevernom dijelu Tihog oceana (blizu Aljake), duž obala Sjeverne i Južne Amerike, te uz sjevernu Australiju i Solomonske otoke u zapadnom dijelu Tihog oceana. Na brodovima se nalazio veći dio posada (95 posto na bojnim brodovima, 98 posto na krstaricama i 85 posto na razaračima); časnika je na bojnim brodovima bilo 60-70 posto, na krstaricama 65 posto i na razaračima 50 posto. Zapovjednika u trenutku napada bilo je nazočno na bojnim brodovima 60 posto, na krstaricama 90 posto i na razaračima 63 posto. Hrvatski vojnik, isto, veljača 2002. str. 76. i str. 79.

japanskim pripremama za rat.⁵²² Da bi se neki događaji, a poglavito oni koji imaju obilježje najvišeg strategijskog dosega, mogli razumjeti, potreban je vremenski razmak pa i od nekoliko desetaka godina. Pearl Harbour u svakom slučaju nakon 11. rujna 2001. nema isto značenje i percepciju koju je imao više od šezdeset godina. Osim toga, da bi se stvari razumjele potrebno ih je promatrati inverzno (n^{-1}) kao što to doktrina determinizma nalaže.

Kako određeni, na prvi pogled ne važni (ali smišljeni) postupci (detalji), imaju dalekosežne posljedice pokazuje nekoliko slijedećih primjera. Prvo, postupak japanskog veleposlanika u Washingtonu. Naime, uoči japanskog napada, u noći 6./7. prosinca 1941. japanskom veleposlanstvu u Washingtonu poslan je brzojav koji je trebao predati američkom ministru vanjskih poslova Cordellu Hullu, a radilo se o oštrom ultimatumu u kojem se Sjedinjenim Američkim Državama objavljuje rat. Planirano ja da japanski veleposlanik admiral Kichisaburo Nomura uruči dokument točno u 13.00 sati po washingtonskom vremenu (u 7.30 sati po havajskom vremenu tj. oko pola sata prije nego što bi zrakoplovi prvog vala započeli s bojnim djelovanjima.) Na taj način japanski napad bio bi legalan i u skladu s odredbama međunarodnog prava, a Amerikanci ipak ne bi stigli obavijestiti svoje lokalne zapovjednike o početku napada, ni poduzeti potrebne protumjere. Međutim, zbog sporosti japanske diplomatske službe(?) ultimatum nije uručen na vrijeme tako da je napad izveden bez prethodne objave rata.

Drugo, američke prislušne radiopostaje uhvatile su poruku upućenu japanskom veleposlaniku u Washingtonu tijekom večernjih sati 6. prosinca 1941., a obavještajna služba žurno je prosljedila dešifriranu poruku u Bijelu kuću. Oko 21.30 u subotu navečer, desetak sati prije japanskog napada na Pearl Harbor, poruku je pročitao američki predsjednik Franklin Delano Roosevelt u društvu savjetnika za nacionalnu sigurnost Harryja Hopkinsa. Na temelju raspoloživih podataka o aktivnostima japanske vojske, prosuđeno je kao će rat ubrzo započeti, te je odlučeno kako težište obrane treba staviti na područje jugoistočne Azije, a Pearl Harbor nije ni spomenut(?).

522 Radioprislušne postaje uspjele su nekoliko mjeseci prije napada dešifrirati određeni broj poruka u kojima su japanskom Glavnom stožeru u Tokiju dostavljane informacije o aktivnostima američke Tihooceanske flote, ali to nije izazvalo potrebnu pozornost visokih časnika u Washingtonu. Američki FBI također je raspolagao podacima o aktivnostima japanskih obavještajaca i obavještajne službe japanskih oružanih snaga. FBI je posjedivao i precizne upute upućene japanskim obavještajcima u kojima se naglašavalo, kako je, u slučaju početka rata, najvažnija zadaća uništenje, zračnih i pomorskih snaga na otočju Midway i Havaji. Međutim sve to nije bilo dostatno za poduzimanje potrebitih mjera predostrožnosti. Logična posljedica toga je bila potpuna nepripremljenost američkih snaga u Pearl Harboru, te ostvarivanje potpunog iznenađenja.

Treće, dešifrirana poruka poslana je istodobno i načelniku Glavnog stožera generalu Georgeu Marshallu, ali ju je on navodno prekasno pročitao(?). Stoga je upozorenje o mogućem napadu na Havajsko otočje u neka zapovjedništva stiglo samo dva-desetak minuta prije napada, između 7.35 i 7.40. sati što nije bilo dostatno za poduzimanje djelotvornih protumjera. Otežavajuću okolnost predstavlja je i činjenica da se to zbivalo u nedjeljno jutro, tako da mnogi zapovjednici nisu još bili u svojim uredima. Japansko veleposlanstvo uručilo je ultimatum američkom ministru vanjskih poslova Hullu tek u 14.30 po washingtonskom vremenu, a pola sata ranije nazvao ga je predsjednik Roosevelt, te ga obavijestio kako je Pearl Harbor napadnut. Prema uputama predsjednika, ministar vanjskih poslova trebao je primiti japanskog veleposlanika, ali mu nije smio dati do znanja kako je obaviješten o napadu.⁵²³

U Japanskom napadu uništena su, teže ili lakše 23 ratna broda, koji su kasnije gotovo svi popravljeni i postali operativno uporabljivi za konačni obračun s japanskom mornaricom. Na zemlji je uništeno 188 zrakoplova, što za gospodarski moćnu državu kao što su Sjedinjene Američke Država, koje su svjesno ušle u rat, da u njemu pobijede, i pokrenule ratnu proizvodnju to nije bio neki veliki gubitak. Gubitci u ljudstvu iznosili su 2390 ljudi, od toga 1999 pripadnika Ratne mornarice, 109 pripadnika Marinskog korpusa, 233 pripadnika Kopnenih snaga i njezinih zračnih snaga, te 49 civila, dok je 1178 ljudi ranjeno. Logična posljedica japanskog napada na Pearl Harbor bilo je smjenjivanje zapovjednika Tihooceanske flote admirala Kimmela i zapovjednika kopnenih snaga na Havajima generala pukovnika Waltera Shorta. Ministar ratne mornarice SAD-a Frank Knox je 17. prosinca 1941. viceadmirala Pyea imenovao privremenim zapovjednikom Tihooceanske flote, a 31. prosinca 1941. stalnim zapovjednikom postao je admiral Chester W. Nimitz.

Ubrzo nakon napada ustrojena su razna vojna i civilna povjerenstva koja su na temelju dostupne dokumentacije trebala ispitati i otkriti razloge potpunog promašaja u organizaciji obrane Havaja. Sva ta silna povjerenstva nikada ništa nisu smisljeno zaključila, a vrijeme je učinilo svoje, poglavito propaganda, naročito filmska, pa je Pearl Harbor postao mit o stradanju i herojstvu američkih vojnika, pa je kazna koja je Japance na kraju rata zadesila u svijesti američkih građana i danas, opravdana, isto kao što će to sutra biti s Afganistanom i Irakom.

⁵²³ Zapovijed za napad japanskim zračnim snagama izdaje kapetan fregate Chusa Mitsuo Fuchide zapovjednik eskadrile bombardera B5N2 za horizontalno bombardiranje u 7.49 sati 7. prosinca 1941. putem radio veze. Zapovijed je glasila "To-ra, To-ra, To-ra" što je bio znak zapovjednicima ostalih eskadrila za početak napada, ali je istodobno predstavljalo i poruku zapovjedništvu eskadrile kako je napad započeo u potpunom iznenađenju.

Ozbiljnije geostrateške i geopolitičke analize nakon Drugog svjetskog rata, a posebice u posljednjem desetljeću ukazuju da je "teorija zavjere", samo iskaz plana kojem je predsjednik Franklin Delano Roosevelt i američki politički vrh iskoristio japanski napad za homogeniziranje nacije i ulazak Sjedinjenih Američkih Država u Drugi svjetski rat.⁵²⁴ Naprosto, Sjedinjene Države su iskoristile japanski napad kako bi Njemačkoj (saveznici Japana) objavile rat, te se na taj način uključile u rješavanje sudbine Europe radi osiguravanja svojih političkih, gospodarskih i vojnih interesa u tom dijelu svijeta u kojem je dominantnu ulogu imala Velika Britanija. Istodobno, Sjedinjene Američke Države izborile su se za slobodu djelovanja na Tihom oceanu s kojeg će nakon završetka Drugog svjetskog rata bitno biti smanjen utjecaj Velike

524 U prilog postojanju plana idu i istinite, provjerene ili manje provjerene činjenice:

- (1) Peruanski veleposlanik u Tokiju dr. Ricardo Riveira-Shreiber izvjestio je 10. siječnja 1941. jednog od tajnika u tamošnjem veleposlanstvu Maxa Bishopa (a s tim je upoznat i američki veleposlanik Joseph Grew) kako raspolaže podatkom o japanskom uvježbavanju napada torpedima koja su posebno prilagođena plitkim vodama, te kako postoji mogućnost napada na Pearl Harbor. Slično izvješće poslao je i mornaričkom izaslaniku SAD-a u Tokiju, kapetanu fregate Smith-Huttonu. O tome da se planira napad 1. veljače upoznat je i admiral Husband E. Kimmell.
- (2) Vojni izaslanik SAD-a u Meksiku također je javio u Washington kako Japanci ubrzano grade džepne podmornice koje će biti uporabljene na jednu od američkih pomorskih baza u poručju Tihog oceana.
- (3) Britanski agent Duško Popov je 10. kolovoza raspomagao preciznim informacijama o japanskim pripremama za napad koje je saznao iz razgovora s bojnikom Ludovicom von Karsthoffom, šefom ispostave njemačkog Abwera u Portugalu. Informaciju je dostavio britanskom MI-6, a oni su ih do kraja kolovoza stavili na raspolaganje FBI-u.
- (4) Istog mjeseca Britanski premjer Wiston Churchill i predsjednik Roosevelt sastali su se na američkoj teškoj krstarici *USS Augusta* (CA-31) klase Nothampton u zeljevu Argentina na Newfoundlandu, a nakon sastanka Churchill je svojim suradnicima izjavio kako je Roosevelt izrazio želju za uključenjem u rat u Europi, a to može postići jedino ukoliko Jpanci napadnu neku od američkih baza u Tihom oceanu.
- (5) Prislusne radiopostaje britanskih vojnih snaga u Singapuru također su raspolagale informacijama o aktivnostima japanske ratne mornarice, posebice nakon što su od Amerikanaca dobili stroj za dešifriranje mornaričkih šifri uz pomoć kodova JN-25 i JN-25B.
- (6) Sovjetski špijun Richard Sorge u rujnu 1941., izvjestio je Kremlj kako napad na Pearl Harbor počinje za 60-ak dana, a to je diplomatskim putem prosljeđeno u SAD.
- (7) Tadašnji njemački veleposlanik u SAD-u dr. Thomsen (bio je protiv nacizma) tajno je 13., studenog izvjestio američku stranu o pripremama za japanski napad.
- (8) Brodovima japanske ratne mornarice 14. studenoga stigla je zapovijed o promjeni šifara s početkom u jutranjim satima 1. prosinca.
- (9) Japanskoj eskadrili 25. studenoga upućena je šifrirana radioporučka admiralu Yamamotoa o početku provedbe plana napada na Pearl Harbor. Uхватile su je američke radioprslusne postaje i odmah je prosljeđena na dešifriranje u Washington, a s njom je najvjerojatnije bio upoznat i predsjednik Roosevelt.

Britanije, Francuske, Nizozemske, Španjolske i Njemačke, pa je to otvorilo put da Sjedinjene Države uistinu postanu jedina prava velesila svijeta na kraju 20. i početkom 21. stoljeća.

Smjela operacija Japana nije bila ništa drugo nego nepromišljeno ulijetanje u protivničku dobro pripremljenu zamku. Može se samo ustvrditi da su Japanci koji su započeli rat protiv Sjedinjenih Američkih Država, zapravo postigli, nogometnim rječnikom rečeno, "autogol". Negativan rezultat je toliko velik da se napad na Pear Harbor može smatrati najvećom strateškom pogreškom Drugog svjetskog rata, ponajprije u političkom pogledu. Oni su svojim napadom bez objave rata "pobudili gnjev" Sjedinjenih Američkih Država, probudili ponos američke ratne mornarice i pružili priliku američkoj politici da cijelu američku naciju, dotada podvojenju i većim dijelom nesklonu ulasku u rat, homogenizira i spremi učiniti krajnji napor radi pobjedonosnog završetka rata. U strateškom pogledu napad na Pearl Harbor

(10) Britanska radoprslušna postaja u Singapuru je 25. studenoga uhvatila i dešifrirala poruku admirala Yamamotoa o isplavljanju japanske eskade iz zaljeva Hitokappu Wan (Kurilsko otočje) u smjeru Pearl Harbora. Istog dana britanske prislušne radio postaje uhvatile su poruku japanskog ministra vanjskih poslova u kojim se daju upute japanskim diplomatima u veleposlanstvima u slučaju rata (poruka "kišovito s istočnim vjetrom" označavala je početak rata sa SAD-om, "oblačno sa sjevernim vjetrom" označavala je napad na Sovjetski Savez, a poruka "vedro sa zapadnim vjetrom" označavala je početak ratnih djelovanja prema Velikoj Britaniji i Nizozemskoj). Sljedećeg dana premijer Churchill u telefonskom razgovoru izvješćuje predsjednika Roosevelta kao se priprema japanski napad na Pearl Harbor u sklopu šire operacije te da se očekuje i napad na britanske i nizozemske baze. Istodobno, ministar vanjskih poslova SAD-a Hull šalje ultimatum Japanu da carsku vojsku povuče iz Francuske Indokine i cijele Kine. Poruku "kišovito s istočnim vjetrom" 28. studenoga dešifriraju i američke radioprslušne postaje.

(11) Nedaleko Cantona u Kini 30. studenoga oboren je japanski vojni zrakoplov u kojem je pronađena zapovijed šifrirana kodom J-25 u kojoj je jasno poisalo: "Japan je došao u položaj samoobrane te dosegnuo točku kad mora objaviti rat SAD-u". Sa sadržajem te zapovijedi bio je najvjerojatnije upoznat i predsjednik Roosevelt.

(12) Obavještajna služba 12. vojnopomorskog sektora San Francisko 1. prosinca 1941. raščlambom podataka dobivenih radioizviđanjem komunikacija japanskih civilnih i trgovačkih kompanija utvrđuje približnu lokaciju japanske eskadre. Istog je dana sovjetska obavještajna služba raspolagala podatkom o približnoj lokaciji japanske eskadre jer su dva ruska trgovačka broda na povratku iz New Yorka (*Azerbejdžan* i *Habarovsk*) naišla na japanske brodove te je od Japana zatraženo njihovo propuštanje.

(13) Početkom prosinca uhvaćena je radio poruka s japanskog tankera *Shiriyu* u kojoj je on javljao svoj točan položaj te poziciju na kojoj je morao biti 3. prosinca.

(14) Od 16. studenoga do 7. prosinca 1941. radiotelegrafisti na američkom putničkom brodu *SS Lurline*, na putu iz San Franciska u Honolulu (i na povratku u San Francisko) uhvatili su 633 poruke koje su radiovalovima niske frekvencije (i kratkog dometa) slali i primali pojedini brodovi japanske eskadre, koja nije provela potpunu radiošutnju. Nosači zrakoplova primali su zapovijedi iz Japana radiovalovima visoke frekvencije, dalje ih prenosili ostali brodovima uz pomoć signalnih zastava i svjetlosnih signala, ali to zbog loših vremenskih uvjeta

bio je besmislen, posebice ukoliko se uzmu u obzir njegove negativne političke posljedice. Prva zadaća japanske flote bila je uništenje glavnih flotnih snaga neprijatelja, ali Japanci to ipak nisu postigli, jer se temeljna zamisao o stavljanju Tihooceanske flote izvan operativne uporabe tijekom slijedećih mjeseci (kad je trebalo osvojiti "sferu prioriteta" i stvoriti njezinu djelotvornu obranu) nije ostvarila.⁵²⁵

Sa stajališta vojnog umijeća grješka je u tome što je izvan dohvata Japanaca ostala glavna snaga američke flote koju je zapravo činilo više novih nosača zrakoplova i brzih bojnih brodova koji su se upravo dovršavali ili nalazili u izgradnji, a ne oni stari na pearlharborskom sidrištu.⁵²⁶ Uz to, japanski ratni plan imao je glavni cilj osvajanje Malezijskog arhipelaga i prevlast na

nije bilo dostano, stoga su rabljene radiopostaje malog dometa. Zapovjednik *SS Lurline* izvjestio je o tome američku ratnu mornaricu nakon uplovljenja u Honoluluu 6. prosinca, ali je i ta vijest također "zagubljena" u birokratskoj mreži.

(15) Predsjednik Rossevelt dobio je u posljednjim satima 1. prosinca na stol dešifriranu poruku u kojoj japanski ministar vanjskih poslova obavještava japanskog veleposlanika u Njemačkoj kako se približava dan oružanog sukoba Japana i anglosaksonskih država.

(16) U jutarnjim satima radioprislušna postaja u Singapuru 2. prosinca dešifrirala je poruku koju je dobio zapovjednik eskadre viceadmiral Nagumo sa sadržajem "Popnite se na brdo Niitaka" koja je odmah proslijeđena u London.

(17) Istog dana zapovjednik nizozemskih vojnih snaga u Istočnoj Indiji general Hein Ter Poorten, također je upoznat s porukom "kišovito s istočnim vjetrom" koju su uhvatile nizozemske radioprislušne postaje na otoku Javi, a ona je 4. prosinca proslijeđana načelniku Glavnog stožera OS SAD-a generalu Marshallu putem nizozemskog vojnog izaslanika u Washingtonu pukovnika Wijermana.

(18) Američke radioprislušne postaje raspolagale su podatkom kako su japanski brodovi u sastavu eskadre 2. prosinca počeli primjenjivati novu inačicu koda J-25.

(19) Korejski špijun u Japanu Killoo Haan 4. prosinca američkim senatorima Cuy Gilletu i Maxwell Hamiltonu javlja kako raspolaže podacima o japanskom napadu na bazu Pearl Harbor, o čemu senatori obavještavaju State Department i predsjednika Roosevelta. Sutradan predsjednik Roosevelt upućuje pismo australskom premijeru u kojem ga obavještava kako je situacija vrlo ozbiljna ta da svakog trenutka može rezultirati otpočinjanjem vojnih sukoba. Istog dana britanski Admiralitet upućuje predsjedniku Rooseveltu žurnu obavijest o tome kako će Tihooceanska flota biti napadnuta 7. prosinca 1941.

(20) Poruku u kojoj se japanskoj eskadri daju točni podaci o aktivnostima u luci Pearl Harbor američke radioprislušne postaje uhvatile su 6. prosinca. U večernjim satima istog dana zasjedao je uži kabinet na čelu s predsjednikom Rooseveltom u očekivanju japanskog napada.

(21) Japanski konzul u Budimpešti 7. prosinca žurno je javljao u Tokio kako je britanski Admiralitet upozorio predsjednika Roosevelta o točnom datumu napada. Hrvatski vojnici, isto, ožujak 2002. str. 75.-76.

⁵²⁵ Japanci su uništili dva stara bojna broda i za dulje ili kraće vrijeme onesposobili šest bojnih brodova (iako moderniziranih, ipak zastarjelih u odnosu na novozgrađene njemačke i japanske bojne brodove) koji zbog male brzine i donekle nedostatnog naoružanja nisu više predstavljali udarnu snagu američke flote. Hrvatski vojnici, isto, ožujak 2002. str. 77.

⁵²⁶ U taktičnom pogledu napad na Pearl Harbor bio je pogrešno izveden. Japanski zrakoplovi ostavili su gotovo netaknute važne objekte infrastrukture, a ponajprije stalne uređaje arsenala i radionice za popravak brodova (posebice

Dalekom istoku. Američka Tihooceanska flota bila je, bez obzira na japanski napad, u početku rata nemoćna to spriječiti, a to je moralo biti poznato i japanskom vodstvu. Lišena dobrih baza zapadno od Pearl Harbora, ona je, ukoliko bi željela intervenirati na jugozapadnom dijelu Tihog oceana, morala prevaliti četiri do pet tisuća nautičkih milja i pritom bi putem bila izvrnuta napadima japanskih podmornica i snažnog zrakoplovstva s mnogobrojnih japanskih baza u središnjem dijelu Tihog oceana.

Zato američki ratni plan u slučaju japanskog napada na Filipine nije ni predviđao da flota odmah intervenira, nego se držalo kako će ona postupno zauzimati i eliminirati japanske baze i tek onda krenuti prema zapadu. I iz tog razloga napad na Pearl Harbor i početna inicijativa Japanaca u Tihom oceanu nisu ništa bitno izmijenili u američkom strategijskom planu. Taj plan je u iduće četiri godine u potpunosti ostvaren i svaka zabodena američka zastava na gotovo svaki tihooceanski otok značila je korak po korak rađanja i potvrđivanja jedine i prave velesile dvadesetog stoljeća. Bačene atomske bombe početkom kolovoza 1945. bile su u funkciji rušenja japanskog mita, a potpisivanje kapitulacije na bojnem brodu *Missuri* u Tokijskom zaljevu bilo je upućeno i Japancima i Amerikancima. Prvima, kao čin osвете za one potopljene bojne brodove u pearlharborskoj luci 7. prosinca 1941., a onim drugima kao čin zadovoljštine za pretrpljeno poniženje.

Model operacije kako "vladati oceanima" glasi: pustiti da protivnik ojača i postane arogantan → ponudi mu mamac (cilj) do kojeg je najviše stalo protivniku i pustiti ga da prvi napadne → iskoristiti taj napad za homogenizaciju nacije i opravdanost rata "svim sredstvima" → završiti rat rušenjem protivničkog mita, a saveznike istisnuti s oceana i učiniti ih ovisnima o svojoj vojnoj moći.

3. Film kao najava globalnih svjetskih zbivanja

Pitanje je u obliku dvojbe: kako je jedan film o prvom "velikom prasku" najavio drugi "veliki prasak" ili kako moćna američka filmska industrija nastupa kao savršen propagandni politički stroj? Gotovo godinu dana medijskom i inom promidžbom najavljivao se jedan film. Ništa novo reklo bi se, pa promidžba je dio uspješne prodaje proizvoda. Razvikani i dugo najavljivani film, međutim, bio je na temu Pearl Harbora, a i najbolji poznavatelji filma teško mogu odmah odgovoriti koja bi to bila njegova inačica. Zašto baš film s takvom temom u 2001.? Oni stariji gledatelji

električnu centralu), koji su bili od odlučujućeg značenja za daljni opstanak glavnog američkog uporišta u Tihom oceanu. Uz to netaknuta su ostala velika spremišta nafte o kojima je ovisila bojna spremnost američke flote. Uništenjem navedenih objekata i uređaja Japanci bi američkoj floti nanijeli kudikamo veću štetu nego što su je počinili onesposobljavanjem bojnih brodova.

reći će zbog šezdesete obljetnice tog događaja, a mlađi će se prisjetiti priče da su njihovi roditelji već davno odgledali neku od filmskih verzija na tu temu.

Kako je svijet na početku 21. stoljeća, svijet igre i igra, proizvodnje osjećaja i njihove besprizorne vulgarizirane prodaje, tako je i film *Pearl Harbor* kombinacija ratnog spektakla i melodrame u okviru povijesnog filma. Sročeni i oblikovani na proizvodnju emocija pa povijest, melodrama i spektakl u ovoj verziji Pearl ne funkcioniraju integralno kao cjelina nego kao mehanički spoj u razvodnjenom obliku. Međutim, ono što je najbitnije da se film pojavio u kinodvoranama širom svijeta neposredno prije događaja od 11. rujna 2001.⁵²⁷ Da bi proizvodnja emocija, bila što veća, svi mogući klišeji i opća mjesta žanra su u ovom filmu na hrpi, bez imalo ironijskog ili poetskog odmaka. Zato će se filmski kritičari ustvrditi kako redatelj Michaela Baya zajedno s producentima otkriva toplu vodu.⁵²⁸ Zapravo *Pearl Harbor* je tanka priča napuhana do neslućenih razmjera slabašnog scenarijskog balona. O filmu kritičar će napisati: "ako podijelimo Pearl na dva dijela – prvo ljubavno-melodramski, drugi ratno-dramski s povijesnim činjenicama, onda ćemo zaključiti da je onaj prvi napravljen s naglašenim patosom koji se pretvara u limunadu a da onaj drugi, premda zanimljiv nedovoljno iskorišten za dostojnu dramaturšku prevagu. Dirljivi su prizori ratnog kaosa u Pearlu i mnoštvo scenskih učinaka koji pojačavaju vizualnu nabrijanost prizora i daju im trodimenzionalni štih. Takozvani mali ljudi koji stvaraju povijest su u trećem planu, nisu detaljnije karakterizirani niti je njihova uloga do kraja iskristalizirana... Predsjednik Roosewelt prikazan kao svojevrsna moralna vertikala u kolektivnom poistovjećenju američkog naroda u teškim trenucima, što filmu daje stanovitu pomalo naivnu notu. Zgodno je napravljen kontrast uspavanog zemaljskog raja Havaja nasuprot zaglušujuće potmule tutnjave zla (kurziv a.) poput zatišja pred buru... Ipak previše je proizvoljnosti i šabloniziranog odvijanja priče pa to odmaže uvjerljivosti cjeline koja se na kraju pamti kao odveć hollywoodsko-naftalinski, shematičan i nenadahnut pogled na dio američke i svjetske povijesti."⁵²⁹ Tako o filmu piše, filmski kritičar. S njegovim pogledima o vrijednosti filma može se čovjek slagati ili ne, ali to u ovom slučaju nije ni bitno. Ono što je bitno za razumijevanje kako jedan sladunjav, ljubavno-melodramski, ratno-dramatski napuhana priča, slabašan scenarij, vizualna nabrijanost prizora, trodimenzionalni štih, predsjednik Sjedinjenih Američkih Država – moralna vertikala, kolektivno poistovjeći-

527 Kao redatelj filma Pearl Harbour potpisuje se Michael Bay. Uloge: Ben Affleck, Kate Beckensale, Alec Baldwin.

528 O jednom ratu i jednoj ženi, Ivan Sušak, Hrvatsko slovo, 14. rujna 2001.

529 Ivan Sušak, isto.

vanje američkog naroda i konačno kontrast američkog raja i nadolazećeg "carstva zla", može biti u funkciji pripreme onoga što će se dogoditi 11. rujna 2001. Ne snimaju se ovakvi filmovi, niti zbog ljubavne priče niti zbog ratno povijesnih činjenica. Oni su isključivo u funkciji kolektivne pripreme prije svega američke, ali i svjetske javnost, da će se povijest opet ponoviti. Njih treba pripremiti za borbu protiv nadolazećeg zla, koje remeti ovozemaljski raj "slobodnog zapadnog svijeta". To "zlo" nema nikakvih obzira i ne preza ni od čega, ono uništava "sve", od ljubavnog razšomona do rashodovanih ratnih brodova. Zato je glavna poruka filma da se od nadolazećeg "zla" spas može naći samo u moralnoj vertikali predsjednika i u proizvedenom kolektivnom poistovjećanju u borbi protiv tog zla. Umjesto "svaka sličnost s stvarnim osobama i događajima je slučajna" trebalo je ipak, na kraju ovog filma pisati: "svaka sličnost, s budućim skorašnjim događajem je namjerna". To potvrđuje i vrijeme snimanja i vrijeme prikazivanja filma, i njegove poruke. Zato film *Pearl Harbor*, nije film o događaju koji se odvijao prije više od šezdeset godina, nego je to film o događaju koji je uslijedio neposredno nakon što je film obišao svjetske kino dvorane.

Nije samo film *Pearl Harbor* pridonio homogeniziranju američke nacije u predvečerje "zaglušujuće potmule tutnjave zla" oličene u putničkim zrakoplovima američkih kompanija. Nakon 11. rujna promijenjena je i koncepcija reklamiranja proizvoda. U reklamnim emisijama glavne su riječi "I am an American". Tako je i zrakoplovna tvrtka Boeing apelirala na Amerikance da zbiju redove u obrani. Sad je vrijeme da budemo dio velike američke nacije, sugerirala je jedna marketinška parola. Jedna njujorška prodavaonica cipela izvjesila je u svom izlogu parolu: "Važnije je ono za što stojimo, nego u kojim cipelama stojimo".⁵³⁰ Tako se američka nacija uz pomoć filma, medija i reklama moralno naoružava za buduće ratove protiv "carstva zla", a vodeća velesila svijeta, nakon drugog "velikog praska", ulazi u globalni sukob, po istom scenariju kao i u prvom, ali s jednom malom izmjenom, ne na oceanskim, nego na kopnenim prostranstvima oko i na Putu svile.

4. Moć i bijeda geopolitike determinista

Gledatelji diljem svijeta na svojim televizijskim zaslonima (moćnoj igraču determinizma) 14. siječnja 2002. gledajući prizore iz Argentine, mogli su vidjeti masu u trku, ljudi s rukama punih namirnica kako bježe s mjesta koja su maločas orobili: običan, pristojan svijet, preko noći, reklo bi se, nesavladivom silom prazna želudca, pretvoren je u masovnog lopova. Pred očima se odvijao

⁵³⁰ Amerika kreće u rat protiv nedomoljubnog duha, Hrvatsko slovo, Stjepan Šulek, 4. siječnja 2002.

najcrnji, teško vidljiv i u hollywoodskoj tvornici proizvodnje zla, film stvarnosti naših dana prema scenariju i u režiji i distribuciji svjetskih determinista, na početku trećeg tisućljeća. Običan je gledatelj mogao samo nemoćno promatrati apokaliptične slike u zemlji koja je između dva rata bila jedna od dvadeset najrazvijenijih zemalja svijeta.

Kako je došlo do "sudnjeg dana" i što se uistinu zbilo u toj relativno velikoj zemlji? Tko stoji iza poživčenja jednog cijelog naroda koji nije ni galamio na ulicama, jer za to nije imao više snage, nego je otimao? Je li to taj scenarij po kojem će deterministi rušiti sve nacionalne države u zemljama "trećeg svijeta" kako bi uspostavili svoje "kraljevstvo na zemlji"? Nije li to možda postupak po kojem će se i u budućnosti malog običnog čovjeka, koji nigdje na svijetu ne zahtijeva previše, svoditi na razinu podivljalog čopora? Osim toga, to se nije događalo bilo gdje, nego u zemlji s organiziranim tržišnim gospodarstvom, sindikatima, društvenim poretom i, u cijelosti, europskim načinom života – svim onim vrijednostima koji su dio postmodernoga svijeta. Sve to ipak se rasulo, u samo nekoliko dana i čitavi su društveni slojevi, a naročito srednji stalež, ostali bez ičega.

Plan i planiranje, krivci su za to – i zaista se potvrđuju riječi da se ništa u politici a posebno u geopolitici ne događa slučajno, i da je to negdje bilo planirano. Po kojem i kakvom su planu svjetski deterministi Argentinu doveli u poziciju gubljenja svog bitka, dostojanstva i identiteta?

Gospodarski i socijalni kaos u Argentini počeo se valjati još u jesen 2001. a posljedicom je slijepog (poslušničkog) izvršenja naredaba Međunarodnog monetarnog fonda (MMF) te provedbom svojevrstne kulturne revolucije, koja je dolaskom Raula Alfonsina (UCR) na vlast 1983. (nakon rata za Malvine), pokrenuta tobože zbog preporoda i opće demokratizacije društva. Kolaps je uslijedio osamnaest godina kasnije, a kako se u Hrvatskoj sve češće govori o "argentinskom sindromu", možda će se, s obzirom na vrijeme "inkubacije proizvodnje kaosa", iste slike moći vidjeti, negdje poslije 2010. i u Hrvatskoj. Tada će, kad završi svoj rad haaški sud, Hrvatskoj biti izrečena konačna presuda, o državi koja je nastala na zločinu. Poslije toga sve je moguće, pa i argentinski scenarij.

Kada je argentinski determinirani kaos počeo, predsjednik Fernando de la Rúa, iz Radikalne stranke – URC, članice Socijalističke internacionale, a to dovoljno govori čiji je instrument bio, nije uspio završiti svoj mandat, napustio je vlast početkom 2002. Od tada u vrlo kratkom vremenu u Casa Rosadi izredala su se tri privremena predsjednika. Zamrznuti su ulozi u bankama, nacionalni novac peso naglo je izgubio na vrijednosti,⁵³¹ a u tri mjeseca

531 Od konvertibilnosti 1 peso = 1 američki dolar, pao je u nekoliko dana na odnos 3:1.

na početku 2002. samo na području Buenos Airesa definitivno je zatvorilo svoja vrata četrdeset tisuća trgovina, dok u bolnicama koje su već i prije radile s reduciranim zdravstvenim osiguranjem 60 posto pacijenta nije moglo primiti potrebnu njegu.

Zanimljivim se čini, ali prije svega zbog opomene svim političarima i politikama tzv. prijelaznih zemalja koje gaje iluziju o dobrohotnosti onih koji tobože donose demokraciju, ljudska prava, vladavinu prava, slobodu medija, multikulturalnost i slične darove iz arsenala determinizma, razjasniti faze po kojima je Argentina bačena na koljena.

Faza prva – *privatizacija svega*. Argentini je prethodno nametnut stav da sve što je vlasništvo države koči ulaganja i daljnji razvoj društva. Zato je privatizirano sve što je bilo državno i sve iole gospodarski vrijednije više nije pripadalo Argentincima. Banke, javne usluge, nafta, telekomunikacije prodavani su ispod cijene, bilo kako i bilo kome, uglavnom velikim multinacionalnim kompanijama⁵³² koje se bave špekulacijom, a koje su pojedinačno širile korupciju među onima koji su ta poduzeća dodjeljivali. A potom su mediji i nevladine udruge optuživali Argentinu kao korumpiranu zemlju. Uz to išla je stroga državna proračunska “štednja” koju je zahtijevao Međunarodni monetarni fond – racionalizacija i skraćivanje zdravstvenog, mirovinskog i obrazovnog osiguranja, a tu je bilo i sustavno ocrnjivanje i onesposobljavanje vojske. Koliko je samo sličnost u Hrvatskoj s ovom prvom fazom.

Druga faza – *uništavanje vrijednota*. Dok se provodila privatizacija i Argentinci ostajali bez materijalnog bitka istodobno se uništavao, nacionalni i vjerski duh i potkopavalo sve što je povezano s zdravom logikom u okviru promicanja i zaštite nacionalnih interesa. “Meka sila” počela je tući iz svih oružja, pa su u tiskovinama neki kolumnisti počeli pisati ime Boga malim početnim slovom, a demokraciju s velikim. Svatko tko je pokušao

532 Da Argentina nije usamljen slučaj pokazuje meksički model privatizacije telekomunikacija a i hrvatski. “Mnoge je gospodarske analitičare začudila odluka meksičke vlade o prodaji kontrolnog paketa dionica Telmexa, jednog od rijetkih meksičkih poslovno zdravih poduzeća koje je redovito donosilo profit. Stručnjaci Svjetske banke procijenili su kako su najveći gubitnici takve privatizacije pretplatnici Temexsa a najveći dobitnici strani investitori – novi vlasnici “kontrolnog paketa dionica”. (Slično se dogodilo s HT-om za vrijeme Račanove Vlade u Hrvatskoj op. a.). Svjetska banka nadalje zaključuje kako se takva privatizacija Telmexsa svela na “naplaćivanje poreza meksičkim preplatnicima i distribuciju takvog poreza novim dioničarima”. Pri tome, korisnici Temmexsa, koji je meksički ostao po imenu (HT od 15. rujna 2004. i to više nije op. a.) nisu dobili niti obećana poboljšanja usluga niti manje cijene takvih usluga... Jesu li sličnosti aktualnog stanja pregovora s poučkom o privatizaciji Telmexsa prije dvedeset godina slučajne ili ne, ili je u pitanju provedba već prokušanog modela privatizacije perla nacionalnog bogastva malih država, saznat ćemo uskoro. Samo da ne bude kasno!” (Već je kasno i prekasno. op. a.) Rasprodajom nacionalnog bogastva do stausa najamnika u vlastoj kući, Ilija Rkman, Hrvatsko slovo, 29. lipnja 2001.

progovoriti o nacionalnim interesima ili upozoriti na pogubnost privatizacije, u ime demokracije ili slobode tiska bivao je ocrnjen na najgori način, ali se istodobno nije mogao braniti. Jedino što je ne napadnutim ostalo bila je sudska tužba, ali su se sudski procesi vukli godinama i kad bi bila donijeta nekakva presuda ona je uglavnom išla u korist "meke sile" jer bi se u drukčijem ishodu kako se tumačilo povrijedila "sloboda tiska". Mladi su se "preparirali" posebnim metodama gdje se pojam modernizacije i obećani ulazak u "pravi svijet" poistovjećivao s nužnošću odstupanja od nacionalnih simbola i od tradicije. Kako se u latinoameričkim zemljama ne može govoriti, kao primjerice u Hrvatskoj, o "ulasku u Europsku uniju", ondje se nudilo dostizanje standarda koji postoji u visokorazvijenim zemljama. Determinizirane parole poput "bolje da me pokradu napredni stranci nego domaći glupani", "vrijeme nacija je prošlo", "u novom svjetskom poretku uspostavlja se novi financijski i trgovački red", "zaduživanje je osnova gospodarskog razvoja", bile su toliko prijemčljive i zasljepljujuće da ih je prihvaćala ne samo argentinska mladež nego čak i mnogi gospodarstvenici. Nije potrebno naglašavati da oni razumniji, koji su se toj pomutnji suprotstavljali, nisu bili uvažavani i da su se našli ispred streljačkog stroja "meke sile" te da su morali snositi društvene i strukovne sankcije. U obrazovnim ustanovama, pjevanje argentinske himne ili podizanje zastave, pojedini profesori i (ili) mediji ocjenjivali su kao "negativno nasljeđe", a svako iskazivanje domoljublja proglašavano je nacionalizmom. Sustav vrjednota koji je nekako održavao argentinsku naciju na okupu se urušio pod neprestanim i jakim pritiskom "meke sile".

Treća faza – *gubitak povjerenja u izvršnu vlast*. U ozračju narušenih vrjednota koje su deterministi u Argentini namjerno i sustavno stvarali, logika i duh potrošačkog mentaliteta postali su srž argentinske krize. Bez duhovne vertikale koju čine vrjednote, ni narod ni vlada nisu bili spremni, i sposobni, suočiti se s posljedicama globalne trgovine, svedene na smanjenje svih troškova proizvodnje, naročito rada. Krvotok gospodarskog sustava svake zemlje – financije – predane su u ruke svemoćnog Međunarodnog monetarnog fonda⁵³³ koji pak uvijek preporučuje isti lijek, i Argentini i ostalim zemljama "trećeg svijeta", bez obzira na bolest, čvrst tečaj domaće valute i ograničenje javne potrošnje. Koliko

533 U Buenos Aires su stizali do samog početka 2001. strani političari i bankari, te prvi ljudi iz MMF-a, s ponudama dodatnih kredita i s pohvalama Argentini kao zemlji koja mora biti za cijelu Latinsku Ameriku primjer modernizacije, demokracije, prilagođavanja novom svjetskom poretku. Korupcija se širila na vrhovima državnih ustanova. Rezultat tog naglog procesa bilo je to da se vanjski dug popeo na 200 milijarda dolara (Argentina ima 37 milijuna stanovnika), da je nezaposlenost dospjela na 24 posto (smatra se da istinit postotak kreće oko 32 posto) a od zaposlenih ljudi preko polovica njih ne može uplaćivati u svoj privatni mirovinski fond. Neka odu svi!, Domagoj Ante Petrić, Hrvatsko slovo, 12. travnja 2002.

su se samo ove dvije preporuke u Hrvatskoj čule u posljednjih pet godina. Osim preporuka deterministi nisu činili ništa zaista korisno na organiziranju pomoći argentinskoj vladi u nužnoj potrebi promjene duga nacije, promjene odnosa u samoj proizvodnji tako i u odnosu stanovništva prema potrošačkim navikama. Nego naprotiv, oni su te potrošačke navike poticali. Posljedice su bile, zamiranje ili odumiranje vlastite proizvodnje, porast cijena preostalih vlastitih proizvoda u odnosu na konkurenciju, gubitak povjerenja naroda u sposobnost vlade da uopće može riješiti bilo koje životno pitanje, uz istovremen porast nepovjerenja ljudi u sebe same, pošten rad, neizbježnu potrebu skromnijeg života.⁵³⁴ Stvorena potrošačka ovisnost potakla je zavist i proizvela nered (determinirani kaos) pa je izgubljen društveni sklad između bitnih slojeva pučanstva što je dovelo u slijepu ulicu beznađa i prizivanja vremena kad se moglo bolje živjeti. U slučaju Hrvatske stvar je ista: putem determiniziranih medija stvara se virtualno stanje kako je za vrijeme socijalizma bilo bolje, međutim, za razliku od Argentine, ovdje je i ideološka matrica uvedena u igru, što složaj društvenih odnosa može učiniti još kaotičnijim nego što bi to nakon pobjede u Domovinskom ratu trebalo biti.

Općenito gledajući, stanje u kojem su vrjednote obezvrijeđene, cvjeta potrošnja i zaduživanje pojedinca i države, a vlasnik dobara je netko drugi, pa se tako zatvara krug iz kojeg izlaska nema, osim u neredima, a oni u suvremenoj, sve složenijoj civilizaciji, znače inverziju normalnog života (n^{-1}) što sve vodi u determinirani kaos. U takvim okolnostima više nikakva izvršna vlast nema povjerenje vlastitog naroda i on se je spreman podvrći volji determinista.

Četvrta faza – *uspostava vladavine determinista*. Kad se realiziraju prethodne tri faze u četvrtoj slijedi završni udarac. Sredinom 2001. Međunarodni monetarni fond iznenada je zaledio daljnje kredite Argentini, a rejting zemlje je po čudnim kriterijima oboren na samo svjetsko dno.⁵³⁵ To je za posljedicu imalo financijski

534 A budući da velika većina gradskog pučanstva više nema drugih izvora i pričuva za preživljavanje, čini se da je zaista osuđena na divljaštvo kakvo nam s argentinskih trgova promiče pred očima. Činjenica je da je običan život, bez ikakve raskoši, u složenom suvremenom društvu skup, i kao takav ne nudi gotovo nikakve mogućnosti za neko prirodno stvarnje zaliha (nema vlastite zemlje) a građani su doslovce osuđeni na rad za druge da bi preživjeli u nadi poboljšanja svojih gospodarskih prilika. Prilika koja bitno ne mijenja njihov položaj i svu će svoju nadu takva ovisna (ovisnička) društva, društva bez drugih pričuva, stavljati – u ruke vlade, u vapaj za stečenim pravima. A kad se vlada, kao u ovom slučaju, i sama nađe u zatvorenom krugu, izlaz se prividno nalazi u – napuštanju svih zasada modernog društva – i teško je reći je li povratak na normalni poredak uopće više moguć. Tango argentino, Branko Tinodi, Hrvatsko slovo, 25. siječnja 2002.

535 Napomena: ovo pokazuje koliko su vjerodostojne ljestvica o kršanju ljudskih prva, slobodi medija, korumpiranosti, gospodarskom rastu koje objavljuju raznorazne svjetske asocijacije.

kolaps⁵³⁶ i socijalne prosvjede diljem zemlje. Argentinska vlada nije shvaćala što se iza brda valja, i nije na vrijeme poduzela korake kojima bi spriječila krah. Nasilje se počelo kotrljati ulicama argentinskih gradova jer su se iznenada pojavile organizirane skupine nezaposlenih prosvjednika zvanih "piqueterosi", koji su blokirali važne prometnice diljem zemlje. Kad je izvršna vlast pokušala represivnim aparatom (policija, sudovi) vratiti stvar u normalu i prometnice očistiti od blokada, ni sudovi ni policija više nisu imali ovlasti i (ili) društveni autoritet za to. Oni rijetki koji su to pokušali, prvo su bili izloženi medijskoj paljbi, a potom smijenjeni s položaja zbog tobožnje autoritativnosti. Pokazavši slabosti izvršna vlast je tako sama pripomogla razbuktavanju prosvjeda koji su poprimali nove oblike, posebno u gradovima. Autentični argentinski protestni proizvod je "cacerolazo", lupanje praznim loncima, protiv nezaposlenosti, korupcije u državnim ustanovama, kašnjenja plaća i sličnih pojava. Vlast koja je znala samo slušati i izvršavati ono što joj je sugerirano iz inozemstva i koja je život zemlje održavala infuzijom novih kredita, odjednom više nije mogla funkcionirati. Prosvjedi koji su postali sve učestaliji morali su jednom dovesti do prolijevanja krvi. Poglavitito se to moglo očekivati kada su "piqueterosi" i "cacerolerosi" udružili snage i počeli djelovati jedinstveno, a "narodne skupštine", *asambleas populares*, nastajale u svim četvrtima glavnog i drugih gradova. To se i dogodilo u prvoj polovici prosinca 2001. u samom Buenos Airesu kada su prosvjedi završili većim brojem mrtvih.

Planeri argentinskog kaosa, nakon krvi, izbezumljenoj masi, tobože spontano, ali sve usklađeno, stavljaju u usta, istu krilaticu – "Neka odu svi!". Odlazak svih odnosio se na sve, na predsjednika, na vladu, kongres, političare, sindikaliste, društvene i privredne vodeće ličnosti. Ta gotovo nevjerovatna usklađenost i sve radikalniji zahtjevi možda su iznenadili mnoge sudionike u prosvjedima, ali povratka nije bilo. Napadi na političare na javnim mjestima,⁵³⁷ na suce, na vojnike, na parlamentarce, bilo vladine bilo oporbene, postajali su sve češći. Zanimljivo je da se na prosvjedima, nakon što su vidljivo ispolitizirani, agitacija usmjerila protiv Vrhovnog suda.⁵³⁸ Ta ustanova pod udar "goniča" determinizma došla je u trenutku kada je pokušala održavati

536 Kad se socijalna i privredna kriza pretvorila u finacijski kolaps, početkom prosinca 2001., iz lokalnih banaka je fizički, u gotovini, posebnim zrakoplovima prebačeno u inozemstvo najmanje 12 milijarda dolara. Domagoj Ante Petrić, isto.

537 Na komemoraciju povodom dvadeset godišnjice početka rata za Malvinske otoke (2. travnja 1982.) održanu u opernom kazalištu Teatro Colón, visoki državni dužnosnici i narodni zastupnici bojali su se doći. Domagoj Ante Petrić, isto.

538 Na teniskom dvoboju Hrvatska – Argentina (Ivanišević i Ljubičić, protiv Canasa i Arnolda), u subotu 6. travnja 2002., do te mjere je izvrjeđan sudac Vrhovnog suda Eduardo Moline O'Connor, koji je ujedno i podpredsjednik Argentinskog

pravno stanje, donijevši veoma važnu presudu koja je upravo išla u korist dobrog dijela prosvjednika. Naime, Vrhovni sud je donio presudu po kojima banke moraju vratiti ulagačima zamrznute štednje i uloge, pa zaista nije začuđujuće da se nakon toga našao na udaru, onih koji su stali iza argentinskog kaosa.

Kada su sve institucije prozване i proskribirane, u režiji upravljača kaosa pojavljuje se *deus ex machina* – stranka *Partido 1810*,⁵³⁹ koja je osnovana početkom travnja 2002. u Buenos Airesu. Za svoju političku platformu osnivači su uzeli preinačeno prosvjedničkog geslo “neka odu svi!”, naime vodstvo te nove stranke u javnim nastupima isticalo je da vlast moraju preuzeti novi, mladi ljudi, te da treba ukinuti mnoge ustanove i spriječiti korupciju. To su bile te riječi koje su godile uhu “preparirane” ali i ogorčene mase, i naravno bile su prihvaćene. Tko su bili glavni osnivači te spasonosne političke opcije? Jedan je 35-godišnji neurolog koji je diplomirao na Harvardu(!?), a drugi njegov vršnjak inženjer koji je studije završio u Cambridgeu(!?). Nakon osnivanja stranke oni su poslali otvoreno pismo američkom predsjedniku Georgu W. Bushu i Međunarodnom monetarnom fondu, u kojemu su zahtijevali da se Argentinini ne pruži nikakva financijska pomoć sve dok ona ne ispuni nove uvjete Međunarodnog monetarnog fonda. Umjesto epiloga ovoj argentinskoj priči, razložno je reći – deterministi krug nikada ne ostavljaju otvorenim. Oni su i na početku i na kraju, istodobno pokazujući i moć i bijedu. Moć, kako lako mogu rušiti države i vlade, a bijedu, da su imuni na patnje naroda i ugrozu ljudskih života.

Model operacije “argentinski tango 2002” glasi: nakon izgubljenog rata (Malvini 1982.) na vlasti dovesti laicističku vladu (članicu socijalističke internacionale) koja dopušta privatizaciju svega → otvoriti proces rušenja vrijednota a poglavito kršćanskog (katoličkog) identiteta → neovisno o tome što se radi o poslušnoj vlasti i nju srušiti pomoću masovnih prosvjeda i nereda → završiti proces kaosa dovođenjem na vlast “vanjskih suradnika” iz determinističke mreže.

5. Tko i zašto razoružava zemlje “trećeg svijeta”

Kada se nad kninskom tvrđavom zavijorio hrvatski barjak označavajući završnicu pobjedničke *Oluje*, i kad je predsjednik dr. Franjo Tuđman poljubio pobjedničku trobojku, hrvatski je čovjek duboko u sebi slutio kako je svjedokom velebnog postignuća.

teniskog saveza, da je pod prijetnjama morao napusti gledalište. Stranim novinarima je rečeno da je gospodin koji je sa suprugom morao pobjeći iz počasne lože neki nepošteni bankar. Domagoj Ante Petrić, isto.

⁵³⁹ Stranka 1810, dobila je naziv po godini kada se Argentina oslobodila španjolske kolonijalne vladavine. A koga se sad Argentina oslobađa, vjerojatno od same sebe, od svog bitka.

Bila je to svehrvatska pobjeda, ne darovana, veći izvojštena na bojnem polju. Što se devet godina poslije, s tom paradigmom hrvatske pobjede događalo, ili se događa? Što je ostalo od hrvatske pobjedničke oružane sile? Mnogi će branitelji, ali ne samo oni ustvrditi, malo toga. Traže se odgovori na pitanje, zašto se to događa? Racionalni pristup zaista teško može odgovoriti na nepodnošljivu zaglušujuću kakofoniju koja služi ne samo da se žrtva agresije i ratni pobjednik nastoji pretvoriti u agresora na vlastiti teritorij, nego se promiče još strašnija teza, kako je svaka državotvorna ideja kod Hrvata dio zločinačke (ustaške) ideologije. Haaške optužnice to pokušavaju i pravno uobličiti.

Kriminalizacija Domovinskog rata ujedno je i kriminaliziranje Hrvatske vojske. To su naprosto spojene posude. Plan je više nego razvidan. Informacijskim ratom pomoću "meke sile" (mediji) Hrvatsku vojsku prikazati zločinačkom, a njezine generale, časnike, dočasnike vojnike proskribirati kao, primitivce, kriminalce, nasilnike, neobrazovane. Ta vojska i njezini pripadnici kao "ljudski talog" moraju biti odstranjeni kako ne bi uznemirivali tobožnju uljudenu "građansku Hrvatsku". Zato korifeji te "građanske opcije" već punih četrnaest godina govore isto – ustanoviti istinu o nastanku hrvatske države i o Domovinskom ratu. A kako je *Oluja* paradigma i Domovinskog rata i duha Hrvatske vojske onda je ta istina samo jedna. No, pitanje je posve drugo, želi li se zaista znati istina? Do nje je lako doći, ako se ima htijenja, dobre volje, objektivnosti, i konačno i poštenja. Istina o *Oluji* vrlo je jednostavna. *Oluja* je spriječila ponavljanje Srebrenice, *Oluja* je zaustavila federalizaciju Hrvatske, *Oluja* je porazila strategiju terorizma, *Oluja* je pokazala da Hrvatska vojska baštini najsuvremeniju vojnu doktrinu, *Olujom* je *de facto* obranjena ne samo Hrvatska, nego i susjedna država Bosna i Hercegovina, *Olujom* je uspostavljena strategijska ravnoteža na prostoru bivše Jugoslavije i osiguran mir. To je istina o *Oluji*, i to je istina o Hrvatskoj vojsci!

Sadašnji trenutak Hrvatske i njezino razoružanje po drugi put (prvi se odigrao 1991. prije prvih demokratskih izbora kada je oduzeto oružje teritorijalne obrane) nije neka posebnost sama po sebi. Proces razoružanja zemalja tzv. "trećega svijeta" otpočeo je još osamdesetih godina prošlog stoljeća. Naime, proces je unutar "stožera determinista" tj. . onih koji upravljaju krizama diljem svijeta osmišljen tako da se raspuste vojne ustanove – a kao zadnji cilj i sve institucije od značaja za nacionalnu suverenost – u latinskoameričkim državama. Poslije, tj. krajem prošlog i početkom ovog stoljeća, kad se on pokazao uspješnim, primjenjuje se, naravno, prilagođen lokalnim (regionalnim) posebnostima diljem svijeta "kao opomena i poziv na akciju" u državama s područja jugoistoka Europe, Azije, Afrike i Srednjeg istoka. Dakle, glavni cilj ovog procesa je bio kako razoriti vojske onih država čiji su narodi određeni da budu nerazvijena i jeftina radna snaga,

koja će služiti budućem industrijsko-tehnološkom prosperitetu globalizirane svjetske moći, ili onih zemlja kojima treba oduzeti prirodne izvore (naftu, plin, pitku vodu, šume, plodnu zemlju, more, priobalje i otoke). U tim novim (starim) shematskim modelima kolonijalnog ponašanja našla se i Hrvatska i njezina pobjednička vojska. Nažalost može se ustvrditi, što se Hrvatske tiče, da se ona upravo sada nalazi u tom procesu, ali s drugim formalnim povodima. Namjera je dvojaka. Prvo, uskratiti da Hrvatska bude primjer ostalim malobrojnim državama, poglavito onim koje se još uvijek bore za svoju opstojnost da mogu odlučnošću, žrtvovanjem i moralom pobijediti, Drugo, u sklopu "stabilizacije" jugoistoka Europe, pobliže prostora zvanom bivša Jugoslavija, Hrvatsku vojsku, kao pobjedničku vojsku učiniti da ne predstavlja gotovo nikakav atribut suverenost hrvatske države. To se čini pod vrlo prijemčivim geslom – ulazak u NATO.

Da bi se lakše razumijevao ovaj proces nužno je opisati ono što se dogodilo latinskoameričkim zemljama. Proces "razoruzanja" u tom dijelu svijeta počeo je u travnju-lipnju 1982.⁵⁴⁰ iz dva razloga: zbog Malvinskog rata, kojim je Argentina iz vojno-gospodarskih potreba nastojala vratiti okupirani teritorij, otoke Malvine (Fakland), što su ih 1832. zaposjeli (okupirali) Britanci. Drugi razlog je bio moratorij na meksičke dugove što ih je u rujnu 1982. po savjetu LaRouchea (Lyndon H., LaRouche, mlađi, američki politički zatvorenik i bivši kandidat za predsjednika SAD.) proglasio meksički predsjednik Jose Lopes Portillo. Argentinu je, na njezinu molbu, u političkim krugovima Zapada zagovarao upravo L. H. LaRouche. On je naglašavao da je rat za Malvine (operacija "Corporate") isprovocirala anglo-američka financijska oligarhija, ne zbog sukoba oko otoka, već stoga što je prijetila mogućnost gubitka nadzora nad bankarsko-financijskim sustavom latinskoameričkih zemalja. U kolovozu te 1982. L. H. LaRouche je predložio da latinskoameričke zemlje stvore zonu zajedničkog tržišta kojom bi se oduprle anglo-američkoj financijskoj i vojnoj agresiji, i ujedno razvile svoje neovisno gospodarstvo, slično Europskoj uniji. Ovo je bila "crvena krpa" jer bi to srušio kompletan, već ustoličeni i nadzirani, neokolonijalni odnos interesa i snaga Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije na latinskoameričkom kontinentu, i oni to nisu mogli dopustiti. Da bi spriječili razvoj situacije u neželjenom smjeru utemeljili su tzv. "Među-američki dijalog" unutar "Centra za znanstvenike Woodrow Wilson". Iz te "radionice" pod ravnateljskom palicom Abrahama Lowenthala, i člana programske skupine Luisa Goodmana,

540 Usp. The Plot to Annihilate the Armed Forces and the Nations of Ibero-America, (Urota da se unište oružane snage i države (nacije) latinske Amerike", EIR News Service, Inc. Washington D.C. 1994, skupina autora pod vodstvom Gretchen & Dennis Small.

četiri godine kasnije izašao je projekt: kako "razgraditi" oružane snage latinskoameričkih zemalja.

Glavna teza programske skupine koju je iznio Heraldo Munoz, (bivši profesor Čileanskog sveučilišta), bila je da se "pokušaj uspostave argentinskog suvereniteta nad Malvinima nikada ne bi dogodio da je na vlasti u Argentini bila demokratska vlast". Pod sintagmom "demokratska vlast" podrazumijevala se ona koja je poslušna i koju nadzire anglo-američki establishment. Nakon završetka rada na projektu "ograničenog suvereniteta" latinskoameričkih zemalja taj Heraldo Munoz postao je veleposlanikom pri "Organizaciji američkih država" koja je više bila nadzorna udruga Sjedinjenih Američkih Država, nego savjetodavno tijelo Latino-amerikanaca. Temeljni zaključak "Među-američkog dijaloga" bio je, da je najveća zapreka globalne i financijske moći u Srednjoj i Južnoj Americi postojanje latinskoameričkih nacionalnih oružanih snaga, kao zaštitnica državnog suvereniteta, jer suverenitet je neprijatelj globalizma, te ga zbog toga treba "razgraditi". Od tog vremena uključuje se "meka sila" koja udara na "tvrdu silu", odnosno počinaju medijski propagandni napadaji na oružane snage svih latinskoameričkih zemalja. Istodobno su komunistički (ljevičarski) gerilski pokreti (udarna snaga determinizma) u latinskoameričkim državama bili su snažno podržani od Sjedinjenih Američkih Država. Dodatni zaključak programske skupine bio je više nego intrigantan, odnosno, doktrina koja će se primijeniti u razgradnji oružanih snaga latinskoameričkih zemalja. U njoj se polazilo od toga, kako je najbrži put za razaranje oružanih snaga optuživanje za *zločine i kršenje ljudskih prava*. U primjeni te doktrine pored medija predvidjelo se i neophodno uključivanje i tzv. *nevladinih udruga*.

Politički projekt "Među-američkog dijaloga" krenuo je krajem 1982., kada je američki predsjednik Roland Regan te ideje izložio u Britanskom parlamentu. Projekt je imao daleko šire konotacije. Pored razgradnje oružanih snaga latinskoameričkih država, u projektu se tvrdilo da svijet ulazi u krizu izvora sirovina, što će ga voditi do opće političke nestabilnosti. Stoga je nužno nametnuti nove institucije, koje će biti sposobne nadzirati mnoge nacije i događaje.⁵⁴¹ Taj projekt "demokracije" uključio je tehnološke i druge restrikcije za nerazvijene zemlje, a Sjedinjenim Američkim Državama otvorao je eskkluzivitet nad političkima pravima. Zato je prema zamisli bilo nužno stvoriti prijelazne mreže vlasti koje će u ime demokracije provoditi "novi svjetski poredak". Za javnu stranu tog projekta zaduženi su (a i danas su) Međunarod-

541 Još 1975. u studiji Trilateralne komisije "Task Force on the Governability of Democracies" Huntington je bio jedan od tri autora koji je tvrdio da svijet ulazi u krizu izvora sirovina, što će voditi do opće političke nestabilnosti. Demilitarizacijom do neokolonijalizma, Hrvatsko slovo, Emil Čić, 15, veljače 2002.

dni monetarni fond i Svjetska banka kako bi se suverene država učinile financijski ovisne putem kreditnog zaduživanja. Druga strana te "batine" je promocija maltuzijanizma, "ljudskih prava" onako kako ih isključivo vide Englezi i Amerikanci. U cijeli projekt uključeni su i ekolozi (zeleni) kojima je zadaća u ime zapadnih upravljača kriza širiti ideju da su šume i mora zajedničko vlasništvo, a ne suvereno vlasništvo država, te se stoga u ime općih ljudskih interesa njihova eksploatacija mora podvrgnuti nadzoru svjetske moći, jer je ona jedina ta, koja zna ispravno to činiti. Napomena: saborski slučaj izglasavanja (neizglasavanja) hrvatskog gospodarskog pojasa, kao i stavovi da će se rješavati kao opće, zajedničko dobro o kojem će se brinuti Europska unija najbolje potvrđuje dokle je taj globalni plan u svojoj provedbi odmakao.

Nakon što je projekt u cjelini dobio "zeleno svjetlo", prvo, se počela slamati Argentina, nakon nje Brazil,⁵⁴² potom Meksiko i Venezuela, a one ostale manje latinskoameričke zemlje nisu predstavljale više neki ozbiljniji problem.

Jedna od doktrinarnih metoda razgradnje oružanih snaga latinskoameričkih država jest depolitizacija vojske. Oružane snage latinskih zemalja odgajane su na kršćanskoj tradiciji i vjeri, dok su Amerikanci njihove vojne škole nastojali pretvoriti u liberalističke upravne škole u kojima je vojsci zabranjeno "politički misliti". To u "prijevodu" znači prestati nacionalno misliti, odnosno prestati misliti o zaštiti nacionalnih interesa. Svaka sličnost sa Hrvatskom dvadesetak godina kasnije nije slučajna. Naprotiv! O takozvanoj depolitizaciji Hrvatske vojske hrvatska javnost od 2000. bombardirana je svakodnevno, ne samo u medijima. Glavni depolitizatori Hrvatske vojske, koje li ironije, postali su njezin vrhovni zapovjednik predsjednik države i ministri obrane, svi do jednoga, od nesretnog i smušenog Joze Radoša, koji skuplja peticije protiv vlastite vojske, do arogantne i posve nekompetentne ministrice Željke Antunović i sada zbunjenog poslušnika Berislava Rončevića. Oni su svi skupa prvo uz potporu ili nasljeđe laicističke Račanove Vlade, koja je bila svađalačka i destruktivna, bez osjećaja za vojna pitanja i obranu nacionalnih interesa, krenuli u tzv. preustroj vojske. Tih tobožnjih preustroja bilo je nekoliko, koji nikada nisu dovedeni do kraja, a "stručne" sugestije o preustroju uvijek su redovito dolazile izvana, a u posljednje vrijeme ni od koga drugoga, nego od Velike Britanije. Sva ta silna preustrojavanja, trebala su dovesti do toga da pravog preustroja i ne bude. Govorilo se o nekakvim inovacijama koje je

⁵⁴² Brazil je bio druga najjača karika u lancu, ali ondje se Americi suprostavio general Ernesto Geisel (1975.-1979.) koji je uspješno radio na ekonomskom razvoju Brazila. Potpisavši ugovor o atomskoj energiji s Njemčkom Geisel je opasno ugrozio američke planove na tom području: umjesto da bude izvor sirovina Brazil je trebao postati lokalna velesila! No, nije dugo izdržao.

napustila i bivša JNA. Potom se gotovo izjednačilo redovno i civilno vojno služenje vojnog roka, što ne postoji nigdje u svijetu! Zatim je uslijedila halabuka o potpunoj profesionalizaciji vojske, ne shvaćajući, ili namjerno ne uvažavajući da čistu profesionalnu vojsku imaju samo moćne i velike sile koje su jake gospodarski, financijski, tehnološki i s velikom brojem stanovnika – što Hrvatska nije. Isto tako te velike zemlje imaju svoje nacionalne garde. Zatim, tu se govorilo i o tehnološkoj zastarjelosti oružja! Bit nije samo u oružju, nego u modernitetu doktrine i strategije. Hrvatska je vojska kao što je u uvodu rečeno, u Domovinskom ratu primjenjivala najsuvremeniju doktrinu, tj. ratovanje u četvrtoj dimenziji. Sve u svemu, svrha tog silnog preustrojavanja, je kao učiniti da Hrvatska država ostane bez vlastite oružane sile po južnoameričkom modelu. Vojska čiji su pripadnici u obrambenom i oslobodilačkom ratu nosili krunicu, po zamisli determinista mora biti razgrađena. Zato je svrha tobožnje depolitizacije vojske, uništenje morala, duha i simbola pod kojim je ta vojska pobijedila.

Dakle, nije teško zaključiti kako su hrvatski i latinskoamerički model razgradnje oružanih snaga u "dlaku isti". Hrvatska vojska je, poput onih latinskoameričkih, također, optužena kao zločinačka, također je sklona pučističkim namjerama, (prema izjavama predsjednika Stjepana Mesića i ne samo njega), također je, kao takva opasna za ljudska prava i demokraciju, i ako se svim tim "griješima" doda još nepotrebno i nekorisno trošenje novaca po-rezernih obveznika, onda je zaista jedina sudbina koju "zaslužuje" – razgradnja.

Metoda koja su Sjedinjene Američke Države i Velika Britanija preporučavale proameričkim vladama uvijek je bila: ako treba potaknite vojsku na pobunu kada je nesprijetna, a nakon toga nemilosrdno počistite oružane snage od svih "nacionalističkih" elemenata. Tako su države Latinske Amerike, jedna za drugom, počele gubiti svoju nacionalnu samobitnost i suverenitet. Da bi vojsku nakon čistki zastrašili, preporukama upravljača kriza, latinskoameričkim vladama bilo je zapovjedbano suđenje najvišim časnici, bez pomilovanja. Rezultat takvih metoda je obezglavljenje vojske i njezino pretvaranje u policiju, koja ima zadatak da djeluje u okviru institucije Ujedinjenih naroda, koju kao što se zna kontroliraju Britanci i Amerikanci.

Pa, ako vam se poštovani čitatelji učini da ste sve ove metode, naravno, s nešto izmijenjenim polazištima, negdje prepoznali u Hrvatskoj – ne varate se.

6. Svjetska "globalna idila" 2015.

Kakva će biti geopolitička karta svijeta negdje oko 2015., dakle, u vremenu kada će mnogobrojni narodi po planu determinista ostati bez religije, bez pravde, bez vojske i bez suverenosti?

“Umrežena globalna ekonomija će biti vođena velikim, neograničenim protokom informacija, ideja, kulturnih vrijednosti, kapitala, dobara, usluga i ljudi. Takvo globalizirano gospodarstvo bit će glavni doprinos povećanoj političkoj stabilnosti u svijetu 2015., i ako njezina bogatstva i dobrobiti neće biti univerzalna”. Ovim riječima, da ne bi bilo zabune, dokument *Globalni Trendovi do 2015.* zapravo, najavljuje premoć određenih zemalja, ili ispravnije rečeno, određenih izdvojenih, nadnacionalnih centara moći u raspolaganju prirodnim izvorima drugih zemalja, kojima će suverenitet biti ograničen, vjera zabranjena, kultura uništena, vojska raspuštena, a pravni poredak diskreditiran jer će, primjerice, liberalizacija nacionalnih tržišta i njihovo umrežavanje u globalno gospodarstvo za pojedine zemlje značiti rasprodaju gotovo svih nacionalni izvora, dok će za moćne značiti prisvajanje tih istih izvora. Jedan od ključnih dokumenata globalnog poretka je dokument izgrađen u suradnji CIA-e, “National Intelligence Councila – NIC”, stručnjaka američke Vlade, nevladinih stručnjaka, pod nazivom *“Globalni trendovi do 2015.: dijalog o budućnosti s nevladinim stručnjacima.”*⁵⁴³

U dokumentu koji na najvišoj strategijskoj razini razmatra svijet u bliskoj budućnosti neće biti mjesta za sve. U tom slučaju nekima sigurno slijedi izopćenje, tako da ne bi bilo nikakvog zavaravanja. Zbog toga dokumenta CIA i predviđa što će se dogoditi sa zemljama koje budu “zaostale” u globalizacijskim procesima: “Regije, zemlje i grupacije koje se budu osjećale izostavljene iz procesa suočit će se s produbljuvanjem ekonomske stagnacije, političkom nestabilnošću i kulturnim otuđenjem, Oni će biti ishodišta političkog, etničkog, ideološkog i religioznog ekstremizma, zajedno s nasiljem koji je često popratna pojava ekstremizmu.” U ovoj u mnogo čemu prijepornoj tvrdnji može se jednostavno iščitati ona pučka izreka koja govori: “il’ se pokloni il’ se ukloni” ili ispravnije “il’ ću te uklonit”.

Taj vrlo zapadni svijet neće se baviti bilo s kim nego sa zemljama u kojima vjera još nije izopćena, a nacionalne vrjednote proskribirane. Te i takve “anakronističke zemlje”, naznačava se u dokumentu, prisilit će Sjedinjene Američke Države i ostale razvijene zemlje Zapada da ostanu usredotočene na izazove “starog svijeta”, ali ih to neće omesti da se istodobno usmjere na učinke tehnologija “novog svijeta”. Iza ove relacije staro-novo krije se projekcija induciranih kriza u svim područjima gdje Sjedinjene Američke Države imaju posebne, strateške interese, kako bi se posredovanjem u upravljanim krizama nametnule kao čimbenik mira i stabilnosti, a nakon toga pomagač gospodarskog rekonstruiranja u kojem će upravo za sebe osigurati korištenje strate-

543 Dokument je izrađen u prosincu 2000. pod naslovom “Global Trends 2015: A Dialogue About the Future with Nongovernment Experts”.

ških energetske, prometne, telekomunikacijske i rudne izvora. Iz ovog dokumenta, kao što se vidi, proviruje doktrina determinizma: kako vladati svijetom, a ne kako svijet učiniti slobodnijim i demokratskijim.

Dakle, jednostavno rečeno ovaj američki dokument, konkretno je plan geostrateške i geopolitičke projekcije svijeta 2015., i ujedno neoboriv dokaz da vrijedi geslo: "sve što će se dogoditi u politici negdje je i planirano". Dokumentom su predstavljene standardi i procedure "Novog svjetskog poretka", odnosno uvjeti, pod kojima će "anakronističkim zemljama" biti moguće opstati, ali s više ili manje ograničenim suverenitetom. U planski projektiranom "Novom svjetskom poretku" neće se priznavati tradicionalni suverenitet koji proizlazi iz naroda, već će uspostaviti mutantni oblik državnog suvereniteta, koji je uvjetovan odnosom države prema globalnom poretku, nad-vladi. Volja naroda više neće uvjetovati ponašanje upravljača državom, već će njihove postupke uvjetovati volja "globalne vlasti". U protivnom slijedi izolacija i ignorancija. Hrvatska je nažalost paradigma ove inverzije odnosa volje naroda i vlasti. Zbog toga u prvom slučaju nema referendum o odnosu Hrvatske i Haaškog suda, jer volja hrvatskog naroda, po tumačenju determinista, ne obvezuje ni izvršnu ni zakonodavnu vlast (Vladu i Sabor). U drugom slučaju, američkoj je politici do kraja 1995., točnije do Dayton, predsjednik Franjo Tuđman bio poželjan partner kada je trebalo uspostaviti ravnotežu na jugoistoku Europe, pobijediti srpsku vojnu silu i spasiti Bosnu i Hercegovinu, ali odmah nakon toga, uporno i sustavno se radilo na njegovoj diskreditaciji, zato jer se nije htio pokloniti volji "globalne vlasti". To je razlog takozvane "izolacije" Hrvatske u "Tuđmanovim vremenima", a ne neka tobožnja njegova autoritativnost.

I u projektiranoj (planskoj) geopolitičkoj slici svijeta mogući su otkloni, pa se na kraju dokumenta navode četiri moguća scenarija o tome što bi se moglo dogoditi u budućnosti. Po prvom scenariju, svijet će u sveobuhvatnosti doseći virtualni krug između tehnologije, gospodarskog rasta, demografskih faktora, djelotvornog upravljanja, koji će omogućiti većini svjetskog stanovništva korištenje dobrobiti globalizacije. U tim okolnostima uloga države će se bitno smanjiti. Njezine će funkcije biti privatizirane ili će se provoditi javno – povratnim partnerstvom da se intenzivira globalna suradnja na mnogim pitanjima, kroz različite oblike međunarodnih ugovora.

Drugi scenarij predviđa postojanje globalne elite, ali većina svjetskog stanovništva ne uspijeva iskoristiti dobrobit globalizacije. Globalno gospodarstvo se dijeli na tri dijela: rast se nastavlja u razvijenim zemljama, mnoge zemlje u razvoju bilježe nizak ili negativan rast, što rezultira povećanim nerazmjerom glede razvijenog svijeta, nezakonito (sivo) gospodarstvo ubrzano raste.

Politička vodstava na nacionalnoj razini su slaba, a na međunarodnoj razini upravljački mehanizmi nedjelotvorni.

U trećem scenariju svijet bi ušao u izoštravanje regionalnih identiteta u Europi, Aziji i Južnoj Americi, potaknut rastućim političkim otporom u Europi i Istočnoj Aziji američkom globalnom vodstvu i globalizaciji po američkom projektu. Svaka regija bila bi zaokupljena vlastitim gospodarskim i političkim prioritetima. Došlo bi do porasta regionalnih gospodarskih integracija u trgovini i financijama. Stupanj ekonomskog rasta i regionalna konkurencija bili bi relativno visoki. Sve navedeno bi uzrokovalo prijenos odgovornosti s globalnih na regionalne institucije.

Prema četvrtom scenariju svijet bi bio podijeljen. Došlo bi do rasta tenzija između Sjedinjenih Američkih Država i Zapadne Europe. Razlog se vidi u američkoj preokupaciji unutarnjim stanjem i stagnaciji gospodarskog rasta. Ostatak svijeta – zemlje Azije, obje Amerike i zemlje istočne i južne Europe bile bi marginalizirane, gotovo bez ikakvih izvora političke ili financijske potpore.

Ova četiri scenarija koji se mogu nazvati "globalna idila", "globalna stagnacija", "regionalni egoizam" i "globalno sučeljavanje", svakoj "razumnoj" politici ne pružaju mnogo izbora. Svako opredjeljenje ako nije za idilu vodi u neizvjesnost, pa izbor u biti i ne postoji. Za doći na put koji vodi prema idili ima jedan uvjet a to je, mandatnu vladu (ona koja danas jest, a sutra nije) i koja "ne može upravljati vremenom kao bitnim čimbenikom modernog gospodarstva i sustava predviđanja, te upravljanja budućnošću" zamijeniti virtualnom. Zašto se zamarati nečim što je nedjelotvorno, sugerira interakcijski odnos ova četiri scenarija, već jednostavno prihvatiti koncept virtualne države, koja dugoročno planira razvoj i osigurava stabilnost. Dakle, tvorci "GT-2015" za "bolesnika zvanog suverena država" preporučuju recept – opći, javni, dijalog o budućnosti, moguć je jedino, ako uloga moderatora pripada institucijama civilnog društva (čitaj nikome), a ne institucijama države.

Američki projekt "GT-2015" je naprosto projekt globalne države. Zato u dijelu "Nacionalno i međunarodno upravljanje" stoji: "Države će i dalje biti na svjetskoj sceni ali će nacionalne vlade imati sve manji i manji nadzor nad protokom informacija, tehnologijom, zaraznim bolestima, migracijama, oružjem, financijskim transakcijama (zakonitim ili nezakonitim) preko njezinih granica. Nevladine institucije, od gospodarskih, poslovnih do neprofitnih organizacija igrat će sve veću ulogu u nacionalnim i međunarodnim odnosima. Kvaliteta vladanja odredit će se prema tome koliko će se države uklapati u te globalne procese."

Sjedinjene Američke Države, odnosno deterministički planeri koji iza toga stoje, nedvojbeno, do 2015., žele uspostaviti jedinstvenu, globalnu vladu sa svjetskim premijerom na čelu. Pri tomu, pomoću moći kojom raspolažu i statusom jedinstvene

svjetske velesile ne žele se odreći uzurpiranog prava da određuju kojim zemljama će biti, a kojima neće biti, omogućeno sudjelovanje u svjetskim procesima. Kojim to mehanizmima Sjedinjene Američke Države mogu određivati položaj pojedinih zemlja u globalnom poretku, i kako je to moguće? Vrlo jednostavno, manipulacijom ljudi koji su na pozicijama vlasti u nacionalnim državama. Prvo, kroz privatne i državne fondove dovode se poslušnici i nesposobni na vlast, potom se prikrivenim nastupanjem određuju (propisuju) načini po kojima će ta vlada upravljati zemljom. Na temelju rezultata takvog upravljanja određuje se položaj zemlje u ukupnom svjetskom poretku. Paralelno s time procesom događa se i jedan drugi, u kojem se financijski, kadrovski, tehnološki i edukacijski pomaže civilni sektor kako bi se njegovom manipulacijom društveni procesi usmjerili u smjeru koji odgovara američkim globalnim interesima.

Jednadžba ovakvog upravljanja svjetskim procesima glasi: *dovesti na vlast (putem krize) laicističku vladu + institucijama civilnog društva (nevladinim udrugama) razbijati jedinstvo zemlje i rušiti (proskribirati) vrjednote, imati dualizam vlasti i stalno latentno nasilje + vladu koja ne ispunjava zahtjeve koji su joj prije određeni, promijeniti novom = surogat država, koja nema nadzor nad informacijama, financijama, oružanom silom (vojskom), zaraznim bolestima, migracijama, tehnologijom, energetske sustavom, medijima, ona naprosto nije vlasnik ničega.*

Primjera za ilustraciju ove jednadžbe je i previše: Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Makedonija, Srbija i Crna Gora, Bugarska, Rumunjska, Mađarska, Slovačka, Češka Republika, Poljska, baltičke republike, Afganistan, Irak i Ukrajina. Sve ove države i one koje nisu nabrojene smo su svježiji primjeri da je prva faza determiniranog kaosa prešla preko njih. U jednih, kao Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Srbija i Crna Gora, Makedonija, Afganistan i Irak izravno oružanim nasiljem, a u drugih, medijskim nasilništvom. Sada se sve one nalaze u istoj poziciji, s tom razlikom, da je cijena onih prvih mnogo veća. Svoj ples determinizam će nastaviti i dalje koristeći maksimalno "meku silu" kako bi se 2015. moglo ustvrditi da "globalna idila", onakvu kakvu predviđa prva opcija u projektu "GT-2015", ipak utopija.

7. Je li svijet bliže "globalnom sučeljavanju" nego "regionalnom egoizmu"?

Pošto su Sjedinjene Američke Države na cijeloj zapadnoj polutki uspostavile prevlast, pojava projekta "GT-2015" je samo logična, slijedna posljedica tog stanja. Na početku trećeg milenija, one na tragu doktrine iz 1823. (James Monroe), pokušavaju staviti pod nadzor cijeli globus.⁵⁴⁴ Danas kada više nema bliskih i udaljenih predjela u svijetu i gdje je teško razlikovati europska i neeuropska

ratna poprišta, postavlja se dvojba, mogu li Sjedinjene Države, kao država, uvijek i u potpunosti nadzirati svoju moć, ili ona polako, ali sigurno prelazi u ruke determinista. Uočavajući ovu pojavu, neki zabrinuti geopolitičari predlažu povratak idejama senatora Williama Fulbrighta, koji je prije nekoliko desetljeća u knjizi *“Arogancija moći”* tražio da Sjedinjene Američke Države odustanu od dominacije u svijetu i da se vrate staroj internacionalizaciji, to jest suradnji sa svijetom i pomoći siromašnim zemljama. Imaju li današnje Sjedinjene Države snage da se dragovoljno odreknu svoje moći u svijetu? Sudeći po projektu “GT-2015”, teško, jer je determinizam ovladao Amerikom. Još je veća zabluda misliti da bi ograničenju moći Sjedinjenih Američkih Država moga pomoći snažna Europa. Ona, međutim, za sada ne postoji, a i da postoji, to ne bi ništa promijenilo, naprotiv, to bi dovelo do ubrzane destrukcije “trećeg svijeta” jer su njome za razliku od Sjedinjenih Američkih Država deterministi potpuno ovladali.

Gdje su izvorišta ovakvog današnjeg političkog, diplomatskog, gospodarskog, vojnog, i kulturnog nastupanja Sjedinjenih Američkih Država. Za objašnjene nužnim se čini vratiti u drugu polovicu 20. stoljeća, ali i ranije i vidjeti što su bili uzroci pojave sukoba većeg ili manjeg intenziteta u različitim područjima svijeta. Samo poslije Drugog svjetskog rata zemlje Zapada na čelu sa Sjedinjenim Američkim Državama izazvale su ili isprovocirale više od 200 lokalnih ratova i oružanih sukoba. Izgovor je uvijek bio isti, obrana demokracije i borba protiv reakcionarnih, protunarodnih režima. Povijesna iskustva pokazuju da je politika vladajućih krugova Sjedinjenih Američkih Država bila uvijek usmjerena na ekspanziju. Gotovo u istom momentu kad su Sjedinjene Američke Države postale država, one su se pretvorile u zemlju sklonu vojnim intervencijama. Pokazatelji govore da su Sjedinjene Države od 1798. do 1945. godine stopedesetpet puta upobile svoje oružane snage u inozemstvu, od toga u 73 slučaja bez objave rata. Američka agresivnost poslije Drugog svjetskog rata, kad su ovladale oceanima i potisnule dotadašnje kolonijalne sile, još se više povećala. Težište politike s “pozicije sile” bilo je naznačeno odmah, u prvim poslijeratnim godinama.

Parola “svijet sada na nas gleda kao na lidere”⁵⁴⁵ kasnije je našla odraz u svim vojnim strategijama Sjedinjenih Američkih

544 Američka vojna sila globalizira svijet kao što su prije dvije tisuće godina rimski vojnici globalizirali germansku i keltsku Europu prema načelima rimskog prava, brišući sve na putu što im se pričinilo “barbarskim”. Amerikanci poput starih Rimljana, Stjepan Šulek, Hrvatsko slovo, 1. ožujka 2002.

545 To je izjava američkog predsjednika Harry Truman iz 1947. Njezino pojašnjenje glasi: “Dogadaji diktiraju da mi preuzmemo tu ulogu. Mjesto, uloga i odgovornost Sjedinjenih Američkih Država u svijetu diktiraju da one moraju raspolagati takvom vojnom moći koja je adekvatna toj odgovornosti”. Petrov, N. i dr., SAD i NATO: Izvori ratne opasnosti, Moskva, Voenizdat, 1979. str. 36.

Državama u poslijeratnom periodu – “masovne odmazde”, “elastičnog odgovora”, “realističkog zastrašivanja” i “direktna konfrontacije”. Pri tome se kroz svaku od njih, provlači ideja korištenja lokalnih ratova za postizanje vanjskopolitičkih ciljeva. Niti u uvjetima najveće konfrontacije s protivničkim političko-vojnim savezom, Varšavskim ugovorom, Sjedinjene Države nisu prestale posvećivati posebnu pažnju tzv. lokalnim ratovima i lokalnim krizama. Naprotiv, to je bila preokupacija koja je našla svoje mjesto i u koncepcijama kao što su “dva i po rata” i “jedan i po rat”, i u različitim inačicama “kontrarevolucionarnih ratova” i “geografske eskalacije”. Za vođenje takvih ratova u Sjedinjenim Državama formirane su specijalne postrojbe, pa i same “snage za brzo raspoređivanje” imaju “vatrogasnu ulogu” u iznenadnim i (ili) očekivanim krizama diljem svijeta, a ne linearno suprotstavljanje oružanim snagama drugih sila (velesila). Iskustva iz poslijeratnog perioda svjedoče da Sjedinjene Države zauzimaju vodeće mjesto među drugim moćnim zemljama po udjelu u lokalnim ratovima.⁵⁴⁶ U vremenu od 1945. do 1960. postotak udjela Sjedinjenih Američkih Država u ratovima i vojnim sukobima iznosio je 39 posto, a u vremenu od 1971. do 1984. 59 posto, što najbolje potvrđuje da je intervencionizam bio dominantniji od izolacionizma. Kad je hladni rat bio na vrhuncu od šezdesetih do osamdesetih godina 20. stoljeća, (bipolarna ravnoteža moći) dolazi do smanjenja izravnog a povećava se neizravni udjel Sjedinjenih Američkih Država u lokalnim ratovima i vojnim sukobima.⁵⁴⁷

Miješanje Sjedinjenih Američkih Država u lokalne ratove i krize u zemljama “trećeg svijeta” ima nekoliko bitnih obilježja. Prvo, došlo je do proširenja njihovog geografskog okvira⁵⁴⁸ pa je na početku 21. stoljeća težište s područja Afrike i Središnje Amerike premješano u Aziju, točnije na i oko Puta svile. Drugo, Sjedinjene Američke Države su za izravnom uporabom oružanu silu posegnule u više od jedne četvrtine (27 posto) svih sluča-

546 Analiza 179 takvih ratova i oružanih sukoba, vođenih od 1945. do 1985. godine pokazuje da udjel SAD-a u njima, izraženo u postocima, iznosi 48 posto, od toga 13 posto neposredno i posredno 35 posto. Uračunati su samo ratovi u kojima su SAD priznale da su se angažirale. Imperijalizam – glavni izvor lokalnih ratova od 1945 do 1985. godine, G. Malinovskij, Voenno-istoričeskij žurnal, 27, siječanj 1996. str. 51-58.

547 Postotak izravnog udjela SAD-a u lokalnim ratovima i sukobima: 1945.-1960. – 16 posto, 1961.-1970., – 15 posto, 1971.-1984. – 11 posto; neizravni udjel (ista razdoblja): 23 posto, 34 posto, 48 posto. G. Malinovskij, isto.

548 Sjedinjene Američke Države nakon Drugog svjetskog rata sudjelovale su u sukobima različitog intenziteta u svim područjima svijeta, od toga približno jedna trećina odnosila se na Aziju i Afriku i dvije trećine na Središnju i Južnu Ameriku. Neposredni udjel: Azija – 13 posto, Afrika – 7 posto, Središnja i Južna Amerika – 19 posto; Posredni udjel: Azija – 32 posto, Afrika – 34, Središnja i Južna Amerika – 47 posto. G. Malinovskij, isto.

jeva njihovog udjela u krizama i sukobima.⁵⁴⁹ Treće, povod za korištenje oružane sile Sjedinjene Države nalazile su u formalnim i vrlo dvojbenim povodima kojima su "opravdavali" svoj vojni angažman.⁵⁵⁰ Četvrto, izravnoj uporabi američke oružane sile najčešće je prethodilo pomaganje "revolucionarnih ili demokratskih" pokreta i njihovih oružanih formacija,⁵⁵¹ a oružanim odredima najamnika⁵⁵², pružana je vatrena potpora zrakoplovstvom i (ili) pomorskim snagama.⁵⁵³ Peto, više od polovine (57 posto) sukoba i ratova koje su vodile Sjedinjene Američke Države imali su koalicijski karakter. Washingtonu je takvo obilježje nužno jer intervencije dobivaju predikat "međunarodne akcije" pa se lakše izbjegava osuda međunarodne javnosti i Ujedinjenih naroda.⁵⁵⁴ Šesto, orijentacija na neizravan pristup dosegla je gotovo tri četvrtine (73 posto) svih slučajeva sudjelovanja Sjedinjenih Američkih Država u lokalnim sukobima i krizama. Oblici neizravnog

549 Olakotnu okolnost za izravnu uporabu vojne sile čini i postojanje u 114 zemalja svijeta, 2500 američkih baza i vojnih objekata, u kojima se pri kraju 20. stoljeća nalazilo 523 800 pripadnika oružanih snaga SAD-a. Militražam SŠA: Voennaja mašina, bloki, bazy i akty agresii: Spravočnik, Moskva, Politizdat, 1985. str. 208.

550 Primjeri – u kolovozu 1946. za eskalaciju "posebnog rata" koji su već vodile u Južnom Vijetnamu i pred početak intervencije protiv DR Vijetnama – Sjedinjene Države su izvele provokativnu akciju u teritorijalnim vodama DR Vijetnama ("Tokinški incident"). Kongres SAD je zatim, usvojio rezoluciju (čiji je projekt bio unaprijed pripremljen) dajući Vladi punu slobodu djelovanja za poduzimanje svih "uzvratnih mjera". Prije svrgavanja zakonite vlade u Gvatemali, 1954, Washington je lansirao glasine da ta zemlja kupuje zrakoplove, što, tobože, može ugroziti sigurnost zapadne polusvete. Sličan model primjenjen je i u Nikaragvi. Kao neposredni povod za intervenciju SAD protiv Grenade poslužila je navodna "molba" nekih istočnokaripskih zemalja da i same uzmu udjela u napadu na Grenadu, tobože radi uspostavljanja "ustavnog poretka i vladinih institucija", jer je u toj zemlji nastao "opasan vakum vlasti" poslije ubojstva predsjednika vlade Bishopa. To ubojstvo, kako je kasnije otkriveno, organizirala je CIA. Najsvježiji primjer je napad na Irak i priča o oružju masovnog uništenja (vidi drugo poglavlje). G. Malinovskij, isto.

551 Na primjer, SAD su protiv Patriotskog fronta Laosa najprije uporabile oružane snage Sajgona i Tajlanda, a nakon toga, od 1964. počinju upravljati i svoje oružane snage.

552 SAD su intervencijama u zemljama "trećeg svijeta" često koristile najamnike iz različitih zapadnih zemalja. U mnogim američkim gradovima djeluju centri za vrbovanje najamnika, a financiraju ih i pripremaju specijalne službe SAD. Uporabljani su u intervenciji na Kubi, Zairu, Sejselškim otocima, a djelovali su u neobjavljenim ratovima u Angoli, Afganistanu, Nikaragvi. G. Malinovskij, isto.

553 Pojavi kriznih žarišta pridonosi i stalno prisustvo pomorskih sastava ratne mornarice SAD u vodama Tihog, Atlanskog i Indijskog ometa, u Sredozemnom moru i Perzijskom zaljevu. Te snage osim što izravno sudjeluju u lokalnim ratovima, služe i za pritiske na mnoge suverene zemlje za vrijeme sukoba.

554 To potvrđuju činjenice o simboličnom udjelu oružanih snaga satelita u koaliciji. Tako, u korejskom ratu jedinice kopnene vojske 15 zemalja, koje su ulazile u sastav "oružanih snaga UN" činile su samo 4,1 posto ukupnih intervencionističkih snaga; za vrijeme vijetnamskog rata u južnom Vijetnamu brojno stanje postrojbi kopnene vojske saveznika SAD iznosilo je 11,6 posto od ukupnog broja stanja intervencionističkih snaga. Prilikom intervencije SAD-a u Dominikanskoj Republici, brojno stanje latinskoameričke brigade, formirane od kontigenta

nastupanja su raznovrsni, od podrške drugim savezničkim i (ili) prijateljskim zemljama⁵⁵⁵, preko političke, diplomatske i financijske potpore proameričkim režima i političkim skupinama, izvoza naoružanja⁵⁵⁶, slanja vojnih savjetnika i instruktora, stavljanja na raspolaganje transportnih sredstava za prevoženje postrojbi i drugih tereta, korištenja svojih vojnih baza na teritorijima drugih država, do pružanja diplomatske potpore u UN-u ili u drugim regionalnim organizacijama, poduzimanja u njihovom interesu različitih mjera gospodarskog, političkog i propagandnog karaktera.

Oblikujući geopolitičku kartu svijeta prema svojim interesima i privikavajući tijekom druge polovice 20. stoljeća svjetsku javnost na stanje u kojemu su lokalni ratovi, sukobi i krize normalna, čak neizbježna pojava, a koristeći čitav sustav "teoretskih", pravnih, diplomatskih i propagandnih "opravdanja" za provedbu politike intervencionizma, administracija Bijele kuće uspjela je priskrbiti za Sjedinjene Američke Države ulogu "prvog policajca svijeta". Međutim, sve inačice stvarne ili izmišljene priče jučer o "komunističkoj opasnosti", a na početku 21. stoljeća o "međunarodnom terorizmu" otkrivaju očigledne proturječnosti između enormnog povećanja proračuna američke administracije u pogledu uporabe sile i ostvarenih rezultata. Afganistan i Irak su primjer za to. S geostrateškog stajališta oslanjanje pretežito na intervencionizam i to isključivo u zemljama "trećeg svijeta" iako upravljane krize imaju lokalno obilježje, u sadašnjoj situaciji one

četiri saveznika SAD-a, iznosilo je svega 5,2 posto od ukupnih snaga koje su sudjelovale u opraciji. U napadu na Grenadu SAD su oformile "višenacionalne snage". U stvari, snage šest istočnokaripskih zemalja činile su svega 2,3 posto od ukupnog broja intervencionističkih snaga, koje su u svom sastavu imale 11 ratnih brodova, 85 borbenih zrakoplova, te nekoliko desetina transportnih zrakoplova i borbenih helikoptera. Voenno-blokovaja politika imperijalizma, Moskva, Voenizdat, 1980., str. 275-312.

555 Postupci američkog neizravnog nastupanja u pojedinim slučajevima poticali su eskalaciju oružanih sukoba, ili njihovo zaoštavanje, odnosno razvoj. Na primjer, politička, diplomatska i vojna pomoć Sjedinjenih Država Londonu pridonijela je da britanska operativna grupacija ostvari pobjedu na Malvinima u Južnom Atlantiku (1982.). SAD su britanskom vojnom vodstvu dale podatke o sastavu, stanju i predisllokaciji postrojbi kopnene vojske i mornaričkog pješništva Argentine. Velika Britanija je dobila od SAD-a različite vrste naoružanja i vojne tehnike, koristila je američke transportne brodove, tankere i aviocisterne za punjenje zrakoplova gorivom u zraku. SAD su za koncentraciju i razvoj britanskih snaga stavile na raspolaganje svoje vojnopomorske baze. Upravo s tim, zajedno s drugim saveznicima NATO-a, SAD su poduzele gospodarske sankcije prema Argentini i na sve moguće način su sprječavale osudu Velike Britanije u UN-u i u Organizaciji američkih zemlja.

556 Destabilizaciji u svijetu i pojavi vojnih sukoba pridonosi sve veća američka trgovina oružjem. Na SAD otpada 75 posto trgovine oružjem (u odnosu na sve ostale zapadne zemlje). Sjedinjene Američke Države su od 1950. do 1980. prodale oružja i vojne tehnike u 93 zemlje svijeta za sumu od 110 milijarda dolara, dok su 71 zemlji isporučile besplatno zastarjelo oružje u vrijednosti od 53 milijarde dolara. Militarizam, Cifry i fakty – Moskva, Politizdat, 1983. str. 172-173.

u sebi, kriju opasnost da prerastu u sukob globalnih razmjera. To je razlog više da je svijet u 21. stoljeću bliže četvrtom scenariju "globalnog sučeljavanja" nego "regionalnom egoizmu", a ponajmanje "globalnoj idili".

8. Svodi li se svijet, zaista, na partiju šaha?

Kad se u istu razinu i (ili) suodnos dovede, model operacije kako "vladati oceanima", filmsko-medijsko "moralno" naoružavanje za buduće ratove protiv "carstva zla", model gospodarskog i socijalnog kaosa tipa "argentinskog tanga", model razoružanja zemalja "trećeg svijeta", upravljački principi, globalni trendovi i lokalni sukobi i krize onda determinizirana geopolitička slika svijeta na početku 21. stoljeća postaje u mnogo čemu razvidnija.

Determinizam oblikuje svijet koristeći se moći pojedinih velesila ili točnije rečeno moći multinacionalnih kompanija⁵⁵⁷ pa je na kraju 20. stoljeća sve globalizirano i sve jednako – odjeća, hrana, manjak hrane, ideje i manjak ideja, i zločin i strah, mržnja i ljubav. Na ujednačenju svega, ustoličena je planetarna ideologija, koja u geopolitičkom smislu svoje društveno zasniva i uređuje na proizvodnji nereda koji postaje koristan kaos.⁵⁵⁸ Pomoću nadzora tog kaosa, umjesto tradicionalnih ili vjerskih identiteta proizvode se takozvani "sekundarni identiteti", odnosno "identiteti subkulture" kao što su "seksualni ili potrošački identiteti".⁵⁵⁹ Njima se, kao varijablama, etablirana razina kaosa može povećavati do veličine postizanja inverznog učinka (n^{-1}) kada nered postaje vladajući red. To inverzno stanje determinizam proglašava demokracijom⁵⁶⁰, a istodobno "mekom silom" i napadnom (nasilnom) reklamom širi te nove identitete koji su promjenljivi, štoviše mogu se mijenjati svaki čas, pa ih kapital zdušno koristi za nova osvajana i (ili) pokoravanja. Svaki otpor determiniranom kaosu lomi se, ili "humanitarnim intervencijama" ili gospodarskom blokadom i sankcijama, ili izolacijom. Moćno oružje za lomljene tradicionalnih kultura i vrjednata je beskrajna retorika

557 "Kompanije nose naziv 'multinacionalne' jer rade istodobno u mnogim zemljama. Ali one su vlasništvo malog broja zemalja, koje monopoliziraju bogastvo, političku, vojnu i kulturnu moć, znanost i naprednu tehnologiju. Deset najvećih multinacionalnih tvrtki zaradi više nego stotinjak zemalja zajedno." Eduard Gean, Vrh na dnu, rujna 2001.

558 Usp. Hrvatska i veliko ratište, isto, str.282.- 292.

559 Postavka francuskog intelektualca i pisca Alaina de Benoista u njegovom djelu "Odgovor na globalizaciju".

560 Dok je u Istočnoj Europi potrošačko društvo "pokopalo" komunizam, tijekom devedesetih godina (nakon uspostavljanja demokracije op. a.), svakodnevno nasilje se istodobno umnožilo razmjernom padu plaća: za tri puta u Bugarskoj, Češkoj, Mađarskoj, Letoniji, Litvi i Estoniji. Organizirani i neorganizirani zločin zavladao je Rusijom, gdje su maloljetnički zločini u procvatu kao nigdje u svijetu. Kaos kao red, Carl Gustaf Ströhm, Hrvatsko slovo, 29. ožujka 2002.

o ljudskim pravima koja ima samo jedan jedini cilj – omogućiti potpuni nadzor novih tržišta.

Sutrašnju tipičnu političku sliku svijeta moguće je vidjeti na laboratorijskom uzorku Latinske Amerike, gdje su predsjednici država (vlada) pretvoreni u lokalne menadžere inozemnih kompanija, gdje su se ministri vanjskih poslova i financija pretvorili u prevoditelje, gdje radnici gube radna mjesta, gdje djeca gube pravo da budu djeca, gdje starci gube svoje mirovine, i gdje pobjednici kažu – Život je lutrija.⁵⁶¹ U trijumfu kontroliranog nereda, u kojem su ljudi svedeni na status “potrošača” i gutača “sapunica” kao supstitucijama za izgubljene vrjednote, pobjednički Zapad sve manje predstavlja “slobodni svijet”, a sve se više pretvara u svevidljivog Big Brothera.

U užurbanom prekrajanu geopolitičke slike svijeta, prvenstveno na prostoru Euroazije, moćne Sjedinjene Države sposobne su proizvesti kontrolirani nered globalnih razmjera na iskustvima povijesnih presedana kao što je onaj pearlharborski. Zbog inverzne stvarnosti pa i straha rijetke su kritike “američkog” uređenja svijeta. Kada je Thierry Meyssan u svojoj knjizi intrigantnog naslova “Što se zaista dogodilo 11. rujna: zastrašujuća prijevara” postavio tezu da 11. rujna 2001. nije bilo nikakvog islamističkog napada (iako su izvršitelji bili podrijetlom iz zemalja islamskog svijeta op. a.) na nebudere New Yorka i na Pentagon u Washingtonu, nego da se radi o uroti unutar američkog establishmenta, zapadni mediji kojima je senzacionalizam jedini proizvod u potpunosti su ignorirali knjigu. Bar neki autorovi “dokazi” ili pitanja po prirodi stvari morali su izazvati pozornost ili komentar, ali ništa od toga. Ni jednog retka ili rečenice nisu polučila pitanja: Kako je moguće da ne postoji ni jedna fotografija zrakoplova koji se tada srušio na zgradu američkog ministarstva obrane? Zašto je samo vanjski zid Pentagona oštećen? Zašto nigdje nema slike srušenog zrakoplova? Autor ni sam nema odgovora na pitanje gdje je i zašto zrakoplov nestao. Sličan pristup kao Thierry Meyssan imao je i njemački socijaldemokrat i bivši zamjenik ministra obrane (za vrijeme kancelara Helmuta Schmidta) Andreas von Buelow, koji je zastupao tvrdnju da događaji 11. rujna već po svom opsegu ne mogu biti činom jednog usamljenog čovjeka u afganistanskim spiljama – i da u pozadini, po riječima bivšeg bonskog političara, stoje neke druge, i nepoznate snage. Ako su snage nepoznate a “veliki prasak” se dogodio znači da je on negdje bio i planiran, u nekom od “laboratorija” determinista. U svakom slučaju, to je zagonetka koja izaziva zbunjenost i nepovjerenje, ne samo običnog puka, koji nema pristupa državnim ili “međudržavnim” tajnama, i nije uvijek kadar prosuditi gdje je istina, a gdje je laž, kleveta ili zabluda.

⁵⁶¹ Alain de Benoist, “Odgovor na globalizaciju”.

Ali ako se temeljito analiziraju postavke, izjave, intervjui, teze ili obrazloženja "dežurnih" teoretičara determinizma onda je moguće odgonetnuti, zašto se dogodilo to što se dogodilo. Tako naprimjer već više puta citirani, Zbigniew Brzezinski i njegova "Velika šahovnica" mogu poslužiti za odgonetanje neodgonetivog. Naime, on je pisao i tvrdio da se traže mogućnosti kako bi se oslabili potencijalni neprijatelji Sjedinjenih Američkih Država. Smatrao je da je riječ o partiji šaha, u kojoj se glavne šahovske figure drže postavljene jedne protiv drugih, a nacionalne se manjine ili dio nacije često upotrebljavaju kao pješaci... Kad se neka vlada osjeća ugroženom i počinje malo oštrije reagirati, slijedi javna teška optužba zbog kršenja ljudskih prava ili ona najteža o podupiranju terorizama. "Velika šahovnica" kao naslov nije slučajno izabran. Za to postoje bar dva razloga: prvi, šah je izmišljen u srcu Euroazije i u njemu pobjeđuju izuzetni velemaistori, iako se može igrati svagdje i svuda i može ga igrati tko god želi i kad želi. Ali vrhunske dosege u toj igri mogu polučiti uistinu rijetki i izuzetni. Drugo, posebno je na cijeni pobjeda kada se žrtvuje neka od značajnijih figura, konj, lovac, top a posebno kraljica. Mat u tri poteza (dva nebodera i jedna pentagonalna građevina) čvrsti je pokazatelj da oko svjetske geostrateške šahovnice zvanom Euroazija sjede veliki igrači, ali je kod toga ipak teško utvrditi, tko igra bijelim, a tko crnim figurama. Radi digresije, ali i radi razumijevanja kontroliranog nereda, može se postaviti pitanje: zašto se veliki dio medija uporno i sustavno usredotočuje na sporedne, nevažne pa i infantilne teme, na primjer, na različite unutarstranačke i unutarpolitičke intrige, svađe, skandalice i skandale – dok o presudnim događajima planetarnih razmjera, kao što je onaj od 11. rujna 2001., čitatelj gotovo ništa ne sazna? Možda je najbolji odgovor dao Andreas von Buelow u kojem se doslovno kaže: "Svijet je udoban za novinare koji sjede u krilu obavještajnih službi i čekaju dezinformacije, kojima mogu napuniti novinske stupce..."⁵⁶²

Nepoštedna borba na šahovnici zvanj Euroazija među samim silama otvara nesporazume i sukobe. Proces se ne odvija jednosmjerno. Tko čini veće grješke Sjedinjene Američke Države ili Zapadna Europa? Oni koji su *in* reći će, podjednako jedni i drugi, američki unilateralizam i europski manjkavi vojni kapaciteti.⁵⁶³ Da se Amerikanci i Europljani u brojnim pitanjima borbe protiv terorizma ne slažu nije neka novost. Razmimoilaženja će se još proširiti ne zbog bitno različitih interesa, nego zbog neadekvatne podjele plijena. Zato više ne postoji besprijekorna "podudarnost mišljenja i akcija" dva velika zapadna igrača. Sjedinjene Američke Države osjećajući se nadmoćnima i više nisu sklone prihvaćati

⁵⁶² Carl Gustaf Ströhm, isto, 29. ožujak 2002.

⁵⁶³ Konstatacija Georga Robertsona, bivšeg tajnika NATO-a.

pravila koja dolaze izvana, jer bez ostatka vjeruju u vlastitu izvanrednost i u vlastite zakone. Ono što ostaje zajedničko i Sjedinjenim Državama i Zapadnoj Europi je rušenje suvereniteta zemalja "trećeg svijeta", pa je za te zemlje posve svejedno koji će koncept prevladati, onaj europski o dijeljenju ili delegiranju suvereniteta ili američki koji u duhu "hladne realne politike" ratuje protiv tobožnjih nedemokratskih režima. I kod jednih i drugih radi se o istome ratu protiv vrjednota i identiteta. Za svijet u cjelini previše je opasna američka teza (a europska šutnja o tome je znak odobravanja) o "osovini zla" – Irak, Iran, Sjeverna Koreja, gdje se inducirani sukobi za vlastite interese, proglašavaju "ratovima kao moralnim križarskim pohodima..."⁵⁶⁴ Usporedba borbe protiv terorizma s križarskim pohodima čista je blasfemija. Ustranjanje na toj usporedbi svijet bi mogao biti odveden na put bez povratka. Da bi to nažalost moglo biti točno potvrđuju i "teza" uvijek budnog deterministe Francisa Fukuyame da je radikalni islam poprimio obilježja koja podsjećaju na fašističke pokrete u Europi.⁵⁶⁵

Kako je europski fašizam iz prve polovine 20. stoljeća proizvod determinizma (vidi treće poglavlje) i u slučaju "islamskog fašizma" nudi se isti recept – njega je moguće pobijediti samo silom ili reformama iznutra.⁵⁶⁶ Što su uzroci pojave radikalnog islamizma? Deterministi po već ustaljenom receptu inverzije (n^{-1}) imaju objašnjene. Zato oni ističu, da, sociološki gledano, uzroci islamskog radikalizma se ne razlikuju od onih koji su Europu na početku 20. stoljeća vodili fašizmu. Islamski je svijet, po deterministima, u posljednjem naraštaju doživio istrgnutost velikih dijelova stanovništva iz njihova tradicionalnog seoskog i plemenskog života. Mnogi od njih su urbanizirani i izloženi apstraktnoj književnoj formi islama, koja ih vraća čišćem obliku vjere, upravo tako kako je ekstremistički njemački nacionalizam pokušao ponovo oživjeti davno nestali rasistički identitet.⁵⁶⁷ U ovom objašnjenju nema informacije o tome tko je i zašto "otrgnuo velike dijelove stanovništva od tradicije i identiteta" i gurnuo ih u "urbaniziranu i apstraktnu formu življenja" jer onda ne bi stajala postavka o "islamskom fašizmu" kojeg "ognjem i mačem" treba uništiti. Usporedba islamskog fundamentalizma s fašizmom ima dvojaku svrhu: prvo, opravdati dosadašnju radikalnu uporabu vojne sile na prostorima Euroazije i Puta svile; drugo, jer se nije uspjelo prouzročiti potpuno rušenje vrjednota, izazvati kulturnu dezorijentaciju u islamskom svijetu i ostaviti otvorena vrata za daljnju proizvodnju determiniranog kaosa na tim prostorima.

564 Izjava Francisa Fukuyame. Hrvatsko slovo, 8. veljače 2002.

565 Tu je tezu Francis Fukuyama iznio u članku pod naslovom "Novi fašisti" u Die Welt 2. veljače 2002., podlistak Die diplomatische Welt.

566 Francis Fukuyama, isto.

567 Francis Fukuyama, isto.

Iako neće javno priznati deterministi su svjesni da griješe u dijagnozi glede islamskog svijeta. Naime, u dijagnostici za primjenu iste doktrine u borbi protiv vrjednota u islamskom svijetu nedostaje jedna bitna etapa kroz koju je prošlo kršćanstvo u Europi, preko komunizma, ali i liberalizmom unutra kapitalizma, a to je raskršćanjenost. U takvoj Europi je bilo relativno lako ostvariti globalističke ideje neoliberalizma⁵⁶⁸, jer je vjera gotovo dokrajčena. U islamskom svijetu je obrnuto, vjera je čvrst temelj identiteta i urbanog i ruralnog stanovništva. To je glavna grješka determinista, što su previdjeli jednu odlučujuću etapu i sada povratka nema. Zato radikaliziraju procese. U tom snovraćenju u provaliju oni vuku cijeli svijet pretvarajući ga u bojno polje. Došlo se do početka kraja, gdje se više tako olako ne može govoriti – želimo, odmah, i ovdje. Da su deterministi svjesni usporavanja provedbe plana razvidno je iz obrazloženja Francis Fukuyame: “Zapadne institucije imaju ipak bolje karte, i zbog toga će nastavljati dugoročno proširivati po cijelom globusu (od rata se ne odustaje, op. a.). Ali da bismo dospjeli do dugoročnosti moramo kratkoročno preživjeti. Nesrećom nema neizbježnosti povijesnog napretka. Samo se malo dobrih rezultata postiže vez vodstva, bez hrabrosti i bez odlučnosti da se borimo za vrijednosti koje omogućuju suvremena demokratska društva.”⁵⁶⁹

Umjesto pretvaranja cijelog svijeta u bojno polje nužna je cjelovita strategija očuvanja vrjednota i identiteta. Sigurnost u

568 Ravnajući se prema “uvriježenom mišljenju” (conventional wisdom) američka je administracija nasmijanog i optimističnog Billa Clintona krenula u djelo provesti ideju o “kraju povijesti” (kraj povijesti za liberalizam je kraj kršćanske civilizacije zapada, op. a.) i na tome temelju stvoriti “novi svjetski poredak” (u kojem neće biti mjesta za Boga Stvoritelja, op. a.) Američki je Predsjednik na svojoj europskoj turneji u siječnju 1994. pun optimizma, za koji su Amerikanci smatrali da je zarazan, izjavio: “Granice slobode sada će se određivati novim ponašanjem a ne starom prošlošću. Poručujem svima – koji hoće povlačiti nove crte razdvajanja u Europi: mi nećemo unaprijed zatvoriti mogućnost najbolje budućnosti za Europu – demokracija posvuda, tržišno gospodarstvo posvuda, zemlje koje međusobno surađuju u cilju sigurnosti posvuda...” dakako, temeljno je načelo toga novog poretka, kako se dade razabrati iz upravo citiranih riječi, miso kako cijeli svijet jedva čeka da preuzme ideje “liberalne demokracije” i u najkraćem roku pretvori u “sretnu obitelj” multikulturalne globalne zajednice. U takvoj zamišljenoj zajednici svi u redu i nestrpljivo čekaju da ih dotakne “čarobni štapić američkog načina života”. Vrijeme sukoba civilizacija, Mladen Ančić, Večernji list, 14. rujna 1997.

569 Ovaj stav Francis Fukuyame je u skladu s motom Svjetskog privrednog foruma u New Yorku: “Vodstvo u teškim vremenima – vizija za zajedničku budućnost. Neki listovi kao Financial Times Deutschland ovaj su forum označili lakrdijom, koja je nemilice razotkrila kraj “neograničene solidarnosti između Sjedinjenih Američkih Država i njezinih saveznika” kako je tu suradnju proklamirao kancelar Gerhard Schröder nakon 11. rujna 2001. Razlike Azijaca, Europljana i Amerikanaca, koje su se prikazale u New Yorku, ponukale su uredništvo uglednog dnevnika Financial Times Deutschland da svoju analizu događanja na “World Economic Forumu” objavi pod znakovitim naslovom “Dva svijeta”. Raspada se antiteroristička koalicija, Stjepan Šulek, Hrvatsko slovo, 8. veljače 2002.

svijetu može se postići jedino pravednošću – materijalnom, ekološkom, socijalnom i pravnom. Samo pravednost stvara klimu u kojoj se mogu razvijati različite kulture i identiteti i sačuvati vrijednote. Deterministi pak smatraju da se uzroci terorizma skrivaju u očuvanju identiteta i “vjerskom fanatizmu”, a ne da je za teror u svijetu kriv neoliberalizam i siromaštvo, koje uzrokuju multinacionalne kompanije i otuđena determinizirana središta moći. Udarom na “blizance” 11. rujna 2001. nasilje se nije vratilo tamo gdje je započelo, u obliku beskrupulozne globalizacije – nego je otvorilo spiralu rata “nas protiv ostatka svijeta”.

Na žalost, 21. stoljeće neće biti stoljeće mira i idile, već će to, kako je najavio njegov početak, biti stoljeće sukoba i upravljanja krizama na područjima tzv. “strategijske crne rupe”. Stoga je 11. rujna 2001. isto kao i Pearl Harbor pedeset godina ranije, samo najavio dolazak kataklizmičkih vremena. Mnogi zaboravljaju da je unatoč svemu “hladni rat”, koji je prethodio ovome današnjem “vrućemu miru”, ipak na neki način predstavljao stanje ravnoteže u smislu nadziranja raspodjele moći. Kako je ta ravnoteža nestala, moć koja je prešla u ruke determinista više nema tko nadzirati, pa je svijet neizbježno ušao u razdoblje sustavnih, ili još bolje rečeno slijednih kriza na određenim područjima... Rat na Kosovu, u Afganistanu, Iraku, sukobi između Pakistana i Indije samo su nagovještaj onoga što slijedi na prostorima oko Crnog mora, Kavkaza, Kaspijskog jezera, Kazahstana ili Perzijskog zaljeva, Sudana, oba Jemena, kao i središnje Afrike.

Geopolitička slika bit će gotovo jednoznačna. Nadziranim neredom deterministi će rušiti i identitete i suverenitete. Laicističke vlade bit će ustoličene od jugoistoka Europe do Filipina. Države će gubiti institucije jednu za drugom, a njihovi prirodni izvori ostat će nezaštićeni. Sve će to biti popraćeno gubitkom smisla za zajedništvo, daljnjim padom nataliteta, dekadencijom nacija, imigracijama ali i migracijama... Svatko će imati svoju “kinesku četvrt”. U politici će prevladavati korumpiranost, na financijskom području lihvarjenje banaka, a na ulicama organizirani kriminal.

Deterministi će pomoću “meke sile” vladati s dvije poluge moći – znanjem i tehnologijom. Onu treću koju nemaju – prirodne izvore (naftu, plin, pitku vodu, šume, čista mora, plodnu nezagađenu zemlju) otimat će od zemlja “trećeg svijeta” pomoću determiniranog kaosa.

Hoće li geopolitička karta svijeta u 21. stoljeću, a poglavito Europe odista izgledati kao što predviđa deterministički plan na temelju “uvriježenog mišljenja” da će ona poprimiti izgled koju je u lipnju 1995. javno prezentirao Odjel za ruska i euroazijska istraživanja washingtonskog Centra za strateška istraživanja, gdje je ona mnogo šarenija? Na toj karti je iscrtan cijeli niz novih egzo-

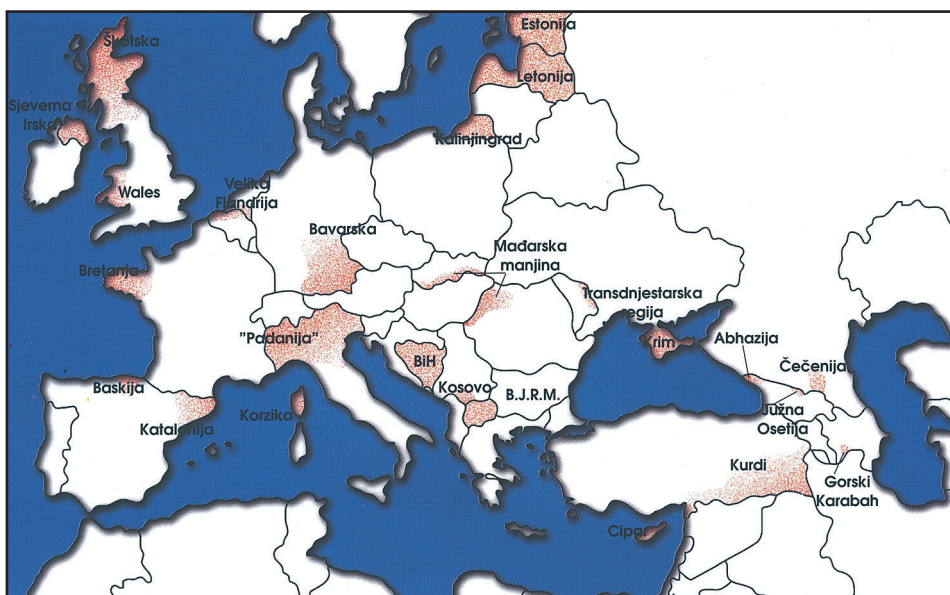
tičnih državica – Neovisno Škotsko Kraljevstvo, Wales, cjelovita Irska, Valonija i Flandrija u konfederalnoj vezi s Luksemburgom, Republika Sjeverna Italija, Poluautonomna Narodna Republika Baskija na prostoru Španjolske i Francuske, Bruxelles kao grad država i sjedište svih institucija buduće Europe kao super države regija, te Nova Dalmacija(?). Na njoj nije pravoslavna Bjelorusije i pravoslavni dio Ukrajine u zagrljaju Moskve, a Moldavija pripojena Rumunjskoj. Područje Kosova i južne Srbije na karti je definirano kao "područje koje će preuzeti druge države". Nadalje, većina danas saveznih europskih država, prije svega Španjolska, Francuska i Njemačka, su u labavim (kon)federacijama zajednica regija koje će svoje strateške interese ostvarivati, ne u nacionalnim, već u Europskom parlamentu. Ovakvo "proročanstvo" washingtonskog Centra za strateška istraživanja, koji Europu, uz SAD, Japan, Kinu i Rusiju, promatra petom po redu, po snazi i utjecaju, svjetskom velesilom, svoje neprijeporne tragove ima u "europskom Ustavu"⁵⁷⁰ u kojem se umjesto kršćanskog identiteta pokušava instalirati novi amorfni identitet "superdržave regija".

Koliko god deterministi, poglavito oni europski, sjedili iza kulisa u svojim klimatiziranim kabinetima i sanjali "novu Europu lišenu kršćanskih korijena" onu koja "sve oko sebe guši", ipak neće dosanjati taj san. Razlog, kako primjećuje Stefan Kornelius,⁵⁷¹ je u tome što je: "Europa u ovom trenutku rastrojena, osjeća svoju nemogućnost i ujedno istodobno gaji velike ambicije. Ona je vanjskopolitički patuljak. U gospodarskom pogledu je ostarjeli div. Ne stvoreli se nova pravila za davanje i uzimanje, za balansiranje između nacije i zajednice, Europska unija će najprije stagnirati, a onda skrenuti u nesposobnosti djelovanja. To bi bila njezina polagana smrt, kraj europske ideje. Tek sada, kada nam euro leži na stolu, gomilaju se, dakle, problemi. Europa ide u smjeru katarzičke krize. Njezini bi građani dobro činili da za to teško vrijeme sačuvaju euforiju iz prvih dana eura".

Europska politika pod palicom determinista naprosto glavnina, budući da ne uvažava činjenicu da se veliki dio europskih naroda ne obilježavaju kao "Europljani" jer su mnogi svjesni da se tu radi o floskuli s kojom se zemljopisne činjenice pokušavaju pretvoriti u "misaonu nad-državu" (*slika 20.*). Na europskom tlu globalizacija kao ideja, tri je puta propadala: prvi put u doba Erazma Rotterdamskog, drugi put za vrijeme ekspanzije Engleza, treći put nakon Drugog svjetskog rata. Ali i četvrti put zabluda će se raspršiti, ali će njezina obmana potrajati nešto duže, možda i nekoliko desetaka godina dok se u multipolarnom svijetu ne ra-

570 Europa se širi kako bi se otela Americi, Ilija Rkman, Hrvatsko slovo, 28. srpnja 2000.

571 Nestvaran svijet Europe, Stefan Kornelius, "Süddeutsche Zeitung", 5. siječnja, 2002.

Slika 20. Područja povećane etničke i političke napetosti u Europi, prema *The Economistu* 20. rujna 1997. Izvor: Hrvatski vojnik, veljača 1998. str. 23.

zviije ponovno ideja kako je razumijevanje vlastitog kršćanskog identiteta pretpostavka za suživot.⁵⁷² Svjestan toga, tog novog rađanja Europe papa Ivan Pavao II. (2. svibnja, 2004.) još jednom je posjetio: "Životna snaga Evanđelja može Europi jamčiti razvoj dosljedan njezinu identitetu, u slobodi i solidarnosti, u pravdi i miru. Samo Europa koja ne poništava, nego ponovno otkriva svoje kršćanske korijene moći će biti na visini velikih izazova trećeg tisućljeća. Kao što su mir, dijalog među kulturama i religijama, očuvanje stvorenog."⁵⁷³

Papinskoj gradnji geopolitičke slike svijeta u 21. stoljeću na očuvanju stvorenog, američki determinizam, ako je suditi po objavljenim detaljima "tajnog" izvještaj Pentagona nudi budućnosti u kojoj se ne isključuje mogućnost uporabe atomskog oružja na i oko Puta svile. Kao potencijalni ciljevi navedeni su Sirija, Irak, Iran, ali su tu i Rusija, Kina i Sjeverna Koreja. Geostrategie posebno zabrinjava onaj dio plana Pentagona koji predviđa uporabu atomskog oružja i protiv onih protivnika koji uopće ne

572 Suvremeno europsko društvo, ne samo u okviru EU-a, ranjeno je brojnim ozbiljnim problemima: kulturom smrti – od pobačaja do eutanazije – starenjem i izumiranjem stanovništva, siromaštvom, visokom stopom nezaposlenosti, rastućim kriminalom, ideologijom relativiziranja istine, pravde, dobra i zla i drugim problemima. Politika nije dorusla svojim sredstvima riješiti te probleme pa se otvara veliko polje rada za sve kršćanske zajednice. Euroaska integracija nije završena, Ivan Miklenić, Glas koncila, 9. svibnja 2004.

573 Ivan Miklenić, isto.

posjeduju takvo oružje. Zabrinutost polazi od činjenice da će i ovdje inverzija (n^{-1}) učiniti svoje. Naime, taj plan krši temelje Ugovora o zabrani širenja atomskog oružja.⁵⁷⁴ Prilikom produženja (1995.) tog ugovora velike atomske sile honorirale su odreknuće drugih država proizvodnje atomskog oružja vlastitim obećanjem da zemlje koje posjeduju samo konvencionalno oružje nikada neće biti napadnute atomskim oružjem. Kako je prema "tajnom" planu otpalo to jamstvo, brojne male i srednje države koje osjećaju ugroženost američkim globalnim nastupanjem, sve teže pristaju na daljnje odricanje od proizvodnje atomske bombe. Kad krenu razmišljati ili pokrenu začetke proizvodnje tu ih čeka nemilosrdna propagandna batina koja ih označi kao "carstvo zla" i spirala izopćenja i slamanje počima svoj hod. I tako je "tajni" plan koji je namjerno učinjen javnim, svojim inverznim učinkom, prema mišljenju bivšeg američkog ministra obrane Roberta McNamare, doveo do toga da danas živimo u mnogo opasnijem svijetu nego u prošlosti.

Od svog plana globalne svemoćne vladavine deterministi odustati neće. Što ima atribut svemoćnog, to postaje ideologija koja vodi u totalitarizam. Kako se obraniti od toga zla? Ni znanost tu ne pomaže, od nje se ne može puno očekivati. Danas znanosti i znanstvenicima prijete oportunitizam u znanstvenom radu, nadmoć "religije" totalnog tržišta, koja je znanost pretvorila u produktivni čimbenik, zlorabeći ga za svoju praksu. Pred očima znanstvenika izumiru vrste, mijenja se klima, uništavaju klice života, a globalno prijete nestašica pitke vode i gubljenje čistog zraka. Determinizam je, a da uopće toga nismo svjesni, uprizorio najodiosniji oblik globalnog etničkog čišćenja svega onoga što je djelo Stvoritelja. On je najopasnija ideologija koja etnički čisti sve koji joj se ne poklone ili priklone. U konačnici etničko čišćenje inaugurirano je u engleskoj političkoj i geopolitičkoj misli a ne u balkanskim, afričkim, srednjoistočnim i inim "primitivnim" plemenima, a oni su ih samo poticali i njima upravljali putem determiniranog kaosa.

Ima li taj prijetećoj katastrofi kako to navješćuje projekt "GT-2015" alternative? Ima. Zajednički odgovor vjerskog i kulturnog identiteta, a ulogu spasa moraju u zajedništvu preuzeti kršćanske crkve slično kao u Rimskom Carstvu i dignuti zastavu pobune, kako bi se spasilo čovječanstvo, a geopolitička slika svijeta bila bliža "Kraljevstvu Božjem".

574 Ugovor je pod nazivom "Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons" postignut 1965.-1968.

HRVATSKA NA PRVIM VRATIMA EUROAZIJE

Republika Hrvatska neprijeporno je, od obnove svoje suverenosti i samostalnosti (1990.) otvoren i dinamički sustav koji svo vrijeme nastoji funkcionirati (opstati) unutar protežnosti matrice detremiranog kaosa. Preko njezinog državnog i(ili) povijesnog prostora cijelo to vrijeme sijeku se i prepliću pet različitih skupina interesa velikih sila. Prva dva su zapadnoeuropska, koji jedan drugoga isključuju, onaj englesko-francuski uvijek je nastojao potrijeti njemački. Ruski, istočnoeuropski interes svoju artikulaciju temelji na ostavštini Petra Velikog, a jugoistočni islamski nije prestao još od 14. stoljeća. Peti američki globalistički razvidnije se iskazao devedesetih godina 20. stoljeća kad su Sjedinjene Američke države odlučile ovladati sjevernim dijelom prvih vrata Euroazije. Prometni koridori Baltik-Jadran i zapadna Europa-Bliiski istok, na kojima se sučeljavaju interesi moćnih, određuju i geopolitičku poziciju hrvatske države. Zato je geopolitika bila, jest i bit će sudbina Hrvata i Hrvatske.⁵⁷⁵ Snažan utjecaj geopolitike na sudbinu hrvatskog naroda očituje se od samog začetka zao kruživanja (oblikovanja) njezine državnosti, a poteškoće koje su neprestano pratile Hrvate glede vlastitog samoodređenja (identiteta), posljedično su određivale i orise njezinog nacionalnog teritorija. Ovi čimbenici koji istodobno potječu iz pravaške ideje, trinaeststoljetnog kršćanskog (katoličkog) opredjeljenja, "pritrunjene povijesti" i suvremenih geopolitičkih gledišta, pojavljuju se kao odlučujući za njezinu sudbinu. Oni su oslikali posebnosti zemljovida Hrvatske na kojemu dvije geostrateške stožerne točke 2K (Ravni Kotari i ušće Neretve) ostaju i dalje i u 21. stoljeću mjesto lomljenja ili obrane njezinog državnog teritorija i akvatorija.

575 Usp. Hrvatska i veliko ratište, isto, str. 292.- 294.

Ta svojevrsna hrvatska "Ahilova peta" određuje njezine odnose s ostalim zemljama na prvim vratima Euroazije, a posebno s onima iz najbližeg susjedstva.

Ako je geopolitika, jedna vrsta znanosti, koja proučava razvoj i odnose političkih volja u prostoru i to one koju primjenjuju države, a osobito narodi, i ako se tome pridoda ideologija, multinacionalne kompanije ili administrativni centri moći, koji nastoje zauzeti i nadzirati prostor(e), to znači da geopolitika na početku 21. stoljeća u biti izmiče ispod plašta nacionalnih država i prelazi u "nadležnost" determiniziranih upravljačkih središta.

Unatoč tome što Hrvatska, u svojim višestrukim povijesnim mijenama kroz koje je prošla, i što posjeduje povijesnu opstojnost staru više od jednog tisućljeća, uspostavom svoje samostalnosti je izložena snažnom izvanjskom pritisku koji teži redukcionizmu njezinog i onako reduciranog prostora. Početkom devedesetih godina prošlog stoljeća, srpskom agresijom Hrvatska je bila izložena intenzivnom otimanju svoga prostora, a u susjednoj Bosni i Hercegovini nastojalo joj se uskratiti i prirodno i Božje pravo na obranu opstojnosti hrvatskog naroda⁵⁷⁶, kako bi se i tu njegov životni prostor reducirao na tanki granični pojas čija je širina ne bi prelazila doseg topa srednjeg kalibra. Ekstenzivno zauzimanje hrvatskog prostora nastaje nakon 2000. kada laicistička vlast, ne imajući osjećaja za nacionalne interese, prvo odbacuje Hrvate Bosne i Hercegovine, a nakon toga s političkim stavom o integraciji u nadnacionalnu političku zajednicu, odriče se dio svog suvereniteta, da bi konačno rasprodajom mora i obale ključeve svojih euroazijski vrata, prostor 2K, u potpunosti predali po drugi put, (prvi se dogodio 10. travnja 1941.), determiniziranoj svjetskoj moći.⁵⁷⁷ Ova neobična situacija, gdje se gubi identitet a ne razumiju novi geopolitički procesi predstavlja za

576 Ono što se dosad manje-više objašnjavalo taktičkim kategorijama u posljednje se vrijeme sve više očituje kao promišljanje strategije. Tako se napr. danas mnogo jasnije može vidjeti da "Herceg-Bosna" nije nastala samo kao demonstracija "hercegovačkog separatizma" ili kao jednostranački "državotvorni hir", već da je njezina prvenstvena zadaća bila strateška obrana hrvatskog mora od Bošnjaka Muslima. To je na nedavnoj konferenciji za novinare napokon i javno potvrdio predsjednik Tuđman, kazavši kako sukob Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini nije bio samo subjektivne, nego i objektivne prirode, jer su nerealna međunarodna rješenja predvidjela izlazak muslimanske republike na more od Mostra do Neuma. Bosanski i hrvatski Srbi još uvijek ne prestaju sanjati o svom izlasku na Jadran, koji i dalje ostaje glavni strateški cilj okupatora kopnenih dijelova Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Pravokutnik nasilja počinje na Jadranu, Danko Plevnik, Slobodna Dalmacija, 14, veljače, 1995.

577 Jedinstvena pozicija Hrvatske na Jadranu određuje i njezinu ulogu na Sredozemlju, ali i u Europi, odnosno EU, budući da ona postaje neminovna spona između Mediterana i Srednje Europe. Sredozemlje je danas jedan od najvažnijih poligona sučeljavanja velikih svjetskih strategija. Zbog toga i Hrvatska neće moći računati samo s pozitivnim implikacijama vlastitog sredozemnog položaja (osiguranje putova Jadran – Srednja Europa), nego i negativnim implikacijama (balkansko zaleđe i civilizacijski "tektonski" poremećaji). Danko Plevnik, isto.

Hrvate i Hrvatsku možda prvi put u njihovoj povijesti opasnost koja vodi u nestanak. Stoga, da izbjegnemo sudbinu nestanka kao pojedinci ili kolektiv Hrvati se prije svega moraju odreći opsjena koje nudi determinizam i osvijestiti ono od čega ovisi njihova sudbina. U tome može pomoći razumijevanje geopolitike i svega onoga što ona nosi sa sobom. U tom smislu, hrvatska će politika lakše pronalaziti podesne crte za promišljanje u okružju trijumfirajuće globalizacije, o budućnosti i sudbini civilizacija, teritorija i načela suvereniteta, na način da se vrati izvornom identitetu⁵⁷⁸ koji su uspostavili knez Branimir i papa Ivan VIII, a potvrdili dr. Franjo Tuđman i papa Ivan Pavao II.

1. Srpska agresija dio plana determinista

U kojoj su mjeri događaji iz devedesetih godina 20. stoljeća na prostoru nekadašnje Jugoslavije bili dio šireg plana koji je osmišljen u laboratoriju determinizma kao odskočna daska prema istočnoj Europi i dalje u dubinu Puta svile? Srpska agresija na Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu – iako prostorno ograničena – imala je širi geostrategijski značaj, s obzirom da se odvijala pod izravnim utjecajem geopolitičkih interesa Velike Britanije i Francuske. Ostale zemlje, nakon što su ove dvije pustile Srbiju “s lanca”, tražile su svoje mjesto “pod suncem”, pa je Njemačka nastojala zadobiti položaj primjeren njezinoj gospodarskoj moći, a Rusija je preko Srbije htjela pojačati svoj utjecaj u tom dijelu Europe, te naravno Sjedinjene Američke Države, koje su svoj nacionalni interes provodile na crti razlika interesa spomenutih zemalja, ali i igranja na provjerenu kartu čekanja do trenutka kad neuspjeh (nemoć) europskih igrača postane razvidan.⁵⁷⁹

Tragedija prostora bivše Jugoslavije nije nikada bila prijetnja sigurnosti cijele regije, iako su to mnogi europski političari i poneki analitičari naglašavali, zato što se ona odvijala unutar strogo određenih granica nadziranog nasilja koje je nastajalo ne toliko samim ratnim sukobima koliko pristupom i načinom u rješavanju

578 Poslanica pape Agatona iz 680. caru Konstantinu IV. (gdje se spominju Slave- ni), čini se, slaže se s jednom važnom viješću koju donosi Profirogenet u 31. poglavlju svojega djela O upravljanju carstvom: “Pokršteni Hrvati neće ni s kim da ratuju izvan svoje zemlje, jer su dobili neko proročanstvo i zapovijed od rimskog pape, koji je za vladanja Heraklija, cara romanskoga, poslao svećenike i dao ih krstiti. Ovi, naime, Hrvati poslije krštenja napravili su ugovor, vlastoručno potpisan i tvrdom i nepokolebljivom vjerom zakleli su se sv. Petru Apostolu, da neće nikada provaljivati u tuđe zemlje i ondje ratovati; od istoga pape u Rimu primili su blagoslov, ako ijedan drugi poganski narod provali na hrvatsko zemljište i otpočne rat, da će se Bog Hrvata boriti za njih i biti im na pomoći, a Petar, učenik Kristov, da će ih obdariti pobjedom”. Povijest crkve u Hrvata, Mile Vidović, Crkva u svijetu, Split, 1996.

579 Odgođeni ulazak Sjedinjenih Američkih Država u Prvi i Drugi svjetski rat je duboko promišljeni čin igranja na Clausewitzovo strategijsko načelo čekanja ili zastoja u ratu, kao zaloga sigurne pobjede na njegovom kraju. (op. a.)

nastalih problema, posebno od strane europskih determinista. Potiskujući svoje unutarnje stoljetne sukobe i nedorazume, a vođeni zajedničkim ciljem o održanju tvorevine Jugoslavije kao nastavka istog eksperimenta, ali u trećoj fazi determinizma, oni su u tom kaotičnom prostoru, u kojem su sami razbukitali rat, potihom konfrontirali vlastite interese izjednačavajući agresora i žrtvu. Determinirani kaos na "jugoslavenskom prostoru" definitivno je pokazao da Europska unija nije zajednica zajedničkih političkih ciljeva, gledanja i interesa, nego "zajednica" interesa i ciljeva nekakve buduće europske nad-vlade, koji onemogućavaju djelotvorno rješenje zajedničkih problema, nego ih svojom isključivošću produbljuju.⁵⁸⁰

Europska unija je *de facto* predajom oružja iz vojnih skladišta na teritoriju Republike Hrvatske u ruke bivše JNA⁵⁸¹ u kasnu jesen 1991. omogućila uvođenje u Bosnu i Hercegovinu isto toliko naružanja za potrebe operativnog razvoja srpskih snaga koliko ga je i Slobodan Milošević doveo iz Srbije, da bi na kraju ponudila takvo političko rješenje koje sankcionira rezultate tako isplaniranog rata. To kao model, predstavljao je presedan, te su u biti srušena temeljna politička načela Helsinkija. Mirovnom konferencijom pod predsjedanjem lorda Carringtona 5. studenog 1991. deterministi su izvojevali pobjedu jer je njezin daljnji rad bio otkazan, a sankcije koje su tobože uvedene Srbiji služile su umirenju zapadnog javnog mnijenja, a istodobno su značile da Srbija može nastaviti svoj planirani pohod na Bosnu i Hercegovinu.

580 Zemlje EU tvorci su i uzročnici dvaju najvećih zala dvadesetog stoljeća, možda i tisućljeća, a to su totalitarizam i glad u svijetu. Europa je kolijevka nacizma, fašizma, komunizma i imerijalizma. Nemoguće je i nepotrebno sada mjeriti i raspravljati koji je narod uradio više zla prema vlastitim ili drugim narodima, ali krajnje je podlo optuživati pojedine narode i pruveličavati njihove zločine a prikrivati svoje, ili zločine svojih trenutnih saveznika. Otvoreni totalitarizam uglavnom su prošlost, ali danas se javljaju drukčiji prikriveni oblici (globalizam, medijski barbarizam, kulturno unificiranje). EU ne radi ništa na uklanjanju totalitarizama, nego ih čak podupiru u povratku na vlast (Poljska, Slovačka, Hrvatska, Makedonija, Bugarska) ili daju privilegije zemljama u kojima komunisti nisu nikada otišli s vlasti (Slovenija, Srbija, Albanija). EU ima puno više negativnog nego uzornog. Ona je donijela trgovinu drogom, huliganske skupine, potrošački i estradni kič, razna otuđenja, bezzavičajnost, etički konfuzionizam, okultizam, AIDS, organizirani kriminal, terorizam, ograničenje ljudskih sloboda i prava, ekološke incidente, i na kraju čak i kralje ludilo. U komunističkom svjetonazoru postoje najviše dvije mogućnosti teza i antiteza. U slučaju Hrvatske to znači ulazak "što košta da košta" ili izolacija (što je tipični obrazac detreminizma, op. a.). Život je uvijek bio bezbroj mogućnosti, samo treba naći pravu ili barem jednu od bezbroj boljih. Od Europske unije oslobodi nas Gospodine, Mario Mimica, Hrvatsko slovo 29. prosinca 2000.

581 Kao što je bilo dogovoreno na haaškoj konferenciji, u Zagrebu su 9. studenog 1991. započeli pregovori o povlačenju JNA s hrvatskog teritorija. Sastanku su prisustvovali dužnosnici hrvatske Vlade, predstavnici JNA, te članovi promatračke misije EU-a. Dogovoreno je da će članovi promatračke misije EU-a nadgledati povlačenje, a najbitniji dio dogovora je da se oružje izmješteno iz Hrvatske više ne smije koristiti protiv Hrvatske, te da promatrači EU-a trebaju nadgledati skladištenje i provesti nadzor nad tim oružjem. Kronologija rata, isto, str. 111.

Naznake organizirane potpore europskih determinista srpskoj agresiji i to s vrlo jasnim geostrategijskim interesima moglo se vidjeti na primjeru okupacije Baranje, od strane JNA i drugih srpskih paravojnih snaga u kojoj je živjelo jedva desetak posto Srba prije započinjanja ratnih sukoba, ili okupacije juga Hrvatske sve do doline Neretve gdje srpskog pučanstva uopće nije bilo. Vojni nadzor i okupaciju tih područja provodile su ruske snage u sastavu UNPROFOR-a, te novosadski korpus, odnosno promatrači UN-a, hercegovački i podgorički korpus vojske Jugoslavije. Takvi aranžmani proizlazili su iz zajedničkih geostrategijskih interesa Srbije i europskih sila instalirani kroz UNPROFOR kako bi poduprli legaliziranje srpske agresije najprije u Republici Hrvatskoj, a potom u Bosni i Hercegovini.⁵⁸² U biti, to je predstavljao legalizirani oblik okupacije od strane Srbije, gdje su Ujedinjeni narodi europskim deterministima poslužili kao sredstvo za ostvarivanje cilja. Potvrda za tu tvrdnju leži u činjenici potpunog neuspjeha mandata UNPROFOR-a i UNCRO-a jer za pune tri godine nisu uspjeli reintegrirati okupirana područja Republike Hrvatske u njezin ustavno-pravni poredak i razoružati oružanu silu Srba na tim područjima, nego su naprotiv prikrivenom (ili) otkrivenom opstrukcijom vlastitog mandata razinu determiniranog kaosa uvijek držali na poželjnoj razini. Cilj je bio kupovati vrijeme kako bi prema srpskoj strategiji "realne prijetnje" Hrvatska trebala u "dugoj agoniji umrijeti".

Svi igrači koji su sudjelovali u determiniranom kaosu imali su svoje prikrivene strateške interese. Velika Britanija i Francuska potpomagale su Srbiju i poticale sukobe na prostoru bivše Jugoslavije (inducirani sukob Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini) radi očuvanja vlastite gospodarske i političke pozicije u Europi, sprječavajući Njemačku da s ostalim srednjoeuropskim i istočnoeuropskim zemljama izbije na Jadran i time stvori čvrstu gospodarsku i političku cjelinu. S druge strane Njemačka opterećena još uvijek povijesnom hipotekom sama je nakon početnog zamaha minimizirala svoj utjecaj prepustivši igru Velikoj Britaniji i Francuskoj i tako prokockala jedinstvenu priliku da preuzme vo-

582 Problemi zapadnoeuropskih zemlja od nedovršenog političkog i gospodarskog modela EU-a; izostanaka obećane političke i gospodarske pomoći zemljama nastalim raspadom bivših socijalističkih zemalja srednje i istočne Europe, rivaliteta pojedinih zemalja koje sudjeluju u upravljanju međunarodnim organizacijama UN-a, EU-a, NATO-a i UNHCR-a; nerješениh pitanja financiranja UN-a koja onemogućavaju provedbu političkih dogovora na terenu; nedosljednosti međunarodnih političkih subjekata da svoje odluke provedu, do nespremnosti Vijeća sigurnosti da Srbiju proglase agresorom, prelamali su se cijelo vrijeme na prostoru Republike Hrvatske. Ti lomovi obilježeni su sudarima interesa zemalja koje su u misiji UNPROFOR-a participirale svojim postrojbama i personalom. Često su se politička gledišta vlada reflektirali na nedjelotvornost postrojbi UNPROFOR-a na terenu, a rivalitet se se najjasnije očitovao u najvišim strukturama UNPROFOR-a.

deću ulogu u oblikovanju logične, prirodne i kulturne geopolitičke cjeline koja bi u svom trokraku izlazila na Baltičko, Jadransko i Crno more.

Londonskom konferencijom Rusija je postala čimbenikom rata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, a uz Veliku Britaniju i Francusku osiguravala je potrebito vrijeme Srbiji, te je postojano s istim europskim dvojcem razvodnjavala rezolucije Vijeća sigurnosti, a povremenim prijetnjama (i preko ruske oporbe) obeshrabrivala je u samom začetku pokušaje odlučnijeg pristupa pri rješavanju upravljane krize na jugoistoku Europe. Preko Srbije i Crne Gore – uključujući i osvojene prostore Bosne i Hercegovine, te Hrvatske – Rusija je nastojala ojačati svoj utjecaj na središnjim područjima Balkana kako bi pristupila istočnoj obali Jadranskog mora, kroz okupirana područja u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Srbija je, dakle, svojom ekspanzijom prema zapadu u biti produčila ruske strategijske interese u tom području, kompenzirajući na taj način gubitak ruskog utjecaja u zemalja srednje i istočne Europe. Zaokupljena unutarnjim kaotičnim stanjem, Rusija je polučila manji rezultat od onoga kojeg je objektivno željela. No, skroman rezultat Rusije utjecao je na aktivni ulazak u igru (od 1993.) Sjedinjenih Američkih Država.

Na istočnu obalu Jadrana željeli su i Muslimani kako bi uspostavili i učvrstili strategijske pozicije i interese niza islamskih zemalja radi stvaranja prve muslimanske države u Europi, prodora fundamentalističke ideologije i izravnog uplitanja u ovaj prostor svjetske muslimanske zajednice ljudskim potencijalom, te materijalnom i financijskom pomoći.

Nedosljednost, nedjelotvornost i glumljena tromost, temelji su politike koju su vodili međunarodni subjekti UN, EU, i OESS, prema prostorima bivše Jugoslavije što znači da se determinizam duboko ukorijenio u te institucije. Isprepletenost različitih strateških interesa velikih sila SAD-a, Rusije, Velike Britanije, Francuske i Njemačke i nakon prestanka oružanih sukoba i "nedovršenog mira" služi deterministima koji i dalje drže svojom dužnošću Srbiju učiniti "lokalnom silom". Takvu politiku Hrvatska dodatno osjeća na svim svojim međunarodno priznatim granica od Savudrijske vale, Svete Gore, luke Ploče, Prevlake do Dunava i Šaregradske ade, a iz potaje polako počinje provirivati *Olujom* poraženi plan Z-4.

Posve je sigurno da prirodne razlike interesa, želja i ciljeva naroda koji žive na prostoru bivše Jugoslavije, ne bi same po sebi dovele do ratne katastrofe, da te razlike nije s jedne strane pratila značajna disproporcija vojne moći i snage koja je bila gotovo u potpunosti koncentrirana u rukama Srba, i s druge slijepo robovanje europske politike rezultatima prethodnih svjetskih ratova u kojima Francuska nije željela "izgubiti" prvi, a Velika Britanija drugi. Logično je da je za provedbu plana ujednačenja etničkih,

kulturnih, vjerskih i inih različitosti, koje zagovara europski determinizam, odabrana Srbija, u kojoj je u sprezi s Slobodanom Miloševićem vladala bivša JNA.⁵⁸³ To je bio najjednostavniji ali i najreprezentativniji laboratorijski uzorak na europskom tlu, gdje se mogao provjeriti determinirani kaos, u kojem je vojna sila bila samo sredstvo za radikalno otvaranje procesa dokinuća suvereniteta naroda, glavnu je riječ vodila politika. Dakle, pristup "konačnom rješavanju" povijesnih, kulturnih, etničkih i vjerskih različitosti i njihovom uklanjanju nije, kao što se to čini na prvi pogled, bio vojnom silom, nego stvaranjem "nužnih iluzija" za pristanak naroda da se podvrgne upravljačima determiniranog kaosa, od Daytonskog sporazuma i Visokog predstavnika do "poptune suradnje" s haaškim sudom. I ovdje vrijedi inverzija (n^{-1}), jer nije haaški sud osnovan da se sudi zločinu, nego da provede proces ujednačenja – "svi su oni isti, i svi su krivi i svi se svima trebaju ispričati". Političko suprotstavljanje unitarnoj Jugoslaviji tj. "Velikoj Srbiji" (dviije verzije velikosrpstva) demokratskim promjenama u Republici Hrvatskoj bio je dovoljan razlog da determinirani kaos iziđe iz "čarobne svjetiljke" i počne prevrtati "narode i prostore" kako bi se redefinirao (umanjio ili dokinuo) koncept države-nacije, ili negirao narodni suverenitet. Inverznost pojmo-va i događaja, agresora i žrtve, djelatelja i dijeljenog, "građanskog rata" i "nedovršenog mira" ukazuju da su ratna zbivanja na prostoru zvanom bivša Jugoslavija plansko djelo determinizma.

2. Hrvatska opstojnost na prvim vratima Euroazije

Kao kolijevka zapadne civilizacije i jedno od najprometnijih svjetskih pomorskih čvorišta, Sredozemlje je kroz povijest oduvijek uspijevalo sačuvati primat na ljestvici geostrategijske važnosti svih svjetskih velesila.⁵⁸⁴ Od najranijih vremena i Feničana, koji su u povijesti ostali zabilježeni kao prvi narod koji je živio isklju-

583 Da nije bilo intervencije Zapada – čije su vođe uvijek bili željni vidjeti makar malen poraz u velikoj pobjedi – Banja Luka, glavni grad bosanskih Srba, također bi pala. Da se to dogodilo, Bosna bi bila ujedinjena država u kojoj bi moglo biti neke perspektive za različite entitete da žive zajedno pod demokratski izabranom centralnom vlašću, Margaret Lady Thatcher, Hrvatsko slovo, 5. travnja 2002.

584 Imenovati ili označiti jedan prostor nikada nije neutralni postupak, a ta je činjenica naročito važeća za sredozemni prostor koji potiče na raznolike povijesno-civilizacijske pluralne reprezentacije i na neprestane geopolitičke evolucije i rekonfiguracije. Sredozemna je zona ovisna o svom neposrednom prirodnom okružju te kao "saveznica" komunicira s različitim pomorskim prostorima: Atlantikom putem prolaza Gibraltara, Crnim morem putem prolaza Bospora i Dardanela te s Crnim morem putem Sueskog kanala. U antici su, Grci smatrali Sredozemlje "unutranjim morem" nasuprot "rijeke Ocean" koja okružuje zemlju, a njihova je kulturna i povijesna vizija prisvajala to more kao isključivo grčko područje, "E par hemin Thalassa" ("naše more"). Rimljani su, koji poput Grka smatraju to more "unutranjim morem", imali imperijanu reprezentaciju tog mora

čivo od pomorske plovidbe i trgovine, pa sve do 21. stoljeća, geopolitička i geoprometna važnost Sredozemlja nikad nije bila upitna.⁵⁸⁵

Zemlje južne Europe, koje su odigrale odlučujuću ulogu u stvaranju svjetske povijesti, danas na početku 21. stoljeća se ponovno nalaze pred ključnim i dalekosežnim odlukama. Novi svjetski poredak i pomak središta moći prema jugoistoku i istoku prisilio je bogate zemlje europskog Sjevera na aktivnije pozicioniranje u tim područjima. Njihovi nikad ugasli kolonijalni apetiti ponovno su se probudili. Strah od ljudskog potencijala i "glad" za prirodnim izvorima koji se kriju na istoku i jugu, zapadnoeuropske zemlje nastoje riješiti ubrzanom proizvodnjom nadziranog nereda (Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Kosovo, Makedonija, Ukrajina), koji se iskazuje kao sukobi i (ili) lokalne napetosti.

Osim toga, one su svjesne da su desetljeća blagostanja "razmazila" njihove stanovnike i učinila ih u izvjesnom smislu nesprenim na bilo kakva odricanja (konformizam i hedonizam učini su svoje) a time i za vođenje sveobuhvatne bitke, koja će prije ili

(mare nostrum) dok Grci imaju kulturološko poimanje tog mora, smatrajući da se njegovim obalama širi "grčki genij" od Europske kolijevke do Azije. Rimljanima, sredozemni "Mare nostrum" predstavlja asocijaciju na "pax romana" i na rimsku, političku, kulturnu, socijalnu i gospodarsku dominaciju koja podsjeća na imaginarni rimski sredozemni mit o "zlatnom dobu". Naziv Mediteran – "Mediterranea" ("zaokružena zemlja") pojavljuje se tek u 5. stoljeću p.k. (raspadom Zapadnog Rimskog Carstva). Bizantsko Carstvo je afirmiralo voluntarističku pomorsku politiku te je pokušalo definirati koncept "pomorske granice" ("Thalassa Horia") primijenivši ga na sredozemni prostor. Tek od 16. i 19. stoljeća, nakon velikih otkrića, geografi definiraju Sredozemlje kao pomorske prostore koji se nalaze između juga Europe, sjevera Afrike i Istoka. Geograf E. Reclus po prvi put govori o "američkom Sredozemlju", jednoj vrsti američke zasebne geopolitičke reprezentacije koja obilježava Sredozemlje kao skup zatvorenih i homogenih prostora nad kojima se vrši američka geostrateška i trgovačka dominacija. Danas na početku 21. stoljeća Sredozemlje predstavlja pluralno područje s 200 milijuna ljudi u kojem se preklapaju, susreću ili suprostavljaju "geopolitički pod-asamblji": na sjeveru EU i NATO, na jugu Unija Arapskog Magreba (UMA), Afričko jedinstvo, Organizacija islamske konferencije (OCI) Euromediterranski proces (Barcelonski proces) koji nastoje poticati na zajedničku kulturnu, gospodarsku i političku suradnju svih navedenih geopolitičkih snaga. Spomenimo još i to, da kad se govori o Sredozemlju, može se misliti na razmeđe Istok-Zapad 395. godine, kada je Rimsko Carstvo podjeljeno na pars occidentalis (s Rimom kao prijestolnicom) i pars orientalis (s Konstantinopolisom kao prijestolnicom), na upravnu i političku podjelu koja je razvidna u vjerskom smislu sa dvije konkurentne sfere – katolički Zapad i pravoslavni Istok (i na kohabitaciju judaizma, kršćanstva i islama kao vladajućih monoteizama na sredozemnom prostoru) ali također i na Magreb i Macherk čije se granice nalaze između Egipta i Libije, te na Bliski i Srednji istok. Fragmenti geopolitičke misli, Jure Vujić, IGT, Zagreb, 2004.

⁵⁸⁵ Uz dnevnu nazočnost više od 2000 brodova, od kojih otprilike 150 svakog dana prolazi kroz Gibraltarski tjesnac, a otprilike 90 kroz Sueski kanal. Sredozemno more čija površina iznosi približno tri milijuna četvornih kilometara predstavlja izrazito gusto prometno područje. Ovom pomorskom prometu, koji ne uključuje obalni promet, u kojem sudjeluje na desetine tisuća ribarskih i drugih manjih brodova, potrebno je dodati i otprike jednako važan zračni promet.

kasnije uslijediti između Istoka i Zapada. U toj bitci “posljednjih vremena” sadašnja moćna “meka sila” neće biti dostatna. Igrajući se s determiniranim kaosom Zapad proizvodi i onaj geopolitički, gdje se svijet od prvih (Hrvatska) do trećih vrata Euroazije (Filipini) suočava s problemom esencijalne tenzije između lokalnih određenosti (identiteta) i globalnog rušenja vrjednota. Iako se lokalne napetosti i sukobi proizvode strategijom diskretnih koraka, a geopolitički su objašnjivi putem zakonitosti odnosa uzroka-učinka, neizravno proizvode dalekosežne (mjerene i desetcima godina) perturbacije i neskladne (nepredvidive) efekte u okviru tog novog svjetskog poretka. Izgleda da je arogantni Zapad zaboravio da prema teoriji kaosa, postoji nešto što se zove “leptirov učinak” (“butterfly effect”) u kojem najmanji utjecaj nepredvidivog, pa i neznačajnog čimbenika može biti uzrokom promjena svekolikom sustavu. U nekim situacijama, predikcija je neprecizna i “zatamnjena”, kao primjerice u slučaju osamostaljenja i Hrvatske i njezine pobjede u Domovinskom u ratu, kada su prognoze za ostvarivanje takvog pothvata bile iskazivane u promilima. Dakle, svaki geopolitički događaj mora se shvatiti i u nelinearnoj i duhovnoj dimenziji, a ne samo u linearnoj i tvarnoj, jer integracijski odnosi između različitih čimbenika proizvode složene strukture, koje nije moguće objasniti klasičnim redukcioniističkim metodama. Zato uporno, sudište u Haagu, kao ispostava determinizma, nastoji odgonetnuti što je “leptirov učinak”, koji je omogućio da Hrvatska ostane na nogama: Je li to genijalni um koji je proniknuo u situacijski plan upravljanje krize, ili je to možda duhovna sastavnica koju su istodobno činili identitet, vjera i spremnost na žrtvu? Jesu li pronašli odgovor? Po dužni trajanja procesa u Haagu i kopernikanskog okretaja u konačnim presudama sudskog vijeća, izgleda da nisu. Ali i to njima nije bitno jer je Haagom i “zločinačkim pothvatom” otvoren proces za “selidbu naroda” sa hladnog sjevera Europe na njezin topli jug pa tako i na Jadran, more koje najdublje zadire u njezin kopneni dio. Posezanje za novim ljudskim potencijalima (obrazovana mlađa populacija) i prirodnim izvorima, Sredozemlje, u tom smislu, predstavlja potencijalni prostor čija je integracija u europske političke, gospodarske, i ine strukture potrebna zapadnoj Europi nego zemljama koje se rasprostiru na njezinim obalama. Tu inverziju (n^{-1}) nastalu na mamećoj sintagmi o “ulaska u Europu” političke elite jugoistoka Europe, a Hrvatska nije izuzetak, da bi razumjeli o čemu je riječ, trebaju samo primijeniti onu Vergilijevu izreku o Danajcima i darovima.

Nesuglasice pojedinih zemalja zapadne Europe oko primanja ili neprimanja pojedine zemlje jugoistoka Europe u EU, potaknute su prije svega uskogrudnim interesima pojedinih članica, ali i one se polako sve više smanjuju pod pritiskom saznanja o mogućoj krizi koja bi mogla i njih zahvatiti. Fraktalna geometrija

krize koja je počela devedesetih godina na prostoru zvanom bivša Jugoslavija, širila se na istok, Putem svile gdje se "prokuhavaju napetosti" i rasplamsavaju nasilna žarišta. U jednom trenutku budućnosti dogodit će se inverzibilnost pa će se članice Europske unije, ali i ostale zapadne zemlje, kao predvodnice i najveći korisnici novog svjetskog poretka, naći u situaciji da više neće moći kontrolirati procese niti na svojim graničnim područjima. Sredozemlje će biti primjer za to.

Nakon pada Berlinskog zida jedna vrsta trijumfalizma zahvata je deterministe pa su koncepti poput "globalizacije", "jednopolarni naspram višepolarnog svijeta", već spomenuti Fukuyamin "kraj povijesti" i Huntingtonova floskula o "sukobu civilizacija", Baudrillardovi "ekstremni i apsolutni fenomeni" postali prevladavajući medijski trendovi. S druge pak strane, pišući o mnogim izvorima svjetske geopolitičke krize i novim sukobima i ratovima, Zbigniew Brzezinski ustanovio je da je euroazijski pravokutnik nasilja započeo upravo od istočne obale Jadranskog mora uz Balkan, nastavit će se sve do granice kineske pokrajine Sinkiang. Budući da je Brzenzinski svoja saznanja iznio tek u drugoj polovici devedesetih godina prošlog stoljeća, dr. Franji Tuđmanu se mora priznati da je takve stavove o globalističkim korijenima balkanske krize zastupao mnogo ranije u svojoj znanj sintagmi o "prelamanju silnica interesa tog i takvog svijet, na ovim prostovima", što kritičare njegove "bosansko-hercegovačke politike" čini pukim nezalicama i (ili) denuncijantima u službi determinizma. Tuđman je davno shvatio da će nastati jagma za Sredozemljem – čitaj jagma za hrvatskim Jadranom, pa je nastojao sačuvati Hrvatsku samostalnost unoseći u Ustav članak o nedopustivosti ulaska u bilo kakve Balkanske ili pseudojugoslavenske tvorevine.

Hrvatska opstojnost na sjevernom dijelu prvih vrata Euroazije ovisi i o razumijevanju geopolitičke revitalizacije Sredozemlja. To znači hoće li njezina politička elita napokon razumjeti da se proces integracija ne odvija od sjevera prema jugu (jugoistoku) nego obrnuto. Hrvatsko geopolitičko polje nije zapadno od pravca Rim-Bruxelles, nego južno i sjeverno na pravcu München-Kreta. Hrvatska ne može na zapad jer je tu Italija koja od Jadrana želi napraviti "svoje jezero", a zapadnije je i Francuska koja još boluje od versailleskog(?) virusa, istočno je Balkan od kojeg Hrvatska nastoji pobjeći gotovo već sto godina. Sredozemni prostor usko je povezan sa zaleđem ("hinterlandom"), što se izražava u aktivnoj geostrateškoj ulozi luka povezanih s navedenim zaleđem. Ako rasprodajom Hrvatska izgubi svoje Jadransko predpolje (Pula, Rijeka, Zadar, Šibenik, Split, Ploče i Dubrovnik) izgubit će i svoje prirodno zaleđe koje seže gotovo do paralele koja prolazi rijekom Majnom.

Iza proklamirane europske geostrategije i dalje će ostati prikrivene strategije Francuske i Njemačke, kao stalnih i naizmje-

ničnih europskih čimbenika rata i mira. Njemačka će se i dalje prirodno širiti u svojim razvojnim zamislima sve do Rusije pa i Kine na istoku, a do Jadrana na jugu.⁵⁸⁶ Francuska će sve više ostajati u "mišolovci" jer neće moći ni na istok ni na zapad, jer je tu Njemačka, odnosno Atlantik. Može jedino na Sredozemlje da zajedno sa Španjolskom, Portugalom, Italijom, a prije svega s Velikom Britanijom, kao silama zainteresiranim za očuvanje vlastite dominacije, uspostavi narušenu ravnotežu na jugoistoku Europe. Francuska i Velika Britanija, stvarajući stratešku protutežu njemačkom prodoru na istok i jug Europe a preko Rusije i prema središtu Euroazije, neprestano će Hrvatsku držati na "zapadnom Balkanu". Zbog toga uvijek će posezati za batinom "povijesne krivnje" u proizvodnji "ustaškog kupusa" koji nevjerojatno i nakon šezdeset godina uz pomoć domaćih dežurnih determinista dobro uspijeva.

Ako se pođe od stajališta da se geopolitička misao sastoji od refleksije prostora, odnosa prostora i vremena. načina organiziranja i evoluiranja konfiguracije prostora unutar vremenskog razdoblja, onda geopolitičke analize ne bi smjele proizvesti arbitrarne podjele ili neodređene zaključke. Iako geopolitički događaji mogu imati dvosmisleni značaj, treba ih tretirati kao jednoznačne kategorije. Zato bi Hrvatska, ažuriranjem i artikulacijom svoje sredozemne politike, bitno promijenila svoju poziciju na političkoj karti europskog jugoistoka, pogotovo što sredozemna orijentacija nastupa kao glavni hit Europske unije, kako je to još 1995. potvrdio tadašnji predsjednik Europske komisije Jacques Santer. Međutim, hrvatska politika neprekidno upada u istu zamku, vjerujući da postoji ireverzibilnost strategija, a ne da je implementacija određene strategije put k dobitku. Svaka strategija koja štiti nacionalne interese, pa tako i hrvatska "sredozemna strategija" ovisi o kontinentalnim i globalnim kretanjima koja reaktualiziraju odgovarajuće opcije. Budući da je hrvatska politička misao umrtvljena i (ili) dezorijentirana dvanaestogodišnjim medijskim ratom, a i sama pokazuje inertnost (sindrom neimanja države) ne može osvijesti svoj značaj na prvim vratima Euroazije. U tom slijepom hodu po bespućima različitih interesa, nakon 2000. bezrazložno se odbacuje američko "pokroviteljstvo" (iako

⁵⁸⁶ Budući da svojim pojačanim geopolitičkim i geoekonomskim pritiskom Njemačka samo što nije zagospodarila zemljama "male atante" (osim Srbije), Francuska će se okretati "sredozemnoj atanti". Uključivanje Britanije u taj, zasad samo sigurnosno proklamirani savez, neminovno obnavlja sjećanja na sredozemne saveze iz 1887. i kao odgovor na Bismarckovu izolaciju Francuske, kojima se priključila Britanija, uz Italiju i Austriju, ponajprije da bi Rusiji spriječili prolaz kroz Tjesnace. Francuski premijer Edvard Balladur, naravno, ovakve postavke ovih dana nije iznosio u tom smislu, iako postoje mogućnosti dolaska Rusije u crnogorsko primorje, već u smislu strateške obrane Europe i prodora islamskog fundamentalizma. Drago Plevnik, isto.

su i Ivica Račan i Stipe Mesić došli na vlast uz obilatu američku medijsku i financijsku potporu) a prihvaća ono britansko-francusko. Pronašavši utočište na krivoj strani, Hrvatska ne prestaje glavinjati pristajući na sve moguće ucjene, od bruxelleske treće-razredne birokracije, bjelosvjetskih financijskih mešetara, slovenskog neizlječivog kompleksa "otvorenog mora", talijanskog nikad neprestajućeg boja za istočnu obalu Jadrana, srbijanskog velikodržavlja i bošnjačkog zaborava na hrvatski spasiteljski čin obrane bosansko-hercegovačkog ozemlja. U tom hodanju "zatvorenih očiju", hrvatska politika na početku 21. stoljeća ne shvaća da je izolacija Hrvatske iz druge polovice devedesetih godina prošlog stoljeća bila posljedica robovanja geostrategijskim stereotipima, kako dr. Franjo Tuđman čuva Jadran za Njemačku. On je naprosto tražio hrvatsko mjesto "pod suncem" i tragao za revalorizacijom hrvatske uloge, kao razdjelnice između britansko-francuske i njemačke europske polovice, izbjegavajući "mlinski kamen" zvan Balkan. Taj čvrsti i jasni hrvatski strateški brod detuđmanizatori nasukaše na prvi pličak, a zatim svo vrijeme čekaju remorker za odsukivanje od onih istih koji su prethodno ugasili svjetla u "balkanskoj krčmi".

Sjevernoatlantska i eurounijska strategija nastupanja intenzivno se već deset godina pomiče sa sjevera i sjeveroistoka k jugoistoku i jugu, k Sredozemlju, na prva vrata Euroazije. Taj proces se intenzivirao nakon što je Hrvatska oslobodilačkim operacijama uspjela uspostaviti strategijsku ravnotežu, a Daytonskim sporazumom europsko-američki stabilizatori uspjeli su je dugoročno razmjestili u središte "zapadnog Balkana". Promjenu težišta sa sjevera na jug, prvi je službeno lansirao bivši američki ministar obrane William Perry, početkom 1995. na sastanku u Münchenu posvećenom novoj kolektivnoj sigurnosti, naglašavajući potrebu da se NATO prestroji u tom pravcu. S tim se poslije potpuno složio i Willy Claes, tadašnji glavni tajnik NATO-a, proglašivši islamski fundamentalizam glavnim neprijateljem NATO-a i EU, nakon silaska komunizma sa strateške pozornice. Odabirom neprijatelja i učvršćenjem na sjevernom dijelu prvih vrata Euroazije Sjedinjene Američke Države primjenjujući tihooceansku strategiju "skoka s otoka na otok", prvo rješavaju Kosovo (SR Jugoslaviju) potom Makedoniju, a nakon Afganistana i Iraka, na red je došla Gruzija, a na kraju 2004. i Ukrajina.

Na ove tendencije, Hrvatska ne može utjecati, ali ih može iskoristi, što ona ne čini, niti na investicijskom niti na financijskom području. Proklamirana jadranska i sredozemna orijentacija svela se samo na rasprodaju hotela, obale i otoka. Stoljećima se boreći da postanu gospodari svoje polovice Jadrana, kada su to napokon uspjeli (1995.) i to u trenutku kada se počela obnavljati arapska dominacija na Sredozemlju, Hrvati olako dopustiše da njihovim morem bez vojne sile ovladaju zapadni financijski

mešetari. U ovom hrvatskom slučaju determinizirana inverzija nastupanja (n^{-1}) nešto je složenija. Ona se sastoji u tome da se Hrvatska drži podalje od Bosne i Hercegovine (može se stalno lupati izmišljenom hipotekom podjele), da se “čvrstom granicom” oteža (onemogućiti) prometna, informativna, kulturna komunikacija istog naroda, da se sa zapadne strane bosansko-hercegovačko-hrvatske granice uključujući i vanjske otoke Hrvati liše vlasništva nad zemljom⁵⁸⁷, da se kreditima za izgradnju autoceste gotovo uz sam obalni rub⁵⁸⁸ spriječi prividno proširenje uskog hrvatskog priobalja, odnosno da se ono učini još užim. Tu bolnu činjenicu nerazumijevanja novih trendova geopolitičkog nastupanja i pozicioniranja na prostoru zvanom “mare nostrum” hrvatska politika dosolila je najavom privatizacije te još nesagrađene auto-cesta. Ako se to doista i dogodi to će biti konačnica jednog sofisticiranog plana u kojem će Zapadna Europa uz pomoć Srba (njihovog tradicionalnog saveznika) biti spremna ući u bitku za sprječavanje “arabizacije” sjevernog dijela prvih vrata Euroazije, ali bez Hrvata.⁵⁸⁹ U ovakvom razumijevanju geopolitike postaje jasnije zašto je europskom determinizmu poželjna “Republika Srpska”, a ne i “Herceg-Bosna” ta kralježnica opstojnosti Hrvata na istočnoj obali Jadrana. Analizirajući ubrzani proces virtualizacije i postupne “dekroatizacije” istočne obale Jadrana, ne može se taj proces reducirati samo na političko-gospodarsku sastavnicu, ne sagledavajući onu vjersku – katoličku. Upravo je ona glavni, više ne i prikriveni cilj europskog determinizma: kako lišiti Vatikan čvrstog oslonca na prvim euroazijskim vratima. Nastojeći preokrenuti proces destrukcije, papa Ivan Pavao II. za stotu pastoralnu posjetu odabire Hrvatsku, kako bi na istočnoj obali Jadrana u gradovima – Rijeka, Dubrovnik, Zadar, a i u “dubini” hrvatskog prostora Osijeku i Đakovu – odaslao poruku “urbi et orbi”, o Hrvatima kao “neustrašivim svjedocima Evanđelja”, o Hrvatima “kao narodu nade” i narodu “koji će uvijek biti u njegovom srcu i njegovim molitvama”. Te utješiteljske i vizionarske Papine poru-

587 Prodaju se zemljišta, tereni, cijela sela, oglašava se prodaja otočića, svjetionika, trguje se politički – s morem i morskim dobrom (Savudrijska vala, Prevlaka). Tko će od današnjih trgovaca tada biti živ da čuje kletve unučadi naše djece? Čini mi se da je trenutak za uzbunu, treba dok se još može i koliko se može zaustaviti tu rasprodaju. Igor Zidić, Hrvatsko slovo, 26. srpnja 2002.

588 Zanimljivo bi hrvatskoj javnosti bilo da Ivica Račan obznani kako je najednom došao na ideju o gradnji autocete Zagreb-Split (za to je imao trideset godina vremena, pa nije učinio ništa) i da trasa, koja je najduža i time najskuplja ideja što bliže obalnom rubu, a ne uz samu granicu Bosne i Hercegovine. Isto tako jedanko zanimljivo bilo bi da Ivo Sanader obznani tko mu je bio savjetnik za gradnju mosta kopno-Pelješac, a poglavito čija je ideja o privatizaciji te kreditima opterećene autoceste. (op. a.)

589 Hrvati u tu bitku neće moći ući zato jer više neće biti vlasnici ničega bitnoga od Velebita do Prevlake. Isključivo pravo na obranu od “fundamentalizma” imat će onaj tko je vlasnik otoka, obale, hotela i cesta.

ke Hrvati brzo zaboraviše, a političari poglavito, pa se s pravom može upitati – Quo vadis Hrvatska?

Da bi se Hrvatska odhrvala europskim strategijama i islamskim protustrategijama, *vice versa*, potrebno je prije svega uspostaviti unutarnji sklad, a potom smireno analizirati sve strategijske zamisli svjetske moći i u njima pronaći “pukotine” za adaptaciju svojih strateških, gospodarskih i geopolitičkih interesa, pa je u tu svrhu nužno što brže i temeljitije izraditi nove komplementarne sredozemne planove i (ili) reprogramirati stare, na mnogo učinkovitiji i interaktivniji način unutar nadolazećeg sredozemnog “plimnog vala”. Jedino je sigurno to, da bez očuvanja tisućljetnog katoličkog identiteta na istočnoj obali Jadrana neće biti moguće da Hrvatska ostane i opstane na sjevernom dijelu prvih vrata Euroazije.

3. Scenarij slabljenja Hrvatske

Rat, kao posljedica pomno planirane i inducirane krize, što je početkom devedesetih godina 20. stoljeća bjesnio prvo na tlu Hrvatske, a potom na onom Bosne i Hercegovine nije mogao biti kratak, upravo zbog prenaplašenog angažiranja međunarodne zajednice, čak ni u slučaju da su Srbi reducirali svoj prvotni plan o izbijanju na crtu Virovitica, Ogulin, Karlovac, Karlobag. Prijetnja teritorijalnoj cjelovitosti Hrvatske i Bosne i Hercegovine, nije dolazila samo od srpsko-armijskog osvajača (koji je bio operator krize), nego još više iz dvorana za mirovne konferencije, na kojima su europski deterministi nastojali “dokrajčiti” jedinu katoličku zemlju na prvim vratima Euroazije. Hrvatska se našla stiješnjena između Miloševićeva gazimestanskog obećanja i konformizma zapadnih sila, sklonih kompromisu s vlastitim načelima (ali uvijek na štetu drugih), kako bi planirani kaos u jugobarutani uz pomoć “meke sile” potrajao što duže.⁵⁹⁰ Izjava lorda Carringtona⁵⁹¹ uoči

590 Kako su hrvatski medijski izvršitelji detreminizma nagovijestili što će se Hrvatskoj događati desetak godina kasnije pokazuje i pisanje tjednika Globus, moglo bi se reći već davne 1991. – “Carr-ing-ton, Carr-ing-ton!”, vikale su tisuće hrvatskih i albanskih demonstranata u rane popodneve sate ispred ministarstva vanjskih poslova u Haagu, u subotu na dan otvaranja “Jugoslavie conferentie”, uzvikivale su pridošlice iz raznih europskih krajeva, nagurane i pritješnjene uz čelične ograde kojima je policija štitila prostor visoke politike Nove Europe (kurziv a.) od demonstracije masa. Na taj mamac plemenskih čarki, gdje je, teško, utvrditi tko je krivac, a tko žrtva (kurziv i potcrtavanje a.), uvijek se iznova upeca poneki nedovoljno upućeni novinar... Skriveni rat protiv Genschera, Kako zaboraviti Hrvatsku, Globus, 13. rujna 1991.

591 Hvalospjeve o lordu Peteru Carringtonu i njegovom političkom umijeću “ispjevano” je na stranicama Globusa (ne slučajno) u predvečerje Konferencije o Jugoslaviji u Haagu. Opaske autora su nužna intervencija u razumjevanje “lika i djela” čovjeka koji je Miloševiću dao naputak – “Brzo i bez mnogo prolijevanja krvi”. “Carrington je lord, pripadnik britanskog plemstva, član Gornjeg doma parlamenta. Njegov davni predak Thomas Shmit osnovao je u srednje-engleskom

mirovne konferencije, kojoj je osobno predsjedavao u Haagu⁵⁹², kako nije ništa isključeno, pa ni mogućnost promjene granica u Jugoslaviji – navela je geopolitičare na zaključak da bitka za hrvatske granice, neće prestati ni onda kada utihnu “bubnjevi rata” i kada Hrvatska vojska u pobjedonosnom pohodu bojišnicama zapadne Slavonije, Banovine, Korduna, Like i Dalmacije izbije na svoje avnojevske granice.

Imajući to u vidu, hrvatska politika treba biti svjestan toga, da su, i da će, međunarodni moćnici uz pomoć “meke sile” radije neprestano poticati nepravedan mir (paradigma jednake krivnje), negoli ikada pristati na pravedan ishod rata u kojemu

gradu Nottinghamu banku, koja je u osamnaestom stoljeću postala značajni privredni centar tog dijela zemlje. Imao je podružnicu i u Londonu, čije je sjedište bilo u finacijskom dijelu grada, ali više ne postoji, jer je ta banka kasnije postala dio danas jedne od najvećih britanskih banaka, National Westminster. Njegov potomak Robert Shmit, koji se preselio u London i živio u Whitehallu, bio je bankar premijera Williama Pitta. Pitt je o njemu imao odlično mišljenje, pa ga je upitao, kakvu bi čast želio. Smith je zatražio da mu se dopusti da se provoza kroz dio Londona koji je čuvala konjička garda, no Pitt mu to nije mogao odobriti, pa mu je umjesto toga dodijelio titulu irskog lorda, koju je tada bilo lako dobiti. On je uzeo titulu Carrington.

Današnji lord Carrington školovao se, kako to već priliči britanskoj aristokraciji, u slavnoj privatnoj školi Eton, a potom je pohađao vojnu akademiju Sandhurst. Za vrijeme Drugog svjetskog rata bio je u jedinici *Grenadier guards*, a nakon rata, kao mladi lord, počeo se baviti politikom u Gornjem domu. Zapazio ga je britanski konzervativni premijer Harold MacMillan i postavio ga za prvog lorda admiraliteta, za ministra mornarice. Kasnije britanski premijer Edward Heath imenovao ga je ministrom obrane. Kad se Heathova konzervativna stranka našla u opoziciji, a Margaret Thatcher postala vođom konzervativaca, Carrington je nastojao da se izmiri s njezinim predhodnikom Heathom, ali bez uspjeha. Krajem sedamdesetih godina Carrington je već bio ugledan i utjecajan političar, pa se govorilo da bi mogao postati vođom konzervativaca i premijerom. Međutim, imao je jedan problem – bio je lord. Neki ambiciozni političari koji su željeli postati premijeri, odbacili su titule, ali Carrington to nije učinio, jer, kako je sam rekao, nije imao takvih ambicija. Kad je 1979. godine Margaret Thatcher postala premijerkom, a nije još imala potreban ugled niti u stranci, niti u zemlji, odlučila je sastaviti vladu od ljudi iz raznih struja konzervativne stranke. Lord Carrington, za kojeg su tvrdili da je čovjek izuzetnog diplomatskog šarma, te sposobnosti da stvara kontakte i veze, nametnuo se kao prirodan izbor za ministra vanjskih poslova. Impresivna osoba zanimljive fizionomije, s velikim naočalima, uvijek oduševljen kad sretne nekog znanca, vrlo duhovit i spretan u ocjenjivanju ljudi, ali – tvrde njegovi poznanici – čovjek kratke koncentracije i značajnih manjkavosti u znanju, npr. u ekonomiji – bacio se na posao, te brzo obnovio brojne kontakte s diplomatima u Londonu i kolegama koje je upoznao na raznim putovanjima po svijetu. Njegovi kritičari tvrde da se iza njegove duhovitosti i šarma krije nešto posve drugo. Carrington je, tvrde, vrlo pesimistična osoba, čovjek aristokratskog pogleda na svijet koji nema razumijevanja za zemlje izvan europskog kruga, posebno ne za siromašne, i za zemlje u razvoju. Carrington je bio, smatra Anthony Sampson, jedan od najboljih poznavalaca britanske političke scene, vrlo uspješan ministar vanjskih poslova. Razvio je dobre odnose s američkom administracijom, ublažavao antikomunističku retoriku Reaganovih suradnika, nastojao izgraditi zajedničku europsku politiku, a posebnu pozornost posvetio je Africi. Trudio se posebno oko Namibije, za *stupajuću britanske interese* (italic a.) odigrao je ključnu ulogu u rješavanju tada krupnog

agresor biva kažnjen za svoje čine. Rat za nekadašnja okupirana područja Republike Hrvatske pod nadzorom UMPROFOR-a nije završen. U takvom "nedovršenom miru" europski deterministi nikad nisu ni pomislili Srbiju označiti agresorom, jer se ne žele naći na suprotnim stranama, ali zato treba vršiti pritisak na Hrvatsku kao bi ona pristala na surogat Jugoslavije u obliku "zapadnog Balkana".⁵⁹³ U tom smislu treba je smekšati, a za to služi niz u predhodnim poglavljima spomenutih, a onda od međunarodnih sila zla prihvaćenih, ili čak podržavanih društvenih procesa u Hrvatskoj koji će je destabilizirati, oslabiti njezinu otpornost i pregovaračku poziciju ili napor za promicanje i obranu nacionalnih interesa. I to ne u bilo kojem trenutku, nego baš onda kada Hrvatska stoji pred odlučnim razdobljem i izborom – potpune podložnosti bruxelleskoj administraciji i gubljenja suvereniteta ili osvještivanja svog identiteta kako bi očuvala svoje mjesto na

problema Rodezije, odnosno Zimbabvea nakon preuzimanja vlasti od strane Roberta Mugabea. Bio je to njegov politički trijumf.

No, ubrzo je uslijedio njegov prividni debakl – faklandska kriza. Lorda Carringtona su u britanskom tisku optuživali za pasivnost, da diplomatskim sredstvima nije spriječio zauzimanja Falklanda od strane Argentine u ožujku 1982., pa je – preuzimajući odgovornost – podnio ostavku. *Radilo se o dobro isplaniranoj operaciji specijalnog rata, kako bi Velika Britanija imala opravdanje za poduzete korake kažnjavanja Argentine* (italic a.). Dvije godine nije imao funkcije, da bi (kao nagradu za osobnu žrtvu u operaciji Corporate, op. a.) 1984. bio izabran za generalnog tajnika NATO-a, te je na toj funkciji ostao slijedeće četiri godine, u doba kada je NATO bio u velikom zamahu jačanja svojih efektivna, a potom je, nakon dolaska Gorbačova na vlast u SSSR-u, ušao u razdoblje vlastitih mijena i preispitivanja sveukupne strategije.

Carrington je od 1988. bio u nekoj vrsti političke mirovine, i za njega se vrlo malo čulo, a onda, ne slučajno, bio je predložen za predsjedavajućeg konferencije kojom bi se pokušala riješiti, uz prisustvo svih sukobljenih strana, situacija u Sjevernoj Irskoj. Mnogi su smatrali da bi on zbog velikog iskustva mogao biti idealan za tu funkciju, no neke sjevernoirske političke stranke stavile su veto na njegovo imenovanje, pa nije dobio to zaduženje. Ali zato njegovo veliko *kontraverzno političko iskustvo* (op. a.) iskorišteno je u svojstvu predsjedavajućeg jedne mogo složenije međunarodne konferencije – one o bivšoj Jugoslaviji. Hrvati i Bošnjaci najbolje znaju kako je to izgledalo. (italic a.). *Tko je lord Carrington, predsjedavajući međunarodne konferencije o Jugoslaviji*, Maroje Mihovilović, Globus, 6. rujna 1991.

592 Mirovna konferencija o Jugoslaviji završena je 7. rujna 1991. kada su svi sudionici potpisali zajedničku izjavu kojom se potvrđuje da je zajednički cilj mir (!?) u Jugoslaviji, te pronalaženje trajnog, nepristranog i legitimnog rješenja (!?) krize sa željom za mir. U izjavi također stoji da mirovna konferencija označava početak razgovora (!?) o budućnosti Jugoslavije i njezinih naroda. Rezultati ovih razgovora moraju biti u interesu svih (!?) ljudi koji žive u Jugoslaviji. Osim toga, u izjavi se naglašava suglasnost s Pariškom poveljom u vezi s izgradnjom nove Europe (!?), te jačanja i podržavanja demokracije (!?) kao jedinstvenog sustava. Kronologija rata, isto, str. 90.

Koliko eufemizama (italic a.) za jednu brutalnu agresiju koju nitko u haškoj konferencijskoj dvorani nije htio nazvati pravim imenom. Skrivanje iza načelnih općenitih fraza koje ništa ne govore. To skrivanje obilježje je detreminizma. (op. a.)

593 Bivša je Jugoslavija imala ulogu i poziciju tampon područja između istočnog i zapadnog bloka. Raspadom takve blokovske podjele svijeta, a prije svega Europe, taj prostor i dalje ima veliko značenje u geostrateškim planovima no-

geopolitičkoj karti na prvim vratima Euroazije. Kako će se pod neprekidnim pritiscima determinista, ona odrediti bitan je uvjet za osmišljavanje "strategije opstanka" pa je u tom smislu potrebno uočiti sinkroniziranost i kumulativno značenje, "potpune suradnje s Haagom", "povratka svih izbjeglih", "ulaska u EU kao cilja" "ograničenje socijalnih i zdravstvenih prava" "nekažnjavanje počinitelja ratnih zločina i kršitelje ljudskih prava tijekom rata 1991.-1995."⁵⁹⁴, iz kojih proizlazi pet stožernih točaka pomoću kojih se lomi Lijepa naša.

Točka prva: treba izazvati ili prihvatiti parlamentarnu krizu, uključujući i vladajuću stranku i njezine koalicijske partnere⁵⁹⁵, jer to slabi Hrvatsku – kako bi se u odlučnom trenutku moglo pokazati da ona nije sposobna za neki normalni demokratski i parlamentarni život i tako je diskreditirati u međunarodnoj javnosti. Iskoristiti nezadovoljstvo (ili ga poticati) životnim standardom, a prijetnjom štrajkovima ili njihovom provedbom dezorganizirati društvo i usmjeriti ga na to da se ono bavi nekim drugim, a ne krucijalnim problemima kakav je rasprodaja banaka, telekomunikacija, energetske infrastrukture, medija, mora, obale plodne zemlje i izvora pitke vode.

Točka druga: treba prihvaćati i poticati ideje o regionalizaciji (autonomiji) jer se time razbija jedinstvo Hrvatske. Idealna je u tom smislu Istra jer – ako tamo Hrvati žele autonomiju, onda je to jasan znak i poticaj Srbima da traže povratak plana Z-4.⁵⁹⁶

Točka treća: treba prihvatiti izjednačenje odgovornosti za ratne sukobe. Zato se uz svaku nacionalnu ideju pridodaju elementi ratnog zločina, a istodobno se raznim tumačenjem motiva (profiterstvo, zločinački porivi, primitivizam, neobrazovanost, nepotizam) obezvrjeđuju njezini protagonisti. Na taj se način

voga razdoblja – Hrvatska i Albanija, sa svojim obalama predstavljaju vrata za ulazak u prostor Euroazije. Bosna i Hercegovina je nedjeljiva od tog prostora, a Srbija i Crna Gora i Makedonija kao bitni čimbenici stabilnosti regije. Stoga je taj cijeli prostor dobio jednoznačni naziv "Zapadni Balkan". Izbijanjem rata u Hrvatskoj započela je velika utrka među velikima tko će se prvi pozicionirati na tom sjevernom dijelu prvih vrata Euroazije, te kako djelovati na taj dio područja u skladu s vlastitim interesima.

594 Iz izvješća Amnesty Internationala. HTV-TELETEX 13. prosinca 2004.

595 Neprekidan slijed izmišljenih i/ili prenapuhanih afera samo je dio medijskog rata u svrhu deskreditiranja izvršne i zakonodavne vlasti.

596 Što se pod autonomijom Srba u Hrvatskoj misli još 1995. "znastveno" je u Erasmsu broj 5 obrazložio dr. Milorad Pupovac tadašnji "nezavisni" intelektualac a današnji (2004.) saborski zastupnik i član vladajuće koalicije HDZ-a. "Autonomija Srba u Hrvatskoj trebalo bi da ima dva aspekta: jedan u odnosu prema hrvatskoj državi, a drugi prema Srbima na ostalim prostorima bivše Jgoslavije. Prvo se aspekt može postići ukoliko se Hrvatska organizira kao složena država: zajednica naroda u kojoj se o vitalnim nacionalnim interesima Srba u Hrvatskoj odlučuje sporazumno i na osnovu proporcionalnog predstviništva, regionalno organizirana država u kojoj bi područje na kojima su Srbi većina imalo obilježje demilitarizirane unutrašnje državnosti..." Od Raškovića do Pupavca, dr. Vlado Šakić, Slobodna Dalmacija 1995.

kod ljudi stvara osjećaj prevarenosti i odbojnosti prema vlastitoj nacionalnoj državi, te ih se dovodi u stanje pune resignacije. Za ispunjavanje te točke plana, ključnu ulogu imaju sud u Haagu i domaći mediji.⁵⁹⁷ Sud je najvažniji instrument, a hrvatski mediji su sredstvo potpore determiniziranom planu u slabljenju nacionalnih ideja kako bi se provela federalizacija Hrvatske, a izjednačavanjem razine standarda u svim zemljama jugoistoka Europe, postiglo to da reintegracija u "zapadni Balkan" prođe sa što manje suprotstavljanja.

Točka četvrta: Hrvatsku kao državu treba učiniti manje kršćanskom (katoličkom), onu koju su – protiv volje determinista i njihove velevlasti, koja gospodari zapadom – obnovili branitelji najčešće s kronicom oko vrata. Za njezino međunarodno priznanje zahvala se ponajprije mora uputiti papi Ivanu Pavlu II. Infiltracija determinista u Hrvatsku počela je od samog početka stvaranja hrvatske države. Uz potporu Zapada ulaze sekte i(ili) nevladine udruge, koje, u funkciji širenja raznih ideologija, služe inozemnim strukturama moći radi uništavanja hrvatskog duhovnog identiteta. Nekršćanski i protukršćanski elementi, koji su se od početka utaborili u strukturama vlasti i povezali s onima prikrivenim u institucijama, zajedničkim su snagama krenuli, a poglavito od 2000., u juriš na vrjednote, a time i posljedično, na gospodarski i politički slom Hrvatske. Predsjednik dr. Franjo Tuđman postao je metafora za uspravnu Hrvatsku, u svakom smislu, prije svega zato jer je htio stvoriti samostalnu Hrvatsku, utemeljenu na kršćanskim etičkim zasadama. Deterministi, graditelji "novog svjetskog poretka" zadojeni ateističkim svjetonazorom i opsjednuti stvaranjem svijeta bez granica, doživjeli su dr. Franju Tuđmana kao sablast, čija osobnost mora biti uništena, a njegova politička misao obezvrijeđena. Otuda detuđmanizam i detuđmanizatori. Čovjek koji je stvorio hrvatsku državu i pred samu smrt založio je u ruke Svetog Oca, naznačujući tako svim središtima determinizma da će Hrvatska, na prvim vratima Euroazije, i dalje, usprkos svemu, braniti svoj katolički identitet, postao je velika smetnja. Tuđmanov odlazak u Vatikan (1999.) kao poruku, deterministi su dobro shvatili, i njihova tobožnja kazna nedolaskom službenika državnih struktura na posljednji ispraćaj, najdosljednije je priznanje neovisnoj osobnosti dr. Franje Tuđmana.⁵⁹⁸

Za provedbu svojeg subverzivnog djelovanja protiv Hrvatske deterministi su prvo ovladali svim medijima, a potom instalirali

597 Mediji koji prednjače u destrukciji nacionalne ideje su: Globus, Nacional, Feral Tribune, Jutarnji list, Novi list, u zadnje vrijeme Slobodna Dalmacija i Večernji list, te HTV, RTL, TV Nova i Radio 101.

598 I kako napisao Ivan Bekavac – Na Tuđmanov sprovod ipak je došao netko, došli su mnogi, došao je njegov narod. Retuširana biografija, Ivan Bekavac, Vjesnik, 11. prosinca 2004.

novinarske i televizijsko-radijske jurišnike koji danonoćno vode ljuti boj s razapetom Hrvatskom i njezinim katoličkim identitetom.⁵⁹⁹

Točka peta: Hrvatsku treba neprestano držati pod prismo- trom, jer se lakše mogu ukloniti sve političke strukture koje zastupaju nacionalne interese, a dovoditi one koje su impregni- rane determinizmom. Istodobno sa sektama i (ili) nevladinim udrugama u Hrvatsku su poslana vrlo jake ekipe obavještajnih sustava Velike Britanije, Francuske, Njemačke, Sjedinjenih Ame- ričkih Država, Rusije, i nekih islamskih zemalja. One su u prvoj fazi⁶⁰⁰ djelovale pod maskom raznih monitoringa, humanitarnih aktivnosti, novinarskih izvještavanja, dobrovoljaca-plaćenika, svekolikih diplomatskih službi pri veleposlanstvima, kroz sudje- lovanje snagama UNPROFOR-a, a u drugoj koja je počela odmah nakon potpisivanja Daytonskog sporazuma, ta djelovanja popri- maju šire obilježje u obliku klasičnog specijalnog rata.

Kad je napokon uspostavljena strategijska ravnoteža (1995.) na prostoru zvanom bivša Jugoslavija, a zapadne sile krenule u političko konsolidiranje područja "zapadnog Balkana" i kad je predsjednik dr. Franjo Tuđman, odbivši uvesti Hrvatsku u takav oblik integracije, oslabio tu njihovu inicijativu, od 1996. počinje vrlo opsežna operacija rubnih dijelova američkog obavještajnog sustava i pripadajućih europskih satelita, Velike Britanije prije svega, za smjenjivanje aktualne vlasti u Hrvatskoj.

Operacija je uključivala određene dijelove ključnih europskih i međunarodnih političkih organizacija, daljinski vođene diplo- matske aktivnosti, sud u Haagu, zaklade poput Soroševog "Otvo- renog društva", HHO-a, i cijeli niz drugih tzv. nevladinih udruga koje su u tom periodu nicala kao gljive poslije kiše, te drugih organizacija poput IRI, NED, NDI, USAID, CIO, CIPE. Svi su oni bili upravljani iz jednog središta što se moglo prepoznati po retorici i širini zahvata nastupanja, a odnosio se na promicanje tobožnjih civilizacijskih vrijednosti i ljudskih prava, kroz "edukacijske" semi- nare, programe za financiranje naprednih demokratskih proje-

599 Lijek protiv te nepogode, kao i svake nepogode je, s(za)kloniti se. Zbog toga su oni Hrvati, koji ne dopuštaju da se njima manipulira, prestali pratiti odre- đene emisije i čitati tiskovine, obrazalažući to potrebom očuvanja mentalnog zdravlja. Nacionalno svjesnim analitičarima režimska glasima još su zanimljiva samo zato, što se na temelju izjava pojedinaca za medije, kao i onih koji o tome pišu, može gotovo sa sigurnošću utvrditi tko je od njih član, a tko sljedbenik determinizma.

600 Hrvatska je u prvoj polovici devedesetih godina prošlog stoljeća bila premre- žena najjačim svjetskim obavještajnim sustavima. Zagrebački hotel Intercon- tental je u razdoblju 1993. do 1995. bio najveća svjetska multinacionalna obavještajna centrala. Na taj su se način prikupljale informacije za kreiranje političkih djelovanja prema krizi u regiji, ali i neki politički zahtjevi prenosili na obavještajni teren, te zajedničkim koordiniranim aktivnostima usmjeravali krizu. Hrvatska postaje klasična kolonija, Marko Jurić, Hrvatsko slovo, 14. rujna 2001.

kata, sponzoriranje, manipuliranje ili vrbovanje političara i novinara, uključujući poticanje i osnivanje ekstremnih (redikuloznih) subkulturnih skupina ili marginalnih društvenih pokreta, raznih zelenih akcija ili liberalnih seksualnih udruga. Ta operacija specijalnog rata uvježbana na "poligonima" latinoameričkih zemlja, u Hrvatskoj, ranjenoj i razrušenoj ratom, brzo je dala rezultate. Stvorena je klima, odnosno ozračje virtualne stvarnosti, za svaganje "nekooperativnog Tuđmanovog režima" i postavljanje na vlast šest stranaka koalicije i predsjednika države dvojbenih etičkih i patriotskih osobina.⁶⁰¹

Nakon te prve faze operacije uslijedila je druga u kojoj je "meka sila", daljinski upravljana, sustavno ispirala mozak hrvatskoj javnosti po obrascu – u Hrvatskoj se deset godina nije ništa radilo, osim što se pljačkalo i činilo ratne zločine. Upornim ponavljanjem ove laži, u narodu, koji nije pripremljen i ne zna što su operacije specijalnog rata, relativno brzo stvoreno je ozračje nacionalne podjele, međusobnog optuživanja, straha i nesigurnosti, jednom riječju kaos.⁶⁰² Iza tog projektiranog psihološkog stanja nacije odvijala se otimačina, determiniziranim rječnikom rečeno, privatizacija već mnogo puta spomenutih telekomunikacija, banaka, energetskog sustava, hotela i prometnica, kako bi se uspostavio izvaninstitucionalni nadzor nad državom. Dodajući tome kriterij "partijske podobnosti" kojim se "očistilo" sve što je bilo vrijedno i stručno u institucijama izvršene vlasti, sve do mikrorazine, što je kompletni državni aparat dovelo do vrhunca nedjelotvornosti, što je izazvalo proces samodestrukcije. Obavještajne službe, policija, oružane snage, visokoobrazovni i znanstveni sustavi samo su vrh ledenog brijega razaranja suvereniteta hrvatske države. Kad je vlada Ivica Račana odigrala njoj

601 Po završetku operacije, početkom 2000. ta se mašinerija prebacila u Bosnu i Hercegovinu, potom u Srbiju i Makedoniju. Operaciji u Srbiji predhodila je vojna akcija NATO-a kojoj je cilj bio omekšati Miloševićev bastion i omogućiti poslušnim (kooperativnim) snagama dolazak na vlast. U Bosni i Hercegovini koja je pod protektoratom cilj je bio dovesti vlast koja se neće petljati u strateške odluke. Kosovo je bez ikakvog suvereniteta, niti je u skupu Srbije niti je samostalno, a "pobuna" Albanaca u Makedoniji poslužila je za opravdanje američke vojne nazočnosti u južnom dijelu "zapadnog Balkana".

602 Stanje druge faze na osebujan način opisao je akademik Josip Županov u jednom od svojih mnogobrojnih intervjua. Pitanje: Živimo u vremenu općeg kaosa. Zbog čega takav kaos u našem društvu? Odgovor: Kaos može značiti različite stvari, može značiti totalnu zbrku u kojoj nema nikavog sustava, a može značiti i ono što fizičari nazivaju deterministički kaos. Ne bi želio ulaziti u raspravu, ali mi se čini da je ono što nam u Hrvatskoj izgleda kaotično tek medijski fenomen. (...) Dakle, ono što imamo jedan je oblik estrade, estrade u politici. Tko nestane s estrade je politički mrtvac. Pitanje: Hoćete reći da su današnji kaos proizveli u sprezi mediji i politika? Odgovor: Da. Da. To je sprega koja je vrlo čvrsta usprkos svim zaklinjanjima na profesionalnost i profesionalizaciju medija. To je vrlo čvrsta veza, zapravo mi se čini da je tu korijen. Politika je ozbiljna igra, a naši političari to ne shvaćaju, akademik Josip Županov, Vjesnik, listopad, 2001.

namijenjenu ulogu "razmekšavanja" suvereniteta Hrvatske⁶⁰³, uslijedila je treća faza operacije – dovođenje na vlast detuđmaniziranog ili "bruxelleskog" HDZ-a, koji potpuno izvršava upute svojih stranih sponzora, čak revnosnije nego predhodna laiciistička Račanova vlada.⁶⁰⁴ U trećoj završnoj fazi Hrvatska će pod "bevandiziranim" i "detuđmaniziranim" HDZ-om a nakon predsjedničkih (2004.) i lokalnih (2005.) izbora doći na razinu jedne Bugarske, koja je potpuno kolonizirana, gdje je stanovništvo dovedeno na rub preživljavanja, gdje caruje korupcija, a strani vlasnici kapitala diktiraju pravila ponašanja koja samo njima odgovaraju.

Preuzimanjem vlasništva na ključnim resorima za funkcioniranje države, Hrvatskoj će *de facto*, zaobilaznim putem, biti oduzet suverenitet, a potom će je bez ikakvog otpora vrlo lako smjestiti u okvire pseudodržavne zajednice zvane "zapadni Balkan". Obezglavljene, rasplintane i uzdrmane političke snage, pritisnute teškoćama svakodnevnog preživljavanja pučanstva (teškoća i nemogućnost vraćanja kredita) i pod prijetnjom mogućeg nasilnog svrgavanja, pristat će na promjenu temeljne ustavne odredbe, koja zabranjuje bilo kakva udruživanja u pseudojugoslavenske asocijacije. Posljedice takve politike morat će nažalost otklanjati nekoliko budućih naraštaja.

Ako, se dakle, pet stožernih točaka (parlamentarna kriza, regionalizacija, izjednačenje krivnje, rušenje kršćanskog (katoličkog) identiteta i neprestana prismotra) lomljenja Hrvatske stavi na isti pravac onda postaje posve razvidno da se radi o dobro razrađenom i usklađenom i na duži vremenski rok provođenom, planu rashrvaćivanja Hrvatske. A pri svemu tome ne treba zaboraviti ni na hrvatsku naivnost, nesnalaženje, nesposobnost a ponajviše neznanje.

Hoće li uspjeti plan determinista da oslobode Hrvatsku od Hrvata i(i)li Hrvate od Hrvatske? Neće, ako Hrvati uz pamet i slogu, ali i uz osposobljenost i odlučnost djelotvorno sačuvaju svoje more, ozemlje, dostojanstvo, slobodu i vjeru otaca.

603 Takav slijed događanja – rušenje institucija i rasprodaja – otkrivaju rukopis autora planova "zapadnog Balkana". Prema tom planu MMF i Svjetska banka stvorili su uvjete za smjenu Račanove vlade. Bez obzira što je ona bila poslušnička prema međunarodnim centrima moći pa i prema MMF-u i Svjetskoj banci sustavno je rušen kreditni rejting Hrvatske, a zaduženost otišla u neslućene visine, što je dovelo do toga da se u biračkom tijelu stvori nedostatna ali ipak nekakva "kritična masa" za promjenu vlasti.

604 To se odnosi na "potpunu suradnju s Haaškim sudom" (iako nikad nitko nije objasnio što to znači), povratku "svih izbjeglih Srba" (nitko nikad nije odredio datum do kad će se odvijati taj proces), neprestanu borbu protiv ustašizacije Hrvatske (slučaj Mile Budak, Jure Francetić, zadarskih domobrana), rasprodaja obale i otoka, najava privatizacije autocesta, "ostatak ostataka" banaka, osiguravajućih društava, željeznice itd.

4. Tko od Hrvata pravi “katoličke teroriste”?

Na raznim britanskim sveučilištima tijekom 2000. održavali su se jedan za drugim seminari, konferencije i “studijski projekti” o Balkanu, a svima je zajednički nazivnik bio, da su ih većinom organizirali britanski simpatizeri jugoslavenske provenijencije. Teme su naizgled bile humanističke o “ratu i pomirbi”, “postkomunizmu”, o “Europi i Balkanu”.⁶⁰⁵ U svemu tome ipak ne bi bilo ništa neobično da se Hrvatska, ali i druge susjedne države, nisu tretirale kao da su još u sastavu Jugoslavije, a srpske okrutnosti i ratni zločinci uporno su se pokušavali svesti na nešto što je diskutabilno i (ili) relativno.

Nekako u isto vrijeme (rujan 2000.) kada su domaća determinizirana glasila uveliko počela najavljivati prve optužnice iz Haaga, raketom iz protuoklopnog raketnog bacača pogođeno je ništa manje nego londonsko sjedište moćne britanske obavještajne službe MI6. Za prosječnog Britanca, ali i za pažljiviju svjetsku javnost, to je bio šok koji je na “noge dignuo” vrh njihove obavještajne zajednice i istražne timove. I igra je počela. Prvo su informacije stizale na kapaljku, a potom je, za bolje poznavatelje britanskih zakulisnih igara stigla posve očekivana informacija – “prava IRA” je izvršitelj. Naravno da taj “informacijski bum” po dobrom starom običaju mora biti potkrijepljen dokazima. Rasturčani britanski istražitelji po četvrtima Londona uspjeli su u kratkom roku otkriti nekoliko lokacija na kojima su se navodno nalazili dijelovi protuoklopnog raketnog lansera RPG-22, na kojemu su bile oznake kragujevačke tvornice oružja “Crvena zastava”. Bilo je posve logično da se za taj teroristički čin prvo osumnjiče Srbi. Ali nije tako, jer glavnim igračima postaju Hrvati. Naime, u isto vrijeme hrvatska policija u selu Dobranje (pokraj Imotskog) otkriva ilegalno skladište oružja, streljiva i minsko eksplozivnih sredstava, među kojima je bio i jedan protuoklopni lanser RPG-22. Uslijedila su uhićenja s namjerom da se rekonstruira možebitni lanac krijumčarenja oružja. Taj je slučaj po već ustaljenom postupku hrvatskog kloniranog novinarstva završio na prvim stranicama tiskovina. Njihovo pisanje o “senzacionalnom uspjehu” hrvatske policije koriste engleski mediji kao temeljnicu za zaključak o povezanosti “prave IRA-e” s uhićenicima. Nakon tog događaja kada je prispijeće haaških optužnica bivalo sve izglednije (studeni 2000.) prestižni britanski *The Guardian*

⁶⁰⁵ Brojni simpoziji i konferencije po britanskim sveučilištima namanje imaju veze s akademskim karakterom. Carole Hodge iz istraživačkog odjela za jugoistočnu Europu Sveučilišta u Glasgowu u pismu *The Guardianu* upozorava kako “srpska infiltracija u britanske akademije ima razne oblike” poput povezanosti s marksističkim krugovima u Britaniji koji su širili revizionističke sumnje o stvaranom karakteru srpske agresije u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Britanska sveučilišta prepuna Konferencija koji relativiziraju, Večernji list, travanj 2000.

krenuo je korak dalje iznoseći tvrdnju kako je "visoki časnik Hrvatske vojske bio dobavljač oružja što ga je 'prava IRA' nabavila na području bivše Jugoslavije". Tvrdnja *The Guardian*a dosoljena je i podatkom kako "Međunarodni sud za bivšu Jugoslaviju toga visokog časnika Hrvatske vojske spominje kao ratnog zločinca". Pisanje *The Guardian*a bilo je tempirano pred još jedan događaj – Zagrebački summit, odnosno sastanak o "Zapadnom Balkanu" održanom u hotelu Intercontinental. Time je dodatno u javnosti zapadne Europe, poglavito u Velikoj Britaniji, stvorena još veća razina negativne slike o Hrvatskoj kao karici u lancu ne samo krijumčarenja oružja, nego zemlji koja i potiče i provodi međunarodni terorizam, koji eto ne preza ni od toga da napadne najčuvaniju i najdjelotvorniju obavještajnu instituciju Ujedinjenog Kraljevstva. No, ni tu nije kraj, jer ne navodeći ime visokog časnika Hrvatske vojske kao dobavljača oružja za "pravu IRA-u", u tu prljavu rabotu svjetskog bratstva trgovaca oružjem, terorizma i proizvodnje smrti, implicite je upletena i institucija Hrvatske vojske. Iako nije izravno rečeno sugestija europskoj javnosti bila je – Hrvatska vojska unatoč tome što je branila državu Hrvatsku, ona je u biti teroristička, dakle, zločinačka. Država čija vojska ima takva obilježja ne može biti samostalna jer je ona prijetnja ne samo susjedima, nego, eto čak europskom miru kojeg, to se podrazumijeva samo po sebi, personificira Ujedinjeno Kraljevstvo, i ona mora imati patronat, a najbolje rješenje za to je "Zapadni Balkan". Pored ove još je jedna poruka: "islamski fundamentalizam" proizvodi globalni terorizam, ali pogledaj Europo! – nama prijeti terorizam od "katoličkog fundamentalizma".

U međuvremenu (neizbježno) se uključila i ekipa BBC-a koja je tražila "svoju istinu" o putovima oružja kojim je "prava IRA" raketom napala londonsko sjedište MI6. Ekipa BBC-a nije utvrdila, naprimjer, da je londonski RPG-22 mogao doći u ruke "prave IRA-e" iz skladišta bilo koje države nekadašnjeg Varšavskog ugovora, iz kojih se nakon pada Berlinskog zida, na žalost, ilegalnim kanalima opskrbljivalo sivo i crno tržište oružja, nego je potvrdila navode *The Guardian*a. Njima nije značilo ni to, a informacije su sigurno imali, ponajprije MI6, da je RPG-22 izvorno rusko oružje i uz lansere RPG-7 i RPG-18 bio je temeljni najmasovniji protuoklopni lanser u vojskama nekadašnjeg Varšavskog ugovora, koje se, 1991. po licenci počelo proizvoditi u Kragujevcu u Srbiji. Oznaka "Crvene zastave" nađena na londonskom RPG-22 razotkriva tek proizvođača, a nikako "dostavljača", a ponajmanje napadača.

Sve u svemu BBC je uz "pomoć" MI6, kako se tvrdilo, rekonstruirao krijumčarski lanac, ali od svih njegovih karika apostrofirana je ona o "hrvatskoj vezi" kao opskrbljivaču "prave IRA-e". Na tako bačenu rukavicu BBC-a i *The Guardian*a, na žalost, nitko od institucija hrvatske Vlade (Hrvatske države) nije reagirao. Njihova se šutnja na insinucije britanskih medija mogla protumačiti

prema onoj pučkoj mudrosti, koja kaže, kako "šutnja često znači potvrđivanje istinitosti kazanog". I ta šutnja Ivica Račana i njegove Vlade, imala je smisao, naime oni su šutjeli ali i potihno radili, naravno uz pomoć MI6, da razobličie ekstremiste "svih boja" čiji je jedan ogranak ulančen u međunarodni terorizam. Uslijedila su, kao što je na početku ove priče naznačeno, uhićenja nekoliko osoba iz sela Imotskog kraja, zbog posjedovanja oružja, ali su sudskom presudom svi oslobođeni.

Ono što je iza cijele ove "bibisijevsko-račanovske" medijske operacije specijalnog rata ostalo, je slika o Hrvatskoj kao zemlji u kojoj je "katolički terorizam" posljedica agresivnog i zločinačkog rata kojeg je ona vodila.

No, svaka priča ima i drugu manje vidljivu stranu. Sedam godina ranije kada je Milošević nakon agresije na Hrvatsku, uz potihu potporu britanskog dvojca kojeg su činila dvojica lordova, Owen i Carrington, krenuo na susjednu državu Bosnu i Hercegovinu, kao humanitarac u isto to područje stigao je svećenik, Irac. Njega je prethodno vrbovala britanska obavještajna služba MI6, i kao svog doušnika poslala na izvršenje zadaće. Svećenik stupa u kontakt s vozačem Hrvatom, koji je iz mnogobrojne katoličke obitelji. Razvija se određeno povjerenje i nakon nekog vremena Irac od svog novostečenog prijatelja zatraži informaciju o tome gdje može nabaviti nekakvo oružje. Hrvatski vozač ne nasjeda na igru, ali i dalje neko vrijeme ostaje u kontaktu s irskim svećenikom.

Negdje početkom 2000. Hrvatska izvještajna služba (HIS) zaprima službeni zahtjev od britanskog MI6 za provjeru vlasnika nekoliko telefonskih brojeva u Hrvatskoj, jer se navodno praćenjem telefonskog prometa zabilježilo da je netko s tih brojeva kontaktirao "pravu IRA-u". Taj je zahtjev novoj vladi Ivici Račana bio "signal za uzbunu" i dokazivanje pravovjernosti. Hrvatske sigurnosne službe u suradnji s britanskom obavještajnom službom MI6 kreću u lov na moguće teroriste i razbijanje krijumčarskog lanca oružja.

Uhićenje i sudsko oslobađanje četvorice "sumnjivaca" već je čitateljima poznato. Ono što je ostalo nepoznato do 6. studenog 2004. bilo je to da je bivši predsjednik vlade Ivica Račan 5. ožujka 2003. bio na sastanku kojem su pored njega nazočili, Ranko Ostojčić (bivši ravnatelj policije!?) a s britanske strane operativni šef obavještajne službe MI6 gospodin Boyd i ondašnji britanski veleposlanik u Hrvatskoj Nicolas Jarrold.⁶⁰⁶ Na sastanku je do-

⁶⁰⁶ Tom tajnom sastanku prethodio je Memorandum koji je početkom 2003. hrvatski veleposlanik u Londonu Joško Paro (glavni pregovarač u sramotnom i za Hrvatsku krajnje uvredljivom sporazumu sa srpsko-crnogorskom stranom o Prevlaci, op. a.) poslao u Zagreb, koji se temeljio na njegovim razgovorima s nekim od vodećih britanskih političara. U tom se Parovu izvješću, među ostalim, navodi da je Velika Britanija spremna promijeniti svoj, tada dominantno negativan

govoreno da će Hrvatska pokrenuti opsežnu tajnu operaciju za uhićenje generala Ante Gotovine, u kojoj će posebne postrojbe hrvatske policije blisko surađivati s britanskom obavještajnom službom. Na zagrebačkom hrvatsko-engleskom sastanku, nije, naravno, sudjelovao ni jedan od čelnika hrvatskih obavještajnih službi(!?) jer kako piše *Jutarnji list* "njima podjednako nisu vjerovali ni hrvatski premijer, ni šef hrvatske policije, ni Haaški sud, kao ni predstavnici međunarodne zajednice."⁶⁰⁷ Tako je britanska obavještajna služba *de facto* i *de jure*, nelegitimno i nelegalno, uz znanje samog predsjednika Vlade ušla na prostor hrvatske države, grubo povrijeđivši njezin suverenitet. Ovdje se vidi sav paradoks Račanove politike, prvo se razbije vlastiti obavještajni sustav, a potom se postaje gostoljubiv domaćin britanskoj obavještajnoj službi MI6, onoj istoj koja je radila na proizvodnji hrvatskog "katoličkog terorizma". Njemu nimalo nije smetalo, a hrvatskom determiniziranom novinarstvu još manje, što on kao jedna od poluga, pače glavna poluga izvršne vlasti, krši suverenitet vlastite države. Ovdje se pak postavlja jedno logično pitanje: Zašto Velika Britanija na svom teritoriju ne dopusti da hrvatski obavještajci s vozilima za prisluškivanje ne vršljaju i traže generala Michaela Rosea, onog koji je mirno promatrao, ako ne i pomagao Karadžićev i Mladićev genocid u Bosni i Hercegovini?

Umjesto da ilegalan rad strane obavještajne službe spriječi izvršna vlast, to je učinio netko drugi, kada je u zagrebačkom predgrađu Jankomir izgorilo jedno vozilo britanske obavještajne službe s prislušnom opremom, a navodno su neki CD-ovi s šiframa i snimljenim materijalom nestali. Iako se u britanskim medijima pisalo kako je to djelo hrvatskih obavještajaca, to je po svoj prilici učinio ipak netko drugi, uvjetno rečeno netko od britanskih partnera kojima se nije dopalo što oni žele imati glavnu riječ u Hrvatskoj.

Umjesto zaključka. S vremena na vrijeme, kad ponestane izmišljenih ili stvarnih senzacija u hrvatskim i britanskim medijima, pojave se u "istom paketu" general Ante Gotovina, krijumčarenje oružja i "prava IRA-a". Priča o Hrvatima kao potencijalnim

stav prema brzom uključivanju u EU, ako Hrvatska poduzme sve potrebne korake za uhićenje generala Gotovine. U memorandumu, nadalje, piše da su Britanci spremni zaboraviti na Račanovo odbijanje da Haagu isporuči danas pokojnog generala Janka Bobetka, da London nudi Hrvatskoj svu moguću obavještajnu pomoć, te se, što je politički posebno znakovito, definiraju uvjeti posjeta Ivce Račana Londonu. Davor Butković, *Jutarnji list*, 6. studenoga 2004. str. 30.

I ovdje je vidljiva sva bijeda Račanove podložničke politike. Pristati na jedan potpuno beznačajni posjet Velikoj Britaniji, koji nije imao nikakvo značenje, osim za hrvatsku javnost, gdje se željelo dokazati da Hrvatska nije izolirana kao u vrijeme dr. Franje Tuđmana, a da cijena za taj privid stvarnosti bude nepotrebno poništavanje dijela suvereniteta vlastite države, ipak je prevelika.

⁶⁰⁷ Davor Butković, isto.

“katoličkim teroristima” neće prestati, ona će se ponovno pojavljivati kada bude potrebno proskribirati Hrvatsku i kao što to uči doktrina determiniranog kaosa – *igra uvijek mora teći dalje ...*

5. Pobjeđuju li deterministi na prvim vratima Euroazije?

Kako je povijest svijeta, povijest inverzije (n^{-1}) koju pišu deterministi, onda nije iznenađujuće da se ne zna tko je stvarni pobjednik u rat(ovima)u na prostoru zvanom bivša Jugoslavija. Je li baš tako? Ipak netko mora biti pobjednik, ili će naknadno postati pobjednikom. Kako stvari stoje Hrvatska očito nije, jer da je, ne bi se sudilo njezinim generalima, iako su dobili sve bitke, poglavito one oslobodilačke iz 1995. Logično je zato zaključiti da je stvarni pobjednik netko drugi – to je onaj koji sudi i presuđuje? Ima takvih mišljenja, s razlogom.⁶⁰⁸ Ako se francuska poslovice, koja upozorava da, što se stvari više mijenjaju, sve više ostaju iste, iščita inverzno, onda ona u slobodnom tumačenju može značiti, da ono što je istinito, može se uvijek prikazati i na drugi način. U spoznajama uvijek ima lutanja pa i u razumijevanju upravljane krize na jugoistoku Europe.⁶⁰⁹ Najbolje to potvrđuje razmišljanje u velikom dijelu hrvatskog javnog mnijenja (političari su naznačivali, a mediji objavljivali) da se ratnim pobjednicima, nigdje i nikada nije za nešto ozbiljno sudilo, iako su činili teške ratne zločine i (ili) zločine protiv čovječnosti.⁶¹⁰ Prvi i Drugi svjetski rat, kao

608 Najprije, ako je tako onda nije realno očekivati da će sudski procesi krenuti u povoljnom smjeru. Pa je i stoga tvrdnja da je Hrvatska pred Haškim sudom samo jedna strana u postupku koji može završiti ovako i onako, vrlo tanka. Prije će biti to što iskusni i neovisni odvjetnici već sada vide – većinu teza tužiteljstva bit će vrlo teško, ako ne i nemoguće, opovrgnuti. Zlatko i Mila Jazbinšek, Vjesnik, 28. travnja 2004.

609 Iz teorije sukoba poznato je kako je upravljanje krizama poželjno i (ili) kreativno stanje u kojoj se može ostvariti dobitak.

610 To se javno mnijenje najrazvidnije očitovalo u prikupljenim potpisima za referendum o suradnji s Haškim sudom. O tome Darko Gašparić piše: Nije, doista, ni primjereno ni normalno u demokratskom svijetu da jedan stožer postavlja ultimativne zahtjeve legalno izabranoj vlasti. Ali, isto tako, apsolutno je u takvom sustavu bez presedana da jedna vlast već punih pola godine drsko ignorira 450 000 potpisa hrvatskih građana (10 posto ukupnog pučanstva), odbijajući raspisati referendum kojim bi se, u slučaju pozitivna odgovora o kojem nema dvojbe, hrvatskim braniteljima i vojnicima u Domovinskom ratu priznao status jednak onome što ga uživaju vojnici svih pobjedničkih država iz Drugog svjetskog rata (isticanje a.). Takvim stajalištem vlast de facto osporava ustavno pravo narodu za neposredno izjašavanje o bitnim državnim i nacionalnim pitanjima, osim onih u kojima bi ishod odgovarao njezinim političkim probicima. A to za hrvatsku budućnost zasigurno nije i ne može biti dobro. Zastrahujući razvoj, Darko Gašparović, Hrvatsko slovo, 26. listopada, 2001.

Ovo je bio početak kraja u razvlačšćivanju hrvatske nacije. Vlast koja “suspendira” vlastiti narod kao u ovom slučaju, delegitimira i sebe, ali što je još opasnije deligitimira i vastitu državu. Ona, kao u ovom slučaju, poništava prije svega onu većinu koja ju je izabrala, dakle, može se raći da izvršna vlast suspendira samu sebe.